

BURMESE  
CLASSIC



ရွှေပဒေသာစာပေ

# မယ်ခိုင်

ခြယ်မှုန်းပြီးသော

ဝတ်ချက်များ

(အချစ်အပျော်ချင်းဝတ္ထုပုံနှိပ်)

ပုံနှိပ်မှုတိကျစွာ:

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊  
၂၀၁၃၊ အောက်တိုဘာ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)  
ရွှေဥစာပေတိုက်  
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီးတော်လမ်း၊  
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊  
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်  
အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)  
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု  
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီးတော်လမ်း၊  
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊  
ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး  
အုပ်ချုပ်ရေး

- ၁၃၀၀ ကျပ်  
၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

၈၉၅.၈၃

ခြယ်မှုန်းပြီးသော စုတ်ချက်များ / မယ်ခိုင်။ - ရန်ကုန်  
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၄၃ - စာ ၊ ၁၂၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ခြယ်မှုန်းပြီးသော စုတ်ချက်များ

မယ်ခိုင်

BURMESE  
CLASSIC  
.COM

ခြယ်မှုန်းပြီးသော  
စုတ်ချက်များ

အသီးစာကတိုက် နှုတ်သီးတံလေ....  
 ပန်သကတိုက် ခေါင်ရန်အတို  
 လပြည့်ညဟာ တိမ်မှူးစေဦး  
 ပလေတိုကိုမှ ပျော်လင့်နေတို  
 မင်းအတွက်....ငါက  
 အသပြန်ခံမယ်ဆိုရင်  
 အနှစ်နှစ်လေးနဲ့ ငါ့ရင်ကို  
 ဖန်ခွင်ကပြောတော့ .... ချစ်သူ....။

BURMESE  
 CLASSIC

### အခန်း (၁)

သားနားသန့်ပြန့်သော ကွန်ကရစ်ခင်း လမ်းမကြီးဘေးတွင် လှပသောတိုက်တာအဆောက်အဦးကြီးများက အရောင်အသွေးစုံလင်စွာပင် အလှချင်းပြိုင်နေကြသည်။ ထိုသို့လှပသော အဆောက်အဦးကြီးများကို မြင့်မားသောစည်းရုံးကြီးများက ဒါငိုပိုင်နက်ဟု ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြောနေပြီး တောက်ပြောင်သော ကားကောင်းကားသန့်များကိုပါ လောဘကြီးစွာပင် မိမိပိုင်နက်ထဲ ဆွဲသွင်းထားကြပါသေးသည်။

လောက၏နိယာမတရားအရတော့ အမြင့်ရှိလျှင် အနိမ့်က ရှိစမြဲမှီ ထိုသို့အမြင့်ကိုမြင်ရပြီးချိန်မှာတော့ အနိမ့်ကိုလည်း မရှုမလှတော့ကြရပေဦးမည်။ အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြွထားသော လှပ

ခမ်းနားထည်ပါမှုတို့အားအောက်ချောင်ဘက် ကိုက်သုံးရာမျှအကွာတွင် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုကို မထင်မရှားပင် အထီးကျန်စွာ တွေ့ကြရပြန်ပါသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းချင်းက ဘာမှမဆိုင်အောင် ကွဲပြားခြားနားသွား၏။

ကျွေးကောက်လိမ်ဖယ်နေသော လမ်းကျဉ်းကလေး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ကျို့တို့ကြွတ်ထရံစုတ်များ ကာရံထားသည့်အိမ်ပုအိမ်စုတ်များကို မရှုမလှတွေ့နေရသည်။ ဒီလမ်းက လူသွားလမ်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် မြွေသွားလမ်းပေးလား။ ထိုလမ်းကျဉ်းလေးတွင် မိုးရွာစဉ်က တင်ကျန်ရစ်ခဲ့သောရေများက ပြောင်းအတိုင်း စီးကျမသွားနိုင်ကြ၍ ဗွက်ပေါက်နေခဲ့သည်။ ထိုမျှ ဆိုးဝါးသောလမ်းကို ရပ်ကွက်နေဆင်းရဲသားအချို့က အုတ်နီခဲလေးတစ်တုံးနှစ်တုံးဖြင့် ကျို့တို့ကြွတ်ခင်းထားပြီး တတ်နိုင်သမျှ တန်ဆာဆင်ထားကြသေး၏။

ခင်းထားသောအုတ်နီခဲတစ်ချပ်နှင့်တစ်ချပ် အကွာအဝေးမှာ နှစ်ပေကျော်မျှ ဝေးသဖြင့် ဖြတ်နိုင်သူမှန်သမျှလည်း ခြေလှမ်းကြကြီးနှင့်ပင် မမီမကမ်းလှမ်းခုန်နေရပြန်သည်။

“ဒီထက်စုတ်တဲလမ်းတောင် ဒီလောက်စုတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တောက်!”

အပေါ်စားဘွတ်ဖိနပ်လေးပေါ် မည်းညစ်ညစ်ရွံ့ဗွက်ခရစိုသွား၍ စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘေးလွယ်အိတ်ရှည်မျောမျောကို ဟန်ပါလွယ်ထားသည့် ရှိုးအပြည့်နှင့်သူက ဝါးလုံးသုံးလုံးတန်းထားသော ဆယ့်ငါးပေပတ်လည် ဝိုင်းစုတ်လေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

အသံမာမာနှင့်အော်လိုက်ချိန်မှာတော့ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က မှန်ကုပ်ကုပ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုကောင်လေးက ရွဲ့စောင်းစောင်းတံခါးချပ်ကို ကျောမှင့်ကပ်ပြီး ထိုလူကို မရဲတရဲကြည့်နေသည်။

“မင်းအမေ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“လှည်းကူးဘက် သွားမယ်လို့ပြောသွားတယ်”

“မင်းအစ်မရော”

“မမက ထမင်းချက်နေတယ်”

ထိုလူက သတင်းစာတစ်ရွက်ကိုဆွဲယူကာ ကြမ်းပေါ်တွင် ခင်းပြီးမှ ထိုသတင်းစာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ရွံ့စင်ထားသော ဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ ထိုကောင်လေးကိုပေးလိုက်သည်။

“သွားပွတ်တံနဲ့ သေသေချာချာတိုက်ဆေးလိုက်”

• □ ထိန်း

“ဟုတ်”

ထိုကလေးက ဘွတ်ဖိနပ်ကိုဆွဲယူပြီး ရင်ခွင်ထဲပိုက်၍ အိပ်ရှေ့ရှိ မိုးရေခဲလုံးကြီးနား လျှောက်သွားကာ ထိုဖိနပ်ကို သေ သေချာချာဆေးနေသည်ကို ထိုင်ကြည့်ပြီးမှ ထိုလူက အိမ်ပေါ် တက်လိုက်ပြန်သည်။

“နွေမိုး... ဘာမှမကျက်သေးဘူးလား”

အမိန့်သံဆန်ဆန် အသံပါကြီးအဆုံးမှာတော့...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျက်တော့မှာပါ အဖေ”

“မြန်မြန်လုပ်၊ ငါဗိုက်ဆာပြီ။ အိမ်ပြန်လာရင် ဘာမှ အဆင်သင့်မဖြစ်ဘူး။ အခု ငါရေချိုးမယ်၊ ရေချိုးပြီးရင် ထမင်း ပွဲအဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ ငါမြင်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အသံတိုးတိုးလေး ထွက်ပေါ်လာပြန်သောအခါ သူက အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး စနစ်တကျပင် ချိတ်နှင့်ချိတ်လိုက်၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ပုဆိုးနှင့်လဲဝတ်ကာ ဆပ်ပြာခြင်းဆွဲပြီး ဆင်း လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်! ဒါလေးဆေးတာ ခုထိမပြီးသေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးပါပြီအဖေ”

ခြယ်နှုန်းပြီးသော စုတ်ချယ်များ □ ၉

“ပြီးရင် ဖယ်၊ ငါရေချိုးမယ်”

“ဟုတ်”

အမိန့်အတိုင်း နာခံကာ ကလေးက ဖိနပ်ကိုမ၍ ထွက် လာပြီးမှ ထိုဖိနပ်ကို ထောင်လှမ်းနေစဉ်တွင်...

“ဟေ့ကောင်! ရေနစ်ပုံးလောက် သွားဆွဲစမ်း”

“ဟုတ်”

ထိုကလေးငယ်က ဟုတ်တစ်လုံးတည်းသာ တတ်နေ လေရောသလား။ ရေပုံးစိမ်းလေးနှင့် ရေကိုမနိုင်မနင်းဆွဲထည့် နေသော ထိုကလေးငယ်၏ပုံမှာ သနားစဖွယ်ကောင်းနေခဲ့ပေမယ့် အသည်းနှလုံးမပါသော ထိုအဖေဆိုသူကတော့ အားမနာလျှာ မကျိုးပင် ရေကို တဖုန်းဖုန်းလောင်းချိုးနေပါသေးသည်။

ရေချိုးပြီးချိန်မှာတော့ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေ တဲ့ထမင်းပွဲက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီမို့ အင်္ကျီကိုဆွဲဝတ်ပြီး စားပွဲ ရှေ့တွင် မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ကာ အားပါးတရစားသောက်ပါတော့၏။ ဗိုက်ဆာနေ၍များလားမသိ၊ ဆိတ်ကလီဇာဆီပြန်ဟင်းက ခံတွင်း တွေ့လှသည်။ ထမင်းစားပြီးချိန်မှာတော့ သေတ္တာထဲမှ ငွေတစ် ထောင်ကိုဆွဲယူကာ အပြင်ပြန်ထွက်သွားပြန်ပါသည်။

ထိုလူထွက်သွားပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှအကြာတွင် ကျွတ်

ကူတ်အိတ်ကြီး တစ်ဖက်တစ်လုံးစီကို မနိုင်မနင်းဆွဲထားသော အသက်လုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ ဝင်လာ ပြန်ပါသည်။

“မမရေ၊ မေမေပြန်လာပြီ”

ကောင်လေးက အိမ်ထဲရှိအစ်မလုပ်သူကိုလည်း အသိ ပေးရင်း ထိုအမျိုးသမီးလက်ထဲမှအထုပ်ကိုလည်း ကူသယ်လိုက် ပါသည်။

“မင်းတို့အဖေ ပြန်လာပြီလား”

“ထမင်းစားပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်”

“ဪ... အင်း... ကဲကဲ! နွေမိုးရေ၊ ထမင်းပွဲပြင် တော့ဟေ့၊ အမေခိုက်ဆာလာပြီ။ သမီးတို့ရော စားပြီးကြပြီလား”

“မစားသေးဘူး၊ အမေ့ကိုစောင့်နေတာ”

“ကဲကဲ... ပြင်တော့”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့်ပင် ခြေမျက်စိထိ ရွံပေနေသော ခြေ ထောက်ကို ဇလုံကြီးထဲမှရေဖြင့် ဖြစ်သလိုဆေးလိုက်သည်။ ခြေ ထောက်ရေဆေးပြီး အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်လာကာ ထမင်းစားပွဲရှေ့ ထိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရတာကတော့ ထမင်း အနည်းငယ်စီသာ ထည့်ထားတဲ့ပန်းကန်ပြားသုံးချပ်ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့! ထမင်းလေးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကြောင်စားမှာများ မှတ်နေသလား”

“မရှိတော့ဘူး အမေ၊ ဒါအကုန်ပဲ”

“ချက်မထားဘူးလား”

“ပုံမှန်ချက်တာပါပဲ ဒီနေ့ အဖေ များများစားသွားတယ်”

ထိုသို့ဆိုတော့မှ တစ်ခွက်တည်းသောဟင်းကောင်းဖြစ် သည့် ဆိတ်ကလီဟင်းပန်းကန်ကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်လိုက်ရာတွင် ဟင်းခွက်မှာ ကြက်ယက်ခြံထားသလိုပင် ထမင်းလုံးများနှင့် ဖရို ဖရဲဖြစ်နေခဲ့၏။ အသည်းကြိုက်သောကိုသောင်းခက်က အသည်း ချည်း ရွေးစားသွားတာပဲဖြစ်ရမယ်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ အစားကြီးသော လေမိုးက ဒီထမင်းနဲ့တော့ ဆင်ခံတွင်း နှမ်းပက် သွင်းသလိုနေတော့မည်မို့ ချွေးခံအင်္ကျီထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်ထောင် တန်ကိုထုတ်ပြီး နွေမိုးထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော့၊ နွေမိုး၊ လမ်းထိပ်မှာ ထမင်းငါးရာဖိုးနဲ့ ဟင်း ငါးရာဖိုး ဝယ်ခဲ့”

“သား သွားဝယ်လိုက်မယ်မေမေ၊ မမဆို ကြာနေဦးမှာ။ သား မြန်မြန်ပြေးသွားမယ်”

လေမိုးက သွက်လက်စွာပြောပြီး တစ်ထောင်တန်ကို

ဆွဲယူကာ ပြေးဆင်းသွားသည်။ လေမိုး၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး နွေမိုးက မိခင်ကိုလည်း မခိုတရုံကြည့်ကာ...

“အဖေက သမီးတို့ရဲ့အဖေအရင်းရော ဟုတ်ရဲ့လား အမေ”

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ မိခင်ဖြစ်သည့် မဌေးကြည်က နွေမိုးကို စောင်းကြည့်လာပါသည်။

“ဘာစကားလဲ”

“ဗီဒီယိုထဲက အဖေတွေနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဗီဒီယိုက ကြည့်ကောင်းအောင် ရိုက်ပြထားတာ။ စိတ် ကူးယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါက မြန်မာမိန်းမ၊ ပုပ်အဲ့ကြွေကျသွားရင် တောင် ဒီတစ်ပွင့်တည်းပန်ရမှာပဲ။ ငါက ဗုဒ္ဓဘာသာဗမာလူမျိုးပဲ။ ငါကမွေးတဲ့ မင်းတို့ကလည်း ငါ့လိုဗုဒ္ဓဘာသာဗမာလူမျိုးပဲ။ သူ က မင်းတို့အဖေ၊ အဖေဆိုတာမျိုးက အနန္တဂိုဏ်းဝင်ပဲ။ ကောင်း ကောင်းဆိုးဆိုး ဘာမှမပြောနဲ့၊ ပါးစပ်ဟတာနဲ့ မင်းတို့မှာ အပြစ် ဖြစ်ပြီးနေပြီ”

မိခင်က ဒီလိုပြောတော့လည်း သားသမီးဖြစ်သူများက တော့ ခေါင်းငုံ့သက်ပြင်းချနေရုံပေါ့။ ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ မကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ သားသမီးနဲ့မိဘဆိုသည့်အသိက ယဉ်ကျေးမှု

အရ ဘာများပြောနိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။ ဘာမှမပြောနိုင်ပေမယ့်လည်း အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားတတ်တဲ့လူ့သဘောသဘာဝအရ အမှန်ကို သိနေ၍ ရင်ထဲခံရဆိုးမိတာတော့ အမှန်ပါ။

သို့သော် မိဘနှင့်သားသမီးပတ်သက်မှုမျိုးမို့ မိဘက မှားလည်း အမှန်လို့သတ်မှတ်ရပြီး မိဘကလွန်ရင်လည်း အမှန်ပါ လို့ သတ်မှတ်ရတာ ထုံးစံပဲတဲ့လေ။ အမှန်တရားဆိုတာက ရင် ထဲသန္ဓေတည်မှုကြာမြင့်လာလေလေ ခိုင်မာလေပဲမို့ အချိန်တွေ ကြာသွားတဲ့အခါ အားပြင်းပေါက်ကွဲသွားလေမလား။





### အခန်း (၂)

ကန်စွန်းရွက်၊ ချဉ်ပေါင်၊ ဆီးဖြူသီး၊ ငရုတ်သီး၊ သံပရာသီး၊ မန်ကျည်းသီး၊ မုန်ညင်းနှင့် ကြောင်လျှာသီးများကို ကြီးမားသည့်ဆန်ကောကြီးထဲ စီရင်ထည့်ကာ အရပ်တကာ လှည့်လည်ရောင်းပါမှ ရသောအမြတ်ငွေက သူဌေးများ ရေတစ်ခါချိုးစာပင် မရှိပါသော်လည်း ဝမ်းရေးချောင်ပါသည်။

“ဟောဒီက ကန်စွန်းရွက် ချဉ်ပေါင်၊ ဟင်းရွက်သည် လာပြီ”

မနက်လင်းသည်နှင့် ခုနစ်သံချီပြီး အရပ်တကာလှည့်လည်ရောင်းနေသည့် မဌေးကြည်၏အသံက ရှေးပါရမီကြောင့် လားမသိ၊ ပြာအက် ထိရှသွားခြင်းအလျဉ်းမရှိပါဘဲ စူးရှ ကျယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောင်နေပါသည်။

“ဟင်းရွက်သည် ခဏလာပါဦး”

ထိုခေါ်သံလေးက မငွေ့ကြည်အတွက် နားဝင်ချီလှ၏။

“ဘာတွေပါသလဲ”

အိမ်ကြီးရှင်က အိမ်ပေါ်မှဆင်းဘဲ ဈေးဝယ်တော့လည်း ရောင်းချချင်လွန်းသူကတော့ မကြောက်မလန့်ပင် သူများပိုင်နက်ထဲ ဝင်ရပြန်၏။

“စုံနေတာပါပဲ အစ်မရယ်၊ ဘာလိုချင်သလဲ”

“မုန့်ညင်းက ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ရာပါ၊ နှစ်ရာဖိုး သုံးစည်းယူ”

“အင်း... နှစ်ရာဖိုး ငရုတ်သီးက ငါးဆယ်၊ မန်ကျည်းသီးက ငါးဆယ်နဲ့ ဆီးဖြူသီးက ငါးဆယ်ဖိုးပေး။ ကြောင်လျှာသီးကရော”

“တစ်တောင့် နှစ်ရာပါ”

“နှစ်ရာလုပ်မနေပါနဲ့အေ၊ ငါးရာပြတ်သွားအောင် တစ်ရာငါးဆယ်ထား”

“ရပါတယ် အစ်မရယ်၊ ဖောက်သည်တွေပဲ”

ဝယ်သူပေးသော ငွေငါးရာကို ခါးကြားမှ ကျွတ်ကျွတ်

အိတ်စုတ်ထဲ လိတ်နေအောင် ထည့်ပြီးမှ ဆက်လက်၍ ရောင်းချရန် ထွက်ရပြန်ပါသည်။

လမ်းတကာတို့တွင် သုံးနာရီကြာမျှ လှည့်လည်၍ ပတ်ရောင်းပြီးချိန်မှာတော့ ဆန်ကောစုတ်ထဲမှဟင်းရွက်များမှာ ကုန်လုနီးနေပါပြီ။ လမ်းဘေးအုတ်ခုံပေါ် ဆန်ကောစုတ်ကိုချပြီး ဟင်းရွက်ရောင်းရငွေကို ရေတွက်ကြည့်တော့ ငါးထောင်နဲ့သုံးရာငါးဆယ်၊ ဆန်ကောကြီးထဲမှာ ဟင်းရွက်ကျန်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကန်စွန်းရွက်သုံးစည်း၊ သံပုရာသီးငါးလုံး၊ ဆီးဖြူသီး နို့ဆီဘူး တစ်ဘူးစာနှင့် ကြောင်လျှာသီး နှစ်တောင့်၊ ငရုတ်သီး တစ်ထုပ်သာ ကျန်နေပါတော့သည်။

ဒီလောက်ရရင်လည်း မဆိုးလှပါဘူး။ ကျန်တာလေးကိုတော့ အိမ်မှာချက်စားရတာပေါ့။ နှစ်ထောင်လောက် ငွေသားမြတ်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆန်ဖိုးဆီဖိုးရနေပါပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင် တကြော်ကြော်အော်မနေတော့ပါဘဲ ဈေးနန်းခေါင်းရွက်ပြီး လျှောက်လာရာ...

“မငွေ့ကြည်... အားလား”

ပေလေးဆယ်ပတ်လည် နှစ်ထပ်တိုက်ရှေ့သို့ ဖြတ်အလျှောက်တွင် အသံစူးစူးကိုကြားလိုက်ရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်

မိန်းမပွဲစား တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေကတော် ဒေါ်နန်းကြိုင်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အားပါတယ် ဆရာကတော်”

လမ်းတကာလှည့်ဈေးရောင်းနေသူမို့ မငွေကြည်က လူသိတော့ များလှပါသည်။ ‘အားလား’ ဆိုသည့်စကားလုံးက ခိုင်းရန်ရည်ညွှန်းနေ၍ မငွေကြည်ကလည်း ငွေလိုချင်လွန်းသူမို့ လုပ်ရန်အဆင်သင့်ဟူသော နားလည်မှုမျိုးဖြစ်သည်။

“အဝတ်လျှော်မယ်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုအိမ်ထဲဝင်ကာ ဈေးဗန်းကိုချလိုက်ပါသည်။

“ဈေးရောင်းကောင်းတယ်နဲ့ တူတယ်နော်၊ သိပ်မကျန်တော့ဘူးပဲ”

“ဒီနေ့တော့ စက်လေးလုံးနင်းတယ် ထင်ပါရဲ့ ဆရာကတော်ရယ်”

“နင်းလက်စနဲ့ မထူးပါဘူး၊ ကန်စွန်းရွက်နှစ်စီးနဲ့ သံပုရာသီး နှစ်လုံး ရောင်းခဲ့ပါ။ ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးရာပဲ ပေးပါ”

“အေး... ခဏနေမှ လုပ်အားခနဲ့ပေါင်းယူ။ ဒီငရုတ်

သီးထုပ်တော့ အပိုပေးဟယ်”

“ရပါတယ် ဆရာကတော်ရယ်၊ ယူပါ။ ပြောစရာလိုက်လို့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် တံမြက်စည်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒီတံမြက်စည်း ချထားဦး၊ ဒီကန်စွန်းရွက်နဲ့ သံပုရာသီးကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ချည်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပွဲစားပီပီ ရှေ့နေကတော်ပီပီ ကွန်ညွန့်ပုံများတော့ ထိုင်ရာမှမထုဘဲ ထောင့်စေ့အောင် ခိုင်းနေပါသေးသည်။ သို့သော် ငွေကို သေလောက်အောင် လိုချင်လွန်းတဲ့မငွေကြည်ကလည်း မာနကိုခဝါချကာ ခိုင်းသမျှနောက် ဟုတ်ကဲ့နှစ်လုံးသာ လိုက်နေခဲ့ပါသည်။

မီးဖိုချောင်နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းကို တံမြက်လှည်း၊ ရေစိုအဝတ်နှင့်ကြမ်းတိုက်၊ တံခါးမှန်တွေပါ သေသေချာချာတိုက်ပြီးချိန်မှာတော့ အိမ်တစ်ခုလုံးမှာ ပြောင်ရှင်းသွားပါပြီ။ ခိုင်းသူကျေနပ်စေရန် မငွေကြည်က မီးဖိုချောင်ကိုပါ သန့်ရှင်းရေးဆက်ဝင်ပေးပါ၏။ ဖုန်တက်နေသော ဆား၊ ဟင်းချိုမှုန့်ခွက်များကို သန့်ရှင်းရေး

လုပ်ပေးပြီး မတိုက်ချွတ်သည်မှာ ကြာနေပြီဖြစ်ပုံရသော ထမင်း  
စားပွဲနှင့် ဘေစင်ကိုပါ ဆပ်ပြာသုံးပြီး တိုက်ချွတ်လိုက်ပါသည်။  
အပုံလိုက်ဖြစ်နေသော စားပြီးသားပန်းကန်များကိုပါ ဆေးကြော  
ပြီး မှောက်ထားလိုက်သေး၏။

သန့်ရှင်းရေးပြီးချိန်မှာတော့ လျှော်ဖွပ်ရန် ရေချိုးခန်းထဲ  
ဝင်ရပြန်ပါသည်။ ဇလုံထဲ ဖရိုဖရဲပုံထားသောအဝတ်များကို လျှော်  
ဖွပ်ဆေးကြောရပြန်ပါသည်။ များပြားလွန်းတဲ့အဝတ်ပုံများကို တစ်  
နာရီနီးပါး လျှော်ဖွပ်လိုက်တော့မှ ပြီးဆုံးသွားပါသည်။ စောင့်၊  
အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်နှင့် ဘယ်အချိန်ကတည်းကမှန်းမသိ  
စုပုံထားသောအဝတ်များကို အားစိုက်၍ လျှော်ရသောကြောင့်  
လက်မောင်းအိုးမှာ တောင့်တင်းရုံမက လက်ဖဝါးပြင်မှာလည်း  
ပဲကြီးပွ ရေစိမ်းထားသည့်ပမာ အရေပြားတို့ တွန့်ဖောင်းနေခဲ့ရ  
ပါပြီ။

“ပြီးသွားပါပြီ ဆရာကတော်”

“ဟဲ့! မြန်လှချည်လား၊ အဝတ်တွေရော လှန်းခဲ့ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လှန်းခဲ့ပါပြီ၊ အချိန်ပဲ သုံးနာရီကျော်သွားပြီ

လေ”

“ဪ... ဒီလောက်ကြာသွားပြီလား၊ မသိလိုက်ဘူး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကွယ်၊ ဒီကားက ကောင်းနေတော့ အချိန်ကုန်တာ မြန်လိုက်တာ”

ခြေထောက်ကို ကလိမ်ချိတ်ကာ ဆိုဖာဆက်တီပေါ် ကျ  
ကျနုနုထိုင်၍ ပန်းသီးလေးစားကာ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲနှင့်  
ငြိမ့်နေသော ဒေါ်နန်းကြိုင်ကိုတော့ အားအကျမိသား။

“ရော့... နောက်လည်း တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ လာပါ  
ကွယ်၊ ညည်းဖြတ်အသွားကို စောင့်ဖမ်းရတာလည်း ငါ့မှာ အလုပ်  
တစ်လုပ်”

“ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“နေဦး... ရော့ရော့၊ ဒီပန်းသီး လမ်းမှာစားသွားကွယ်၊  
သောရောပေါ့”

ဒေါ်နန်းကြိုင်ပေးသော ပန်းသီးကို ဆန်ကော်ကြီးထဲ  
ကန်စွန်းရွက်တို့နှင့် ရောထည့်ပြီး ဒေါ်နန်းကြိုင်ပေးသောငွေသုံး  
ထောင်ကိုပါ ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲ ပြားနေအောင် ထည့်လိုက်  
ပါသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သူမပြန်အလာကို မျှော်နေသောသား  
လေး လေမိုးနှင့်ဆုံ၏။

“ဟော! မမ... အမေပြန်လာပြီ”

အမိုးမလုံ၍ မိုးကာပြာကြီးနှင့် တစ်စွန်းတစ်စ ဖာထေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထားသောအိမ်စုတ်ထဲမှ သားက ပြေးထွက်၍ ကြိုဆိုပါသည်။

“အမေ ဒီနေ့နောက်ကျတယ်နော်”

နွေမိုးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် မငွေ့ကြည်၏ခေါင်းပေါ်မှ ဈေးဗန်းကို ထိန်းချလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်နန်းကြိုင်တို့အိမ် ဝင်နေတာ”

“ပင်ပန်းလို့အမေရယ်၊ အဘွားကြီးက ညွန့်လွန်း ကွန့်လွန်းလို့”

“အဲဒါက သူ့ဗီဒီယိုပဲ၊ ငါတို့အတွက်ကတော့ ငွေရရင် ပြီးရော။ ရော့ . . . ဒီမှာ မညွန့်ပေးလိုက်တဲ့ပန်းသီးတစ်လုံး ညည်းတို့မောင်နှမ ခွဲဝေစားကြ”

“ထမင်းစားပြီးမှပဲ စားမယ်၊ သမီးတို့လည်း ဆာနေပြီ”

“မင်းတို့မောင်နှမ မစားကြရသေးဘူးလား”

“အမေ့ကိုစောင့်နေတာ”

နွေမိုးရဲ့ဖြေသံက တိုးတိုးလေးဆိုပေမယ့် မငွေ့ကြည်ရဲ့နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်သွားစေရသည်။ အမောပြေရန် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချနေသော မငွေ့ကြည်က နွေမိုးနှင့်လေမိုးကို မျက်လုံးစွေကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးက ဆာလောင်နေပါပြီဆိုတာ နှုတ်ကမပြောပေမယ့် အမေမို့ ရင်ထဲက

အလိုလိုသိနေပါသည်။

“စားနှင့်ကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ထမင်းက ထပ်ချက်ထားတယ် ထားပါတော့၊ ဟင်းက ခွဲနေရင် ဘယ်လိုမှလောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှိတာနဲ့စားလို့ရတာပဲ၊ အသားဟင်းမကျန်ရင်တော့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်နဲ့ ငါးပိရည်တော့ ကျန်မှာပဲ”

“အမေ့ရဲ့သူငယ်ချင်း ပါလာတယ်၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ ငါးပိရည်လည်း နည်းနည်းပဲရှိတော့တယ်”

“ဘုရားရေ! ငါးခြောက်နှစ်ဆယ်သားချက်တာ ကုန်ပြီလား”

“ဆန်လည်း ကုန်နေပြီ”

နွေမိုးရဲ့အဖြေကြောင့် သက်ပြင်းမောကို တနင့်တပိုးချမိပေမယ့် ဘာမှတော့ ထပ်မပြောဖြစ်ပါ။

“ကဲကဲ . . . ထမင်းခူးတော့၊ စားကြစို့”

စားကြစို့သာ ဆိုလိုက်ပေမယ့် ထမင်းမှလောက်ငဲ့ရဲ့လားဟု တွေးမိပြန်သည်။

“ထမင်းရော ရှိသေးရဲ့လား”

“မျှစားရင်တော့ လောက်မှာပါ”

နွေမိုးရဲ့အဖြေစကားက တိုတိုတိတိဆိုပေမယ့် ထိုစကားရဲ့ နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာတို့ နစ်မြုပ်နေတယ်ဆိုတာ မငွေ့ကြည် ရိပ်စားမိပါသည်။ ထမင်းတစ်နပ်အတွက် ဖခင်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေလေရောသလား။

မပြည့်စုံသောထမင်းဝိုင်းလေး ဖြစ်ပါသည်။ ပုံမှန်အား ဖြင့် ထမင်းဝိုင်းဆိုသည်မှာ ချိုချဉ်လေးနဲ့တွဲပြီး အသားဟင်းတစ် ခွက်၊ အရည်သောက်တစ်ခွက်နှင့် အရွက်ကြော် အစပ်ဟင်းတစ် ခွက် ပါမှသာ ထမင်းဝိုင်းအင်္ဂါရပ်နှင့်ကိုက်ညီသည်ဟု မြန်မာတို့ စိတ်ထဲ စွဲမြဲနေခဲ့ပေမယ့် မငွေ့ကြည်တို့အိမ်မိသားစုထမင်းဝိုင်း လေးမှာတော့ ပန်းကန်ပြားသုံးချပ်ထဲ ထမင်းလေးတစ်ပုံစီထည့် ကာ ချဉ်ပေါင်ဟင်းလက်ကျန်တစ်ခွက်နှင့် ပန်းကန်ဖင်မှာ ရှိတယ် ဆိုရုံမှ ကပ်ကျန်နေသော ငါးပိရည်၊ ဖရိုဖရဲ ကျိုတို့ကျဲတဲ့ဖြစ်နေ သော တို့စရာတို့နှင့်သာ စားပွဲက မလှမဲ့အကျည်းတန်နေရပါ သည်။

“ကဲကဲ... စားကြ စားကြ”

ပြောသာပြောလိုက်ရပေမယ့် ထိုအသံက အားမပါပါ။ နွေမိုးကတော့ မိန်းကလေးမို့ ထားပါတော့။ အစားကြီးတဲ့ လေမိုး က ဒီထမင်းလောက်နဲ့ ဆင့်ခံတွင်း နှမ်းပက်ရုံပေါ့။

မငွေ့ကြည်က မိမိပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းတစ်ဆုပ်ကို နှိုက် ကာ လေမိုးပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်လိုက်သည်တွင် နွေမိုး၏လက် နှင့် ဆုံသွားသည်။

“အမေ စားပါ”

မငွေ့ကြည် နားလည်လိုက်ပါသည်။ နွေမိုးက လေမိုး မဝလင်မှာစိုးရိမ်၍ ဆိုတာကိုပေါ့။ ဒါကိုသိလိုက်ရတဲ့ မိခင်တစ် ယောက်၏ရင်ထဲတွင် မချီအောင်ခံစားရပါသည်။ သို့သော် ပညာ မတတ်၍ နှုတ်ကြမ်းသောမငွေ့ကြည်က နားဝင်ချိုသောစကား ကို မဆိုတတ်သည်မှာ အမှန်ပါ။

“စားမှာသာ စားစမ်းပါ။ အာဟာရပြတ်လို့ ဆေးကုနေ ရရင် ဆင်ဖိုးထက် ချွန်းဖိုးများနေပါဦးမယ်”

“အမေ အာဟာရပြတ်သွားလို့ လဲသွားရင် ကျွန်မတို့ မောင်နမ သူတောင်းစားဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့”

အမေတူသမီးမို့ နွေမိုးကလည်း နှုတ်ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ် သည်။

“စားမှာသာ စားစမ်းပါ။ ငါက ဒေါ်နန်းကြိုင်အိမ်မှာ နည်းနည်းစားခဲ့တယ်”

“ဒေါ်နန်းကြိုင်လား။ ကျွေးလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး”

၂၆ □ ထိန်စိုင်း

“စားမှာသာ စားစမ်းပါအေ”

“မစားဘူး အမေရေ၊ အဖြစ်သဘောဆိုရင် တော်ပြီ။  
ဝမှာစိုးလို့ ဝိတ်လျော့နေတာ”မငွေ့ကြည်ရင်ထဲ ထပ်နာသွားရပါသည်။ ဒီလောက်  
ပိန်နေတဲ့ခန္ဓာက ထပ်ပြီးဝိတ်ချဖို့ လိုဦးမှာလား သမီးရယ်။“သားတော့ ပွတာပဲ၊ ထမင်းစားပြီးရင် ပန်းသီးလည်း  
စားရဦးမယ်၊ ဒီနေ့တော့ စက်လေးလုံး နှင်းမိတာပဲ”ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချဉ်ချည်ဟင်းကို ထမင်းပေါ်ဆမ်းကာ  
တကျွတ်ကျွတ်နယ်ဖတ်ပြီး အားပါးတရစားနေသော လေမိုးကို  
မျက်လုံးရှေးကြည့်ရင်း မျက်ခမ်းပေါ် စို့တက်လာသော မျက်ရည်  
စများကို အင်္ကျီစလေးနှင့် မသိမသာ ထိသုတ်နေခဲ့ပါသည်။ဒီသားဒီသမီးတွေကို ဘယ်လို လူဖြစ်အောင် မွေးရမလဲ။  
မိမိလို လမ်းဘေးဈေးသည်၊ တွေ့ကရာ ရရာအလုပ်လုပ်တဲ့လူ  
မျိုး မဖြစ်ရလေအောင် ဘယ်လိုပြုစုပျိုးထောင်ရမလဲ။မိမိ ပင်ပန်းဆင်းရဲသလို သားနှိုသမီး မပင်ပန်းမဆင်း  
ရဲရအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။“ကြိုးစားကြကွယ် ကြိုးစားကြ၊ ဆန်ကောင်းကောင်း  
ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့စားပြီး ကျော့ကျော့လေး အလုပ်သွားနိုင်

ခြယ်နှုန်းပြီးသော စုတ်ချယ်ချား □ ၂၇

အောင် စာကြိုးစားကြပါ”

ရင်ထဲ၌ ဘယ်လောက်ထိများ ဝိတ်လျော့နေမှန်းမသိ။  
ရင်ထဲကဆန္ဒများစွာ အစီအစဉ်မကျ ပြောထွက်သွားတော့ လေမိုး  
နှင့်နှွေမိုးတို့၏ မှင်သက်စွာကြည့်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

□□□



### အခန်း (၃)

“ကိုသောင်းခက်”

မတင်းလွန်းမလျော့လွန်းသည့် အသံခပ်ပြတ်ပြတ်။

“ဘာလဲ”

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲလျောင်းနေရင်းပင် အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ထူးလိုက်ပါသည်။

“ရှင့်အသက်လည်း သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်ပြီးနေပြီ”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် မဋ္ဌေးကြည်က ကိုသောင်းခက်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အိမ်ထောင်သက်ပဲ ခုဆို ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိနေပြီ။ ရှင်အလုပ်လုပ်ဖို့များ စိတ်ကူးမရှိသေးဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အိပ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ငုတ်တုတ်ထထိုင် လိုက်ပြီး မဋ္ဌေးကြည်ကို မကျေမနပ် ဘုကြည့်ကြည့်လာပါသည်။

“သားနဲ့သမီးက ခုဆို အရာအားလုံးကို သိတတ်နေပြီ၊ သူတို့က အတန်းပညာလည်း ရှိကြတယ်။ ရှင်ကိုအထင်သေးသွား ကြလိမ့်မယ်။ ငွေရတာမရတာ အပထားပါဦး။ ရှင် အလုပ်တစ်ခု လုပ်မှဖြစ်မယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဌေးကြည်၊ မင်းစကားက ဘာလဲ။ ငါ့ကို အလေ့နတော လိုက်ပြီး အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ တစ်ရာကိုး တစ်ရာ တစ်ဆယ်ဆိုပြီး ပြောချင်တာလား”

“အဲလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲရှင်၊ ကျွန်မပြောချင် တာက”

“တော်တော့ ဌေးကြည်... တော်တော့ ပန်းကောင်း အညွန့်ကျိုးဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ငါ့ဘဝကို ငါ ခုချိန်ထိ ရင်နာနေတုန်းနော်”

“ရင်နာတာတွေလည်း တော်လောက်ပါပြီရှင်၊ သမီး လည်း ခုဆို ဆယ့်ငါးနှစ်၊ သားလည်း ဆယ့်သုံးနှစ်နဲ့ လူပျို အပျိုဖော် ဝင်နေပါပြီ”

“အဲဒါ ငါသဘောတူလို့ မွေးထားတဲ့ကလေးတွေလား”

“ဒါပေမဲ့... ရှင်”

“ဒီလိုကလေးတွေကို ငါက ဘာကရုစိုက်ရမှာလဲ”

“ကိုသောင်းခက်”

ရင်ထဲ၌ နာကျင်သွားမိ၍ ဒေါ်ဌေးကြည်၏အသံက မြင့် သွားရပါသည်။

“ငါ့ကို အဲဒီလိုပြန်မအော်နဲ့၊ မင်းကို ငါက ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်လို့ ယူထားတာလား။ ငါ့ကိုပြန်မအော်နဲ့၊ ငါ့ကိုရှာဖွေကျွေး ချင်လုပ်ချင်ချင်ရဲ့ဆိုပြီး မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းစမ်းစမ်းနဲ့ အိမ်ပေါ် တက်လာတုန်းက မင်း ဒီလိုလေသံမျိုးမဟုတ်ဘူးနော်။ ငါ့ကို ပြန်ခံမပြောနဲ့”

မဋ္ဌေးကြည်၏မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်ပေါက်တို့က အတွဲ လိုက် ပြုတ်ကျလာရပါသည်။

“သည်းခံနေတဲ့ငါ့ရဲ့စိတ်တွေကို လာမဆွနဲ့နော်။ ဟွန်း! ဒီအိမ်က ငါ့မိဘတွေအိမ်၊ ငါ့မိဘတွေ သေသွားတော့ ဒါက ငါ့ အိမ်၊ ငါမောင်းချရင် အချိန်မရွေးဆင်းသွားရမယ်။ ဘာမှတ်နေ သလဲ။ ဟွန်း... မင်းကတော့ကွာ”

ဟု မရိုက်နှက်ရုံတမယ် ကျိန်းမောင်းပြောဆိုပြီး ပုဆိုး ကိုပြင်ဝတ်ကာ အိမ်ပြင်သို့ထွက်သွားသော ကိုသောင်းခက်ကို ခွန်းတုံ့ပြန်စရာ ဘာစကားမှမရှိခဲ့ပါချေ။

ဟုတ်ပါတယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်ခင်အချိန်က သူမ မှားခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအမှားကြောင့်ပဲ ခုချိန်ထိ မျက်ရည်ကို ကျိတ်သုတ်ရသည့်ညပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရည်းစားထား၊ ချိန်းတွေ့ရင်း မှား၍ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားပြီး အမေက ရှက်သည့်စိတ်နှင့် ဆူပူခဲ့ဖူးပါသည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း ကိုသောင်းခက်ကိုပြောတော့လည်း ငယ်သေးလို့ ယူလို့မရသေးကြောင်းနှင့် အဲဒီကိုယ်ဝန်ကို လူတွေမသိခင် ဖျက်ချရန် ကိုသောင်းခက်က အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဆိုခဲ့သော်လည်း သူမမလုပ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

အသက်တောင်မတင်သေးတဲ့ သွေးခဲအဆင့်မျှ ရင်သွေးကို သူမ မသတ်ရက်ခဲ့ပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုသောင်းခက်ကိုမသိစေတော့ဘဲ တိတ်တဆိတ်မွေးရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး အမေကိုပြောတော့သွေးတိုးရှိသောအမေက မူးလဲသွားခဲ့ပြီးမှ ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားရသည်။

ဆွေမျိုးသားရင်းမရှိသောသူမက အမေဆုံးတော့ တစ်ယောက်တည်း ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေချိန်တွင် ကိုသောင်းခက်အမေက အိမ်သို့ရောက်လာပြီး အကြောင်းစုံသိပြီးကြောင်းပြောကာ ကိုသောင်းခက်နှင့်လက်ထပ်ပေးမည်၊ အိမ်တွင်လိုက်

နေရန်ပြော၍ သူမက အမေအိမ်လေးကိုရောင်းကာ ကိုသောင်းခက်အမေထံ ငွေအပ်ပြီး ကိုသောင်းခက်၏အိမ်တွင်သာ တက်နေခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကိုသောင်းခက်အရိပ်၌သာ မိုးမမြင်လေမမြင်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရလို့ မိမိကိုယ်မိမိ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်း မသိခဲ့ရပါ။ သမီးကြီးမွေးဖွားခါနီး ငွေလို၍ ယောက္ခမဖြစ်သူထံ တောင်းတော့ ယောက္ခမဖြစ်သူပြောသောစကားမှာ မရှိတော့ဘူး။ ကုန်ပြီတဲ့။ မင်္ဂလာစရိတ်သုံးလိုက်လို့ ကုန်ပြီတဲ့။ မုန့်ဟင်းခါးအပွဲနှစ်ဆယ်လောက်သာ ကျွေးခဲ့သည့်မင်္ဂလာပွဲစရိတ်က အိမ်တစ်လုံးရောင်းရငွေ ကုန်ပြီတဲ့လား။ သူမ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ယောက္ခမလည်း အမေမို့ သူမရှိသေခဲ့ပါ၏။ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေခဲ့သည်။

လူသတင်း လူချင်းဆောင်ဆိုသည့်အတိုင်းပင် သမီးမွေးပြီး သုံးလအကြာ၌ ထိုငွေများသတင်းကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဖဲဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်သော ယောက္ခမက ဖဲပိုင်းမှာ ရှုံးခဲ့တာတဲ့လေ။ သူမရင်နာရပါသည်။ အမေအပေါ်လည်း အားနာရပါသည်။ အသုံးမကျတဲ့ တဏှာရှူးရူးနေခဲ့သော မိမိကိုယ်မိမိလည်း မုန်းမိပါသည်။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ သူမက အမေဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။

www.burmeseclassic.com

အမေအပေါ် ဆိုးခဲ့တဲ့သူမက ဒါ ဝင်ပြန်လည်တာပေါ့။  
ပြန်ပေးဆင်ရတာပေါ့။ ဘဝတာဝန်က ပါလာတဲ့ဝင်ကျွေးအပေါင်း  
တို့လည်း ဒီဘဝ၌ ကျေစေလိုခြင်းအလိုမှာ ဖြစ်သမျှအကြောင်း  
အကောင်းချည်းဟုသာ သဘောဆောင်ပြီး ကျိတ်မှိတ်မျှသိပ်ခဲ့  
ရသည်မှာလည်း ထုထည်ကြီးလွန်းသည့်နှလုံးသားသည် လက်  
သည်းချွန်မျှသာ ကျန်ပါတော့မည်။

ဆွမ်းတော်ကပ်တိုင်းလည်း ဘုရားမှာ ဆုတောင်းမိပါ၏။  
နောင်ဘဝမှာ ခုလိုမိန်းမပြန်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း မချစ်တတ်သောမိန်းမ  
ဖြစ်ပါရစေဟု အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းခဲ့ဖူးပါသည်။

“အမေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လေမိုး၏အသံကို ကျောဘက်ဆီမှ ကြားရတော့မှ မျက်  
ရည်စများကို ကမန်းကတမ်းသုတ်လိုက်ရသည်။

“အဖေ့နဲ့အမေတို့ ရန်ဖြစ်ထားကြတာလား”

“မဖြစ်ပါဘူး ဘာလို့လဲ”

“အဖေ့နဲ့လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တယ်၊ အဖေစိတ်တိုနေတယ်။  
သားခေါ်တာတောင် မထူးဘူး”

ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဘေးနားချပြီး လေမိုးက ဒေါ်  
ဌေးကြည်၏မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အဝိပ်အကဲကြည့်ရင်း ထိုင်လိုက်

ပါသည်။

“မမရော”

“သူ့သူငယ်ချင်းဆီမှာ စာလိုက်ကူးနေတယ်၊ ဟဲဟဲ... ”

မမက အပြတ်ကြိုးစားတယ်ဗျ။ ဆရာဝန်လုပ်မယ်ဆိုပဲ၊ ဟဲဟဲ”

မျက်ဝန်းအိမ်များ နီကျင်နေသော မဌေးကြည်က မျက်  
ရည်များကြားမှ ကြည်နူးရပါသေးသည်။

“အမေ ဒီနေ့ လှည်းကူးဘက် မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူး၊ ဈေးရောင်းမကောင်းလို့ အများကြီးကျန်  
သေးတယ်။ မနက်ဖြန်ဆက်ရောင်းရဦးမယ်။ ကဲကဲ... ထမင်း  
စားကြရအောင်”

“အဖေရော စားပြီးပြီလား”

“မစားသေးဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ အဖေစားပြီးသားက အကျန်စားရရင်  
တော့ ငတ်ရောပဲ”

မဌေးကြည်ရင်ထဲ နံ့ချိသွားရပါသည်။ သူမ အသုံးမကျ  
ခွံပျားကတော့ ကလေးတွေထိပါ ကွင်းဆက်လိုက်ကုန်ပါပြီလေ။  
အသုံးမကျတဲ့ယောက်ျားကိုယူတော့ သားသမီးတွေပါ အသုံးမကျ  
သူကို အဖေခေါ်ရပြီး ဝမ်းစားတတ်လာတဲ့ ဒီဦးနှောက်လေးတွေ

က အဖေကိုဝေဖန်တတ်လာပြီလေ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒါက သူမ အသုံးမကျခဲ့လို့ သူမသားသမီးတွေ အပြစ်ကြံရပြီလေ။

သို့သော် သူမ ကိုသောင်းခက်ကိုသိပ်ချစ်ပါသည်။ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ကို အရိုးထဲစွဲနေတဲ့မဋ္ဌေးကြည်၏ဘဝတွင် ယောက်ျားဆိုလို့ ကိုသောင်းခက်တစ်မျက်နှာသာရှိ၍ ယောက်ျားလိုတစ်မျိုး ချစ်သူလိုတစ်ဖုံ အချစ်ကြီးချစ်ရပါသည်။



ရွှေပဒေသာစာပေ

### အခန်း (၄)

စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ စုံစုံလင်လင်နှင့် နီညိုရောင် ဆချည်များက ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းတွင် အမြှုပ်တစ်စုံ ထနေပါသည်။

“ကံကောင်းပါစေကွာ၊ ထပ်ပြီးကံကောင်းပါစေ”

လူငါးယောက် စုထိုင်နေကြသောစားပွဲဝိုင်းမှာ ဆူညံစွာ ဆန္ဒပြုရင်း ခွက်ချင်း တိုက်လိုက်ကြပါသည်။

“ဟေ့ကောင် သောင်းခက်၊ မင်းရဲ့လေကကွာ အရမ်း ထိတယ်။ မင်းပစ်ကျွေးလိုက်လို့ အဘွားကြီး ကျသွားတာကွ။ ခွဲခကို တစ်ပြားမှလျော့မသွားဘူး။ ချကွာ... ဒီကောင်ကြီးကို ထပ်ပြီးဂုဏ်ပြုရအောင်”

ဘယ်လောက်ရမှာလဲ။ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုမှ အိမ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တစ်လုံးရောင်းရ၍ ပွဲဖြစ်သည့်ပွဲခံက ဘယ်လောက်ရမှာမို့လို့လဲ။

“အဘွားကြီးကလည်း ငါးပုံးလောက်ကို ကပ်ဆစ်တယ်၊ ရေရေလည်လည် ညစ်တယ်။ ဒီပွဲသာမဖြစ်ရင် ငါတော့ ကွဲပြီ။ ညနေစာစားဖို့တောင် မရှိတော့ဘူး။ ဒီကောင်သောင်းခက်တော့ ထားပါတော့၊ မိန်းမရှိတယ် အိမ်ရှိတယ်။ ငါတော့ မြောင်းကြားထဲ ဖျာခင်းပြီး လုံ့ရမယောင်တောင်ဖြစ်နေတယ်။ ငတ်ထားသမျှ အတိုးချစားမယ်ကွာ . . . ချကွာ”

“ငါးသိန်းလုံး ဒီမှာဖြုန်းမယ်၊ ပိုတဲ့ငါးသိန်းကိုတော့ တစ်ယောက်တစ်သိန်း ခွဲယူကြမယ်။ ဘယ်လိုလဲ သဘောတူလား”

“အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ အကြိုက်ဆုံး”

ကိုသောင်းခက်၏အသံ ဖြစ်ပါသည်။ သိပ်များများစားစား မသောက်နိုင်သော ကိုသောင်းခက်ကို ယမကာက တန်ခိုးပြနေခဲ့၏။

“ဟေ့! ဟေ့! . . . နားထောင်စမ်း . . . နားထောင်စမ်း”

“ချစ်ခဲ့တာလား x x x မင်းကို x x x ရူးခဲ့တာလား x x x အချစ်ကို ဟိုအရင်လို နှင်မရှိဘူး x x x ငါ့မှာတော့ ယောင်ချာချာ တစ်ယောက်တည်း x x x ရူး x x x ရူးနေပြီလေ”

စင်ပေါ်၌ အပြာရောင်ဂါဝန်တိုလေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်

ယောက်ကို မျက်စိပသာဒဖြစ်ဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကိုသောင်းခက် ငေးသွားရပါသည်။ ကြည့်စမ်း! လှလိုက်တာ၊ ချပ်ချပ်နေသောဗိုက်သားလေးများက မငွေ့ကြည်နဲ့တော့ ဆီနဲ့ရေလို ကွာခြားနေလှပါပြီ။ အသံ၏ကောင်းခြင်းနဲ့လည်း ညီပါပေ။ လှလိုက်တာ။

“ဟေ့ကောင်! သောင်းခက်၊ ငုတ်တုပ်မေ့သွားပြီလား”

“ဟာ . . . မင်းတို့ကလည်း မဟုတ်တာ”

စောစောက ပြနေတဲ့ယမကာတန်ခိုးမှာ ဘယ်ဆီလွင့်မျောသွားမှန်းမသိအောင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားရပြီး ယောင်နုနှင့်ပင် ဘီယာတစ်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့ချလိုက်ပါသည်။ ခပ်ငွေ့ငွေ့တက်နေသောအရှိန်က ဝေဝါးစပြုနေရပါသည်။ တစ်ခွက်ဝင်သွားလျှင် ဝင်သွားသလိုပင် သိသိသာသာစကားများလာခဲ့ပါသည်။ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကလည်း လျော့လျဲလာခဲ့သည်။

“ကောင်မလေးက လန်းတယ်နော်၊ နာမည်က မိုးလွင်တဲ့”

“ဟေ့ကောင် တက် . . . တက်၊ သွား . . . ပန်းကုံးသွားစွမ်း၊ မင်းကိုသတိထားမိသွားအောင် လည်ပင်းကျိုးတဲ့အထိ စွပ်ခဲ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ဟိုမှာ ကောင်မလေး မင်းကို မျက်စိ  
ပစ်နေပြီ”

ကိုသောင်းခက်က စင်ပေါ်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။  
အမှန်ပါ။ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်ဖြစ်နေသော ကိုသောင်းခက်တို့၏စားပွဲ  
ထဲသို့ အကြည့်များက ရောက်နေခဲ့ပါသည်။

“ထကွာ... သောင်းခက်၊ မင်းကို ကောင်မလေးက  
ကြည့်နေပြီ။ နုပျောစရာကြီး”

ဘော်ဒါတစ်ယောက်က ဆွဲထားသဖြင့် ယောင်တောင်  
တောင်ဖြင့် ပန်းကုံးကြီးကိုကိုင်ကာ စင်ပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

လှလိုက်တာ၊ အနီးကပ်ကြည့်လေ လှလေပါပဲ။ ရဲရဲနီ  
နေတဲ့ အဲဒီနှုတ်ခမ်းလေးကလည်း လှလိုက်တာ။ ရွှန်းရွှန်းစိုနေ  
တဲ့ အဲဒီမျက်လုံးလေးကလည်း လှလိုက်တာ။ ရဲတွတ်နေတဲ့ ဒီ  
ပါးမိုမိုလေးကလည်း လှတာပါပဲ။ လှလိုက်တာကွာ။ ဘေးတိုက်  
ကြည့်လည်း လှတာပဲ။ တည့်တည့်ကြည့်လည်း လှတာပဲ။ လှ  
နိုင်လွန်းတဲ့မိန်းကလေးရယ်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုလဲ၊ နီးနီးကြည့်တော့ ပိုလှလား”

စင်အောက်ဆင်းလာချိန်ထိ လှပသော ထိုမျက်နှာလေး  
က လွှမ်းမိုးထားဆဲပါ။

“ဟေ့ကောင်! ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို မနေနဲ့  
လေ၊ အမေးလေးတော့ ဖြေပါဦးကွ”

ကိုသောင်းခက် ရှက်ပြီးလေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“မင်းဒီလောက်ဖြစ်နေပုံရရင် ဖြေဆေးပေးမှ ရတော့  
မယ်”

“ဘာလဲကွ”

“ပိုတဲ့ငွေမဖြုန်းတော့ဘဲ မင်းကိုလှူဒါန်းလိုက်တော့မယ်  
လေ။ မင်း သူနဲ့တစ်ညလောက် မပျော်ချင်ဘူးလား”

“ဟာ! မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မကောင်းပါဘူး”

“ဒီအရသာကို မင်းမသိသေးလို့ပါကွာ၊ ကောင်းတယ်  
ကွ... အရမ်းကောင်းတာ။ မောင်ကျန် တစ်တို့ဖြစ်နေဦးမှာကို  
မြင်ယောင်သေး”

“ဟာ! မကောင်းပါဘူးကွာ၊ သူက မိကောင်းဖခင်သား  
သမီးပါ”

“ဟာ! ပါလှချည်လားကွ”

“ဒီကောင်က ကြောရုံမကတော့ဘူး ပြတ်ပါ ကျသွားပြီ  
ကိုး။ ဆေးပေးမှဖြစ်တော့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းတို့လို လူလွတ်မဟုတ်ဘူး။

၄၂ □ ထိခိုက်

မိန်းမရှိတယ်”

“ဟာ! ဘာလုပ်ရအောင်လဲကွ၊ အိမ်ကမိန်းမဆိုတာ ငါးပိရည်၊ ဒါလေးတွေကမှ ကြက်သားဆီပြန်ကွ။ အရသာကို မင်းမမြည်းဖူးလို့ပါကွာ... ဟား... ဟား”

ဆွယ်ဖန်များတော့ စိတ်က ယိုင်ချင်လာပါပြီ။

“စိတ်မပါလည်း နေပေါ့ကွာ၊ မလှူဒါန်းဘဲ ငါတို့သုံးပစ်မယ်”

ဟုဆိုလာပြန်တော့ အဆိတဝင်းဝင်းနှင့် ထိုအခွင့်အရေးကိုလည်း အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပြန်ပါ။

“ဟေ့! စိတ်ပါလာပြီ... စိတ်ပါလာပြီ”

“သူက အဲလိုခေါ်တော့ရော ရမှာလား”

“အသာနေစမ်းပါကွာ၊ ဒါတွေ ငါပိုင်ပါတယ်”

ကိုသောင်းခက် စိတ်လှုပ်ရှားနေရပါပြီ။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးမှာ ပွက်လော့ရှိက်အောင် ဆူညံနေရပါသည်။

□□□

အခန်း (၅)

“အဖေ ဘာကိုသဘောကျနေတာလဲ”

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည့်အသံကြောင့် ကိုသောင်းခက်မှာ လန့်သွားရပါသည်။ ကိုယ့်အတွေးစနစ်ကိုယ်မို့ အတွေးထဲ လွင့်မျောနေရသည်လေ။

“အဖေ့ကို သားကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ အဖေ ပြုံးစိစိနဲ့ လုပ်နေတာ ကြာနေပြီ”

“ဟာ! ဒီကောင် လျှာရှည်တဲ့ကောင်၊ သွား... မင်းအမေသေတ္တာထဲ ပိုက်ဆံတစ်ထောင် သွားနှိုက်စမ်း”

“သား မနှိုက်ရဲဘူးလျှော့ အမေက ပိုက်ဆံကိုဝင်တာ မကြိုက်ဘူး”

“မိကျောင်းမသား၊ ငါစိတ်ကြည်နေတဲ့အချိန်မို့နော်။  
နောက်တစ်ကြိမ် အဲလို ချီပါသားလို့ စကားတတ်လာရင် နာမယ်”

သားဖြစ်သူကို ကြိမ်းမောင်းကာ အိမ်ခန်းထဲဝင်လာပြီး  
မငြေးကြည်၏သေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး နွမ်းဟောင်းနေသောအဝတ်အစား  
များကြားထဲ မှနေောက်ရှာဖွေလိုက်တော့ သေတ္တာမင်အောက်တွင်  
ပြားကပ်နေသော ထောင်တန်အသစ်အရွက်နှစ်ဆယ်ကို တွေ့ရ  
ပါသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက ရှိနေတာ  
လဲ”

ဟုလည်း နှုတ်မှပြောကာ နံပါတ်စဉ်အတိုင်းမဟုတ်သည့်  
ထောင်တန်အသစ်အရွက်နှစ်ဆယ်ကို ယူလိုက်သည်။

ဒီမိန်းမ ဒါ ငါမသိအောင် ဖွက်ထားတာပဲ။ ငါ့ကိုတော့  
ပိုက်ဆံမရှိပါဘူးလို့ ကျူးကျူးပါအောင် ညည်းပြပြီး... ဟွန်း! တွေ့  
မယ်၊ မရှိကြောင်းသိစေရမယ်ဟု ယုတ်ယုတ်မာမာပင် တွေးပစ်  
ကာ ငွေအသစ်များကို ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲထည့်ပြီး ထွက်လာ  
ခဲ့ပါသည်။

သူ၏လမ်းကြောင်းမှာ လမ်းဆုံမှလက်ဖက်ရည်သို့ ဖြစ်  
ပါသည်။ စောသေးလို့ထင်ပါရဲ့၊ ရောင်းရင်းများ မရောက်ကြသေး

ပါလေ။

“ကျဆိမ့်... ရှယ်”

“မုန့်ချရဦးမလား”

“ကြက်ဥပလာတာတစ်ပွဲ ချကွာ”

“ဟုတ်လုချည်လား ဆရာရဲ့”

ကော်ဖီပလိန်းကိုသာ သောက်တယ်ဆိုရုံ အဖြစ်သောက်  
သည့်သူက ကြက်ဥပလာတာမပြောနှင့်၊ ရိုးရိုးပဲပလာတာကိုပင်  
နံကြားမကပ်နိုင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

“ဟာ! ဟေ့ကောင်၊ စောလုချည်လား”

လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ်မှာပင် ရောင်းရင်းကြီးများ  
က ရောက်လာပြီး ဝိုင်းဖြစ်သွားကြပြန်သည်။

“ကဲကဲ... ဝေစခွဲတော့မယ်”

“ရမှာပေါ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မေးစမ်းပါရစေဦး  
မောင်သောင်းခက်၊ မနေ့က ဘယ်အခြေအနေရှိသလဲ”

ကိုသောင်းခက်၏အပြုံးမှာ ပုရွက်ဆိတ်အုံကြီးနှင့် ထင်  
မှားရလောက်ပါသည်။

“ဟာ... ဘာလဲကွ မင်းကလည်း”

“ရှက်မနေပါနဲ့ကွာ... အချင်းချင်းပဲ၊ အဆင်ပြေလား

အပြုအမူရော ကောင်းရဲ့လား။”

ထိုလူတွေကလည်း ပွဲစားတွေမို့ လျင်ပါသည်။ ကျေနပ်  
နေသော ကိုသောင်းခက်ရဲ့မျက်နှာက ပြန်သွားရအောင်ဟု အဖော်  
ညှိနေသယောင်ရှိသည်ကို အားလုံးသဘောပေါက်ကြပါ၏။

“ကောင်းတယ်ကွာ၊ မင်းက ညက ချိုပြီးပြီဆိုတော့  
ငါတို့ကို အခု ချီခိုင်းတော့ကွာ။ ကဲ... စူပါနှစ်ခွက်ဟေ့၊ နို့ဆီ  
ထည့်မယ်နော်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ငါမိန်းမဆီက ငါနို့ကံ့ခဲ့ပါတယ်။ မုန့်  
စားချင်ရင်စားလေ”

“ပိုင်တယ်ကွာ၊ အားတောင် ကျချင်လာပြီ”

အပေါင်းအသင်းများက ပြောပြောဆိုဆိုပင် အိတ်ထဲမှ  
ငွေတစ်သိန်းကိုနှိုက်ကာ ကိုသောင်းခက်ထံ ပေးလိုက်ပါသည်။

“တစ်သိန်းနော်... တစ်ခွက်မှ မလျော့ဘူး”

“အေးပါကွာ”

ထိုငွေတစ်သိန်းကိုကိုင်ပြီး ကိုသောင်းခက် လျှို့ဝှက်စွာ  
ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထိုငွေတစ်သိန်းကို လွယ်အိတ်ထဲ  
ထည့်၍ ဖွက်ထားလိုက်ပါသည်။

“အဖေ ထမင်းစားတော့မလား”

“မဆာသေးဘူးကွာ၊ စားနင့်ကြ”

ဇွေမိုး အံ့သြသွားရပါသည်။ ထူးဆန်းနေ၍ပါ။ သူများ  
ထက်ဦးအောင် စားရမှ ကျေနပ်တတ်သောအဖေက မဆာသေး  
ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ သေတ္တာထဲမှအဝတ်တွေကို ဆွဲထုတ်နေသေး  
သည်။

“ဇွေမိုး”

“ရှင်... အဖေ”

“ထမင်းစားပြီးရင် ဒီအင်္ကျီ မီးပူထိုးပေး”

“ဟုတ်”

“ဒီဘောင်းဘီရော သေသေချာချာလုပ်နော်။ ဒီနေ့ ငါ  
ဧည့်ခံပွဲသွားစရာရှိတယ်”

ဧည့်ခံပွဲ။ အဲဒါက ဘာလဲ။ ဘာဧည့်ခံပွဲလဲ။ ဧည့်ခံပွဲ  
လုပ်ရလောက်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းမိတ်ဆွေမျိုး အဖေမှာ ရှိနေ  
တာတော့ ဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းနေပါ၏။ အဖေကို အလေလိုက်ပြီး  
ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စားတဲ့။ အမေနား ခိုက်စားနေတဲ့လူလို့ ထင်  
ထားခဲ့တာ၊ မှားနေပါပေါ့လား။ အမေသာ လမ်းတကာလှည့်ဈေး  
ဆန်း ခေါင်းရွက်ရောင်းနေပေမယ့် အဖေကတော့ ဂုဏ်သိက္ခာ

ခွဲနေလိုက်တာ။ ညှဉ်းခွဲလုပ်နိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရှိလိမ့်။ အဖေကို အားကျလိုက်တာ။

ထို့ကြောင့်ပင် ထမင်းစားသေးခင်မှာ အဖေပေးခဲ့သော အင်္ကျီကို စိတ်ပါလက်ပါပင် မီးပူကျောနေအောင် တိုက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲကဲ... ငါသွားမယ် ဒီည ငါအိမ်ပြန်မအိပ်တူးနော်”

“ဟုတ်”

ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် အင်္ကျီအဝတ်အစားသန့်သန့်ကို ဝတ်ဆင်ကာ ထွက်သွားသောအဖေမှာ ဒါငါအဖေပါဟု သူငယ်ချင်းများကိုပြောလျှင် ဘုရားစူးကျိန်ရပေလိမ့်မည်။ အဖေက သိပ်ချောပြီး သိပ်ကိုနုပျိုပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ အဖေပါဟု လက်ညှိုးထိုးပြ ဂုဏ်ယူချင်ပေမယ့် အမေပါဟုပြောဖို့တော့ ရှက်လှပါသည်။ ပင်ပန်းလွန်း၍ ညှိမည်းနေသော ဒီအသားအရေ သနပ်ခါးနှင့်မိတ်ကပ်ကို တွဲဖက်မလိမ်းနိုင်တဲ့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မည်းနေအောင် ကျနေတဲ့တင်းတိပ်။ ကြက်ပေါင်ဖိနပ်စုတ်ကို နောက်ပြီးလေး ပါးသည်အထိ စီးနေရရှာတဲ့ခြေဖနှောင့်ကွဲများ။

အဖေနှင့်အမေတို့ရဲ့ရှုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်က ကွာခြားလိုက်ပါဘိ။ သို့သော် သူမတို့အပေါ် နွေးထွေးတာက အမေမေတ္တာပါ။

ရေခဲတုံးလက်မြှောက်ရမည့် အဖေ၏အေးစက်မှုကိုတော့ ဝမ်းနည်းရပါသည်။ နာကျင်ရပါသည်။ အမေအပေါ်လည်း အားမလိုအားမရဖြစ်ရပါသည်။ အမေ့ကိုလည်း အဖေ့လိုပင် လှလှပပနေစေချင်ပါသည်။ အဖေလည်း ရှက်ရှာမှာပေါ့။ သူမလို သမီးတစ်ယောက်ကတောင် အမေ့အသွင်အပြင်ကို ရှက်မိမှတော့ အဖေလည်း ရှက်ရှာမှာပေါ့ဟု အဖေ့ဘက်မှ တွေးကြည့်ပြန်တော့လည်း အဖေ့ကို အမြစ်မမြင်ပြန်ပါ။

“ဟဲ့! ဒါက ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

သူမအတွေး ဘယ်လောက်ထိ လွန်သွားမှန်း မသိပါချေ။ အမေတစ်ယောက်လုံး အိမ်ထဲဝင်လာသည်ကို မမြင်လိုက်ရပါ။

ချွေးတအီးဒီးကျနေသောအမေက ခေါင်းပေါ်မှ ဆန်ကောကြီးကိုချပြီး သူမဘေး ငုတ်တုပ်ထိုင်ကာ ခေါင်းခုပုဆိုးစုတ်ဖြင့် ချွေးများကို ကဖိုကယိုသုတ်နေခဲ့ပါသည်။

“မောလိုက်တာဟယ်၊ ရေတစ်ခွက် သွားခပ်စမ်း”

သူမက ထရပ်ကာ အမေ့အတွက် ရေတစ်ခွက် ခပ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ အမေက တကွပ်ကွပ်နှင့် အားပါးတရသောက်ကာ...

“ငါ့သေတ္တာဖင်အောက်မှာ ငွေနှစ်သောင်းရှိတယ်၊ သွား

ယူစမ်း”

“အမေက ဟုတ်လှချည်လား”

“မဟုတ်လို့ မရဘူးဟေ့၊ ဟိုအပတ်က အရင်းပြုတ်သွားလို့ မသိန်းတင်ဆီက ငွေတိုးချေးထားတာ။ နှစ်သောင်းနှစ်ထောင် ပြန်ဆပ်ရမှာ။ မဆပ်နိုင်ရင် အတိုးက အရင်းဆင့်တိုးရင်း လည်ပင်း နှစ်ရချည်ရဲ့။ သွားပါ... ယူမှာသာ သွားယူစမ်း”

ဟုဆို၍ သူမက ထွက်လာကာ အမေ့သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကို လှန်လှောရှာဖွေပါသည်။ နှစ်သောင်းမပြောနှင့် နှစ်ကျပ်ပင် မတွေ့ပါချေ။

“ကြာလှချည်လားဟဲ့”

“မရှိဘူး အမေ”

“ရှိပါတယ်ဟဲ့၊ လုံ့ချည်အပြာခေါက်လေးကို လှန်လိုက်လေ”

“မရှိပါဘူးဆို၊ ဘာလုံ့ချည်ခေါက်မှမရှိဘူး။ အကုန်လုံး ပြန်နေတာပဲ”

သူမစကားပင် မဆုံးလိုက်ပါ။ အမေက လေ၏လျှင်မြန်မှုနှုန်းဖြင့် သူမအနားသို့ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

“ဟင်! ငါ ဒီမှာထားထားတာပါ”

မငွေ့ကြည်က အဝတ်အစားများကို လှန်လှောရှာဖွေနေပါသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသောထင်းရှူးသေတ္တာလေးမှာ ကေဝက်မျှ ကျယ်သွားမည်ဟုထင်မိပါသည်။

“အိမ်ကို ညည်းသူငယ်ချင်းတွေများ လာသေးလား”

“ဥစ္စာပျောက် ငရဲမရောက်ချင်ပါနဲ့အမေရယ်။ ဘယ်သူငယ်ချင်းမှမလာဘူး။ လာတော့ရော အမေ့သေတ္တာထဲက လုံ့ချည်ထပ်အောက်က ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုလုပ်တွေ့မလဲ”

“ရှာမနေနဲ့တော့၊ အဖေယူသွားပြီ၊ သားပြင်လိုက်တယ်”

လေမိုး၏စကားအဆုံးမှာတော့ မငွေ့ကြည်က အရုပ်ကြိုးပြတ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။

နွေမိုးရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ ချေးငွေလေး ဆပ်ချင်၍ ငွေစုနေရာသော အမေ့ကို သနားသွားရပါသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့် စောစောက အဖေ့အပေါ် အထင်ကြီးနေမှုတွေက ဘယ်နံကြားပျောက်သွားမှန်း မသိတော့ပါချေ။





အခန်း (၆)

“ရွတ်! ရွတ်! . . . ဟေ့”

“ဟင် . . . လူကြီးပါလား”

“မှတ်မိသားပဲ”

“မမှတ်မိရင်တော့ မှီက ဦးနှောက်မမှန်တဲ့လူ ဖြစ်ပြီပေါ့

လို့”

“ဒီနေ့ရော ကိုယ်နဲ့လိုက်မလား”

“မေးနေဖို့လိုသေးလား . . . လို့၊ ဟင်း . . . ဟင်း”

“ကြိုချိန်းထားတာ ရှိနေမှာစိုးလို့ပါ”

“သူနော်၊ သူများကို ဈေးပေါပေါမှတ်တယ်။ သူများက သူ့ကိုငြိုလို့ တွဲနေတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုအောင်ခက် ကျေနပ်သွားရပါသည်။

နှစ်ရာတန်လိုင်းကား တိုးစီးဖို့တောင် မဆင်မပြေတဲ့ ကိုအောင်ခက်က တက္ကစီကို ဈေးမဆစ်ဘဲ ငှားလိုက်သည်။

“မို့ကလေး တစ်နေ့လုံး သူ့ကိုသတိရနေတာ၊ နာမည်တောင် မသိလိုက်တဲ့သူက ဘယ်သူများလဲ”

“အောင်ခက်လို့ခေါ်တယ်”

“ဟွန်း... တုံးလိုက်တာ”

“ဟမ်”

“မို့ကိုချစ်လားဟင်”

“အဲ... အဟမ်း... ချစ်... အဲ... ချစ်တယ်”

“ဟင်း... နားထောင်ရတာ အဆင်မချောလိုက်တာ”

ဘယ်လိုလုပ်အဆင်ချောနေလိမ့်မလဲ။ ဘဝမှာ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မပြောဖူးတာ ဆယ်ခြောက်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီလေ။

“မို့ကလေး သူ့ကိုအရမ်းချစ်မိသွားတာသိလား။ မို့ကခေါ်တိုင်းလိုက်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူးနော်။ သူနဲ့သာ ဟင်းဟင်းတစ်နေ့ကုန် သူ့ကိုသတိရနေတာလေ။ သူ့အသံလေးကြားရရင်တောင် အလွမ်းပြေနေပြီ။ ဖုန်းနံပါတ်လေးပေးခဲ့ရင်လည်း လွမ်းရင် ဆက်လို့ရတာပေါ့”

သူ့ချွေးပျံချင်လာပါသည်။ နေ့ဦးညစာတောင် အနိုင်နိုင်လည်ပတ်နေရတဲ့ဒီဘဝက ဘယ်လိုလုပ် ဖုန်းကိုင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဒါလေးယူထားနော်၊ ဒါက မို့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်။ သတိရရင် ဆက်ဖို့ပေါ့”

မို့မို့လွင်ပေးသော ကံတံ့ပြားလေးကို သူလှမ်းယူနေမိပေမယ့် တုန်တုန်ယင်ယင်ပါ။ မိမိကိုယ်ကို သိမ်ငယ်နေမိပါသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ သိမ်ငယ်သွားမိလျှင် တစ်ပါးသူအပေါ် အထင်ကြီးမိလျက်သားဖြစ်သွားတတ်သည့် လူ့စိတ်သဘောအရ ကိုသောင်းခက်သည် မကြာခင် မာယာကွန်ယက်ထဲက ယုန်သူငယ်လေးကန်ကောင်ဖြစ်ရပါတော့မည်။

“ဘာလဲ၊ သူ့ကတ်ထုတ်ပေးရင် မို့ဆက်မှာမို့လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အိမ်ကမယား သိသွားမှာစိုးလို့လား”

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး”

“လူပျိုကြီးများလားဟင်၊ လူပျိုကြီးပဲဖြစ်မှာပါ။ ဟင်းဟင်း... မို့လည်းလေ လူကောင်းသူကောင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီး တည်တည်တံ့တံ့နေချင်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မို့တို့အဖြစ်က ဆိုးပါတယ် သူရယ်။ မို့တို့ကို ဘယ်သူမှမျက်စိထဲမထည့်ကြဘူး။ ဘယ်တတ်

နိုင်ပါ့မလဲ။ ဘဝက ဒီလိုဖြစ်ဖို့အကြောင်းဖန်လာခဲ့ပြီကိုး။ ကံရဲ့  
စေခိုင်းမှုအောက်မှာ ကျရာသာဝနဲ့ သရုပ်ဆောင်ရတော့မှာပေါ့”

သူ့ မထင်ထားပါ။ မို့မို့လွင်က ဒီလိုအတွေးအခေါ်တွေ  
ရှိတဲ့စကားမျိုး ပြောလိမ့်မယ်ဟု လုံးဝထင်မထားခဲ့ပါချေ။ မိမိကို  
လူကောင်းသူကောင်းဆိုပြီး ရည်ညွှန်းပြောဆိုနေပုံကိုလည်း ရိပ်  
စားမိ၍ ကျေနပ်မိသည်။

“မို့မို့လွင်က ချောပါတယ်”

အကြည့်နှစ်ခုတို့က လမ်းခုလပ်၌ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်  
မိသွားပါသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ။ ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံးမှာ ပထမဆုံး  
ပြောဖူးတဲ့စကားလုံးပါ။ တကယ်ပဲ မို့မို့လွင်က ချောပါတယ်”

မို့မို့လွင်၏အကြည့်စူးစူးများက ချက်ချင်းဆိုသလို ပြို  
ပျက်သွားပြီး နက်ရှိုင်းစွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လာပါတော့သည်။

“သူက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

မို့မို့လွင်ကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုလိုဝင်လာခဲ့  
တော့သည်။

“ဆရာ၊ ရှေ့ကဟိုတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ... အင်း... ဟုတ်တယ်”

တက္ကစီသမား၏မေးခွန်းကို ယောင်တောင်တောင်ဖြင့်ပင်  
အင်းအင်းအဲအဲဖြေမိပါသည်။ သူက ကားခရုင်းပြီး ရီဆက်ရှင်တွင်  
အခန်းတစ်ခန်းယူလိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မို့မို့လွင်က အရင်တစ်ခါတုန်းက  
နှင့်မတူတော့အောင် သူ့အပေါ် ရစ်တွယ်နေခဲ့ပါသည်။ အလုပ်  
သဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ ချစ်သူစုံတွဲပမာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို နောက်  
ကျောဘက်ဆီမှ မလွတ်တမ်းဖက်တွယ်ထားပါသည်။ ကျေနပ်  
သလို ကြည်နူးသလိုဖြစ်ရပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ထိုသို့  
အထွေးအပွေ့မျိုး မရခဲ့ဖူးတော့ မချီမဆန့်ကြီးအနေကျလှသည်။

“အစ်ကိုလေ မို့ကိုလက်ထပ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

မိုးကြိုးအတွဲလိုက် ပစ်လိုက်သလားဟု ထင်မှတ်ရပါ၏။  
ထိုစကားကို တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားမိ၍ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ သာ  
မန်ထက်ပို၍ မတ်သွားရပါသည်။

“မတန်ပါဘူးလေ၊ မို့လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်လို  
ယောက်ျားမျိုးကမှ ယုံကြည်မှာလဲ။ ဘယ်သူက သတ်သတ်မှတ်  
မှတ် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းချင်မှာလဲ။ မို့ သိပ်ပြီးလောဘကြီးသွား  
ပြီလားဟင်။ အဲဒီလို မို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ  
မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးပါဘူး။ အစ်ကိုကိုတော့ မို့ချစ်မိသွားတယ်။ ချစ်

၄၁ □ ထိခိုက်

တယ်ဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တယ်ထင်ပါရဲ့ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုကို  
မို့ သိပ်ချစ်ပါတယ်။ အရမ်းချစ်တာပဲ”

ပို၍တိုးဖက်လာသော မိုမိုလွင်ကြောင့် သူ့မှာ အသက်  
ရှူမရလောက်အောင် မွန်းကျပ်သွားရပါသည်။ မိုမိုလွင်ကျေနပ်  
သွားအောင် ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိပါချေ။

“မို့ကို ငွေမပေးပါနဲ့အစ်ကို၊ အစ်ကိုက မို့ရဲ့ကပ်စတစ်  
မာလို့ မို့ မသတ်မှတ်ပါဘူး။ နောင်လည်း အစ်ကိုဆန္ဒရှိရင် ဖုန်း  
ဆက်လိုက်ပါ။ မို့ အစ်ကိုအတွက်ဆို အဆင်သင့်ရှိနေပါ့မယ်။  
အိမ်သူမဖြစ်နိုင်ရင်တောင် ခုလိုမျိုး...”

သူ မိုမိုလွင်ဘက်သို့ ချက်ချင်းလှည့်ကာ မိုမိုလွင်၏  
ပါးစပ်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ သူ့ဆက်မကြားလိုတော့ပါ။ ဆက်ပြီး  
မကြားနိုင်တော့ပါ။ မိုမိုလွင်၏သိမ်ငယ်သောစကားများကို နား  
ထောင်နိုင်စရာနှလုံးသားမျိုးက ရှိမနေတော့ပါ။

“ကိုယ်လည်း မို့ကိုချစ်ပါတယ်”

“ဟင်! တကယ်လားဟင်၊ တကယ်ပေါ့”

မိုမိုလွင်ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ သူ့ကမ္ဘာ  
က ပြည့်စုံလို့ရယ်ပါ။ မိုမိုလွင်သာ ဘေးနားမှာရှိလျှင် နေပျော်  
သလို သေပျော်ပါပြီ။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

“ငါ ဖုန်းတစ်လုံးလောက် ရချင်တယ် မငွေးကြည်”

မတောင်းစဖူးတောင်းဆိုလာတဲ့ ကိုအောင်ခက်၏အသံ  
ကြောင့် ချဉ်ပေါင်ရွက်စည်းနေသော မငွေးကြည်၏လက်မှာ ရုတ်  
တရက်ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

“အောင်ကြီးတို့ ငတို့တို့ အိမ်ခြံမြေတိုက်တာ ပြေလည်  
ကြတယ်။ ငါအလုပ်လုပ်ဖို့ ဖုန်းတစ်လုံးလိုနေပြီ”

ဝမ်းသာရမှာလား ဝမ်းနည်းရမှာလားဆိုတာ မသိနိုင်  
တော့ပါ။

“ဟိုနေကလည်း ဒီကောင်တွေ ပွဲဖြစ်သွားတာ မျိုးမျိုး  
မြက်မြက်လေး စားကြရတယ်တဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုသောင်းခက်အသံက ချိုနေခဲ့ပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ခြောရလျှင် အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက်လုံး ဒီတစ်ခါက အချို့ သာဆုံးထင်ပါရဲ့။ တကယ်ပဲ ကိုသောင်းခက် အလုပ်လုပ်တော့ မှာလား။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပါ။ သားသမီးရှေ့ မျက် နှာပြစရာ ပွဲစားဆိုတဲ့အလုပ်လေး ရှိသေးတာပေါ့။ ကိုသောင်းခက် ရဲ့ ဇွဲ ဝီရိယ အသုံးအဖြုန်းနဲ့တော့ မိမိလက်ထဲငွေရောက်လာမှာ မဟုတ်မှန်း ကြိုပြီးချိပ်စားမိပေမယ့် အိမ်ဦးနတ်မို့ ကင်ပွန်းတပ် စရာအလုပ်လေးတော့ ရှိစေချင်ပါသည်။

အလုပ်လေး ဗန်းပြပြီး အံ့ပြင်ထွက်တော့ သားသမီးရှေ့ သိက္ခာမကျတော့ဘူးပေါ့။ ဖခင်အပေါ် သားသမီးတွေက အမြင် မကြည်မှာမျိုးကို မလိုလားပါချေ။ အဖေလုပ်သူအတွက်ရော သား သမီးဖြစ်သူအတွက်ပါ ဆိုးကျိုးချည်းပဲလေ။

“ဖုန်းတစ်လုံး ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

မကြာသေးမီကမှ အလုပ်လုပ်ရန်ပြောကြ၍ လင်မယား စကားကတောက်ကဆွဲဖြစ်ခဲ့ကြပါသေးသည်။ ခုလို ကိုသောင်း ခက်ဘက်မှ စပြီးအလုပ်လုပ်တော့မယ်ဟု ပြောလာတော့ ဝမ်း မသာဘဲရှိပါမလား။ ဝမ်းသာတာပေါ့။ ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာထက် ကြည်နူးတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

မိမိရဲ့အိမ်ဦးနတ်က ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မိမိရဲ့စကားကို နားထောင် သွား၍ဖြစ်သည်။

“မင်းမှာ ငွေရှိရဲ့လား၊ ဈေးကတော့ များတယ်။ ရပါ တယ်လေ... မင်းအဆင်ပြေမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဒီလိုလေပြည်အေးနဲ့ဆိုပြန်တော့ မခံစားရဘဲရှိပါမလား။ ယောက်ျားက ငါ့အပေါ်မှာသိတတ်ရန်ကောဆိုသည့် ပီတိစိတ်က သူမအတွက် သတ္တိဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

“ရပါတယ်၊ တော့်အလုပ်က ကျယ်တော့ လိုမှာပေါ့။ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

ကိုသောင်းခက်က မငွေးကြည်ကို မခိုတယ့်နှင့်ကြည့် လာပါသည်။

“ဖုန်းကတ်ကတော့ နှစ်သိန်း၊ ဟန်းဆက်ကတော့ ငါး သောင်းတန်လောက်ဆိုရင်ပဲ ရပါပြီ”

“နှစ်သိန်းငါးသောင်းပေါ့”

“အောက်လိုက်တာ... နှစ်သိန်းနဲ့”

ထိုစကားဝိုင်းလေးမှာ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ မငွေးကြည်ကလည်း ဒီငွေ ငါဘယ်လိုရှာရမလဲလို့ အကျပ်ရိုက် နေခဲ့သလို ကိုသောင်းခက်ကလည်း ဒီမိန်းမရှာပေးနိုင်ပါ့မလား

ဟုလည်း ဝေခွဲရခက်နေပါသည်။

“နှစ်ရက်တော့ စောင့်ပေးပါ”

ကြားရသမျှစကားတို့ထဲတွင် အချို့သာဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မိမိလိုချင်တာကိုရလိုက်သည့်ကလေးငယ်ပမာ ပျော်ရွှင်ရပါသည်။ သို့သော်...

“မင်း တကယ်ဝယ်ပေးနိုင်လို့လား”

“တော့ကို ကျွန်မ ညာဖူးလို့လား ကိုသောင်းခက်ရယ်”

“အိမ်မှာတော့ ဖြစ်သလိုဟင်းနဲ့ကျွေးပြီး ဒီပိုက်ဆံတွေကို စုထားတာက ဘာသဘောလဲ ဌေးကြည်၊ လင်ငယ်ပေးဖို့လား”

မထင်မှတ်ထားတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်မံကြားလိုက်ရ၍ လက်ထဲမှချဉ်ပေါင်ရွက်စည်းကို လွှတ်ချကာ ကိုသောင်းခက်ထံ မျက်လုံးစွေကြည့်လိုက်သည်။

“တော်... ကျုပ်ကို သဝန်တိုနေတာလား”

ကိုသောင်းခက် ပြုံးနေလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးက သရော်ပြုံးပါ။ ဒီလောက်မည်းတူပြီး အဆီပျံ့နေသောမဌေးကြည်လို ရုပ်ပေါက်မျိုးကိုမှ မသရော်လျှင် ဘယ်သူ့ကိုသရော်ရမှာလဲ။

“ကျုပ်ဘဝမှာ တော်တစ်ယောက်တည်းပါရင်”

သူ ခွဲခနဲနေအောင် ရယ်မိပါသည်။ မရယ်ချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ ကလေးနှစ်ယောက်အမေ။ ပုံစံက ဗြုပ်စဉ်းတောင်း။ အလုပ်က ဟင်းရွက်စိမ်းခေါင်းရွက်ရောင်းတဲ့အလုပ်။ ဝတ်ပုံစားပုံအမှိုက်သိမ်းသမားဒီဇိုင်းနဲ့။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကိုမှ ကျူးလွန်ချင်တဲ့ယောက်ျားကို ပြတိုက်ထဲ ပြစားရပေတော့မည်။

“တော် ကျုပ်ကိုစိတ်ကုန်နေပြီလို့ ထင်ထားတာ။ ခုလိုစိတ်ကိုသိရတော့လည်း ရင်ထဲမှာဝမ်းသာသလိုပဲ။ တော် စိတ်ချပါ။ ကျုပ်က တော်တစ်ယောက်တည်းပါ”

ကျိတ်မှိတ်နားထောင်ဦးပေါ့ သောင်းခက်ရယ်။ မင်းက ဖုန်းလိုချင်ပြီး ပူဆာမိတာကိုး။ ရင်ဖွင့်သမျှ အောင့်အီးနားထောင်ပေးဦးတော့ပေါ့။





### အခန်း (၈)

“နွေမိုး... မင်းနားက နားကပ်လေး ချွတ်ခဲ့ပါ”

ကျောင်းပြန်ပြန်လာချင်း ကြားလိုက်ရသောစကားသံကြောင့် နွေမိုးရော လေမိုးပါ အံ့သြသွားရသည်။ ဒီနားကပ်လေးက အမေ့ရဲ့အမေပေးခဲ့သမျှထဲမှာ ကျန်ရစ်နေတဲ့ တစ်ခုတည်းသောပစ္စည်းမို့ ငါ့သမီးလေးအမွေအဖြစ် ယူပါဆိုပြီး ပြောခဲ့လို့ သူမမှာ ဘယ်လောက်ထိ တသသဖြစ်ရသလဲ။ ဝက်အူရစ်ချောင်နေ၍ နောက်ပိတ်လေးကျွတ်ကျမှစိုးသောကြောင့် နားကိုစမ်းမိသည်မှာလည်း တစ်ရက်ကို အကြိမ်တစ်ရာထက်မနည်းပေ။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အမေ”

“သွားရောင်းမလို့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရှင်!”

“နောက်တော့မှ အမေ့ပိုက်ဆံစုပြီး ပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်၊ ငွေတိုးယူရင် အတိုးနှစ်မှာစိုးလို့၊ ရှိတော့ တန်ဆာပေါ့၊ မရှိတော့လည်း ဝမ်းစာလုပ်ကြရမှာပဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့ရောင်းမှာလဲအမေ၊ ဒါက အဘွားရဲ့ပစ္စည်းတွေထဲက နောက်ဆုံးလက်ကျန်လေးဆို”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့ရောင်းမှာလဲအမေရယ်၊ ရှေးရောင်းမကောင်းလို့လား”

သူမလည်း ထိုနားကပ်လေးကို နှမြောပါသည်။ သူမလည်း လှချင်ပါသည်။ စိန်နားကပ်ရောင်နှင့် ပါးပြောင်ဆိုသလိုပင် စိန်ကြီးမဝတ်နိုင်ဘူးထားဦး၊ ဟောင်းနွမ်းတဲ့ကျောင်းဝတ်ကြီးကို ဒီတစ်မတ်နဲ့နှစ်သားရှိတဲ့ ရွှေနားကပ်လေးတစ်ရံက ကယ်ဆယ်အရောင်ထွန်းပေးနေတယ်ဟု ယူဆထားမိ၍ ဒီနားကပ်လေးကိုတော့ လွယ်လွယ်နှင့်ချွတ်မပေးချင်ပေ။

“ချွတ်မှာသာ ချွတ်စမ်းပါအေ၊ စကားများလိုက်တာ၊ ဒီနားကပ်ရောင်းပြီးရင်တောင် ငွေကပြည့်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရွှေရောင်က ဝယ်တော့သာ ခုနစ်သိန်းကျော်တာ၊ ရောင်းရင် ခြောက်သိန်း

ခုနစ်သောင်းဆိုလားပဲ။ အလျော့တွက်လက်ခန့်တ်မှာနဲ့ဘာနဲ့ထဲကတောင် နှစ်သောင်းလောက် ထပ်ဖြည့်ချင်ဖြည့်ရဦးမှာ။ နှစ်သောင်းလောက်တော့ သိပ်ပြဿနာကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ နေ့ပြန်တိုးယူပြီး နည်းနည်းစီဖဲဆပ်လို့ အဆင်ပြေမှာပဲ။ ကဲကဲ... ချွတ်စမ်းပါ၊ အချိန်မရှိဘူး။ ရွှေဆိုင်ပိတ်တော့မယ်”

ဘာလုပ်ဖို့လဲဆိုတာ မေးပိုင်ခွင့်မရှိတော့မှန်း နားလည်လိုက်ပါသည်။ ခုနစ်နှစ်ရှစ်နှစ်မျှ ပန်လာတဲ့နားကပ်မို့ သံယောဇဉ်လည်း ရှိနေပါပြီ။ မိန်းကလေးမို့ ဒီရွှေလေးအပေါ်လည်း မက်စက်နေပါသည်။

နားကပ်လေးကိုဖြည်းညင်းစွာ ချွတ်နေရတဲ့ လက်အစုံမှာလည်း တုန်ယင်နေပါသည်။ နားကပ်လေးကို အမေ့လက်ထဲ လွှဲပြောင်းပေးရ၍ နှလုံးသားအစုံမှာလည်း နှံ့ချိနေပါသည်။ အမေကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် နားကပ်လေးကို လက်ထဲကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ငိုမနေပါနဲ့မမရယ်၊ သားကြီးလာမှ ပိုက်ဆံရှာပြီး ပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်”

လေမိုးက အားပေးစကားပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့် ထိုစကားက ငိုချင်ရက် လက်တို့ဖြစ်သွားရကာ ချုံးပွဲချင့်ပစ်မိပါ၏။

“ပိုက်ဆံမရှိလို့ ရောင်းတာနေမှာပါ”

ဟု လေမိုးက ဆိုတော့မှ အသိစိတ်ဝင်လာရပါသည်။

ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ အမေတစ်ယောက်တည်း ကုန်းရုန်း ရှာနေရပြီး ကြွေးတွေတက်နေလို့ ငါကတော့ ရွှေနားကပ်နဲ့ဆို မကောင်းပါဘူးဟု ဉာဏ်မီသလောက် နားလည်ခဲ့ပေမယ့် နောက် ထပ်နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ နှလုံးသားကိုမီးမြှိုက်ခံရသူပမာ နာကျင်သွားရပါသည်။

အကြောင်းမှာ သူမတို့မောင်နှမ ကျောင်းမှပြန်လာချိန် တွင် အဖေက အိမ်ရှေ့ထွက်ကာ ဖုန်းပြောနေ၍ဖြစ်ပါသည်။ အဖေဖုန်းပြောနေတာ တွေ့တွေ့ချင်းတော့ အံ့သြသွားရပါသည်။ ပြီးနောက် အဖေက သိပ်ကိုစမတ်ကျတာပဲဟုတွေးမိသည်။ လေမိုးက ဘယ်သူ့ဖုန်း ငှားထားလဲမသိဘူးဟုဆိုတော့ ငှားထားတာ ဖြစ်မယ်ဟုလည်းတွေးမိသည်။ သို့သော် အကြားသန်သောအဖေက ခုနစ်သံချို့ကာ မိမိဖုန်းဖြစ်ကြောင်းကိုပြောပြီး ဖုန်းနံပါတ်တွေ့ပါ လိုက် ပေးနေတော့ သံသယဝင်လာရပါသည်။

ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်တာလဲ၊ အဖေငွေမရှာနိုင်မှန်းကိုလည်း သူမ မဆိုထားနှင့်၊ လေမိုးပါသိသည်။ ဒါဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်တာလဲဟု ဆက်စပ်တွေးတော့ ခပ်ရေးရေးပေါ်လာခဲ့

သည်။ ခပ်ရေးရေးပေါ်လာရာမှ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လာရပါ၏။

အဖေ့လက်ထဲမှဖုန်းကို ကြည့်ရပေမယ့် ဖြုတ်ပေးလိုက်ရသည့်ရွှေနားကပ်လေးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။ အသည်းတစ်ခြမ်းမှာ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်နေရပါသည်။ အဖေကတော့ ဖုန်းကိုဟန်ပါပါပြောပြီး ထွက်သွားပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံမယ်ဟုလည်း ပြောသံကြားရပါသည်။

သူမ အသည်းနာရပါ၏။ သူမတို့ကတော့ လက်ဖက်ရည် ပါးစပ်ထဲဝင်ဖို့မပြောနှင့်၊ အနံ့ကိုပင်မခံရပါ။ မနက်စာ ညနေစာ နေ့လယ်စာကိုတောင် အဖေစားကျန်ထမင်းဟင်းလေးနှင့်သာ မိသားစုသုံးယောက် မလောက်မငုစားကြရပါသည်။

ဘာကိုမှန်းရေရေရာရာမသိပေမယ့် သူမရင်ထဲ နာကျင်နေရပါသည်။ တစ်ခုခုကို ကုတ်ခြစ်ပစ်ချင်မိသည်။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်သည့်အထိ ဖမ်းကိုက်ပစ်လိုက်ချင်၏။ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲပစ်ချင်ပါသည်။

“မမ ထမင်းမချက်သေးဘူးလား”

“ငါ့ကို အိမ်အကူမှတ်နေသလား၊ မင်းတို့ကို ထမင်းချက်ကျွေးဖို့ ငါက လူလုပ်နေရတာလား”

ထိုသို့ရင့်ရင့်သည်းသည်းပြောပြီးသော်လည်း ရင်ထဲက

အနာက ပြောပျောက်မသွားခဲ့ပါချေ။

မျက်ဝန်းထက်မှမျက်ရည်များက ရည်ရွယ်မထားပါဘဲ လှိုင့်ဆင်းလာရပြန်သည်။ ထိုမျက်ရည်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ကာ ကျောင်းဝတ်စုံကိုလဲပြီးမှ မီးဖိုချောင်ထဲ ချက်ပြုတ်ရန် ဝင်ရပါတော့၏။

တပွက်ပွက်ဆူနေသောထမင်းအိုးနှင့်အတူ သူမရင်ထဲ ဌ်လည်း ပွက်လောရိုက်နေရပါ၏။ ကြက်သွန်ဖြူကိုလည်း လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ဆောင့်ထောင်းနေမိသည်။

“ဟဲ့! တိုင်းပြည်များ ပျက်နေသလား”

အမေပြန်လာပါပြီ။ သမီးရဲ့နားမှနားကပ်ကို ချွတ်ရောင်းပြီး ယောက်ျားကုန်ဖုန်းဝယ်ပေးခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်မိခင်ကြီး ပြန်လာပါပြီ။

“ဖြည်းဖြည်းထောင်းပါ နွေမိုးရဲ့၊ ညည်း ကြက်သွန်ဖြူ ထောင်းတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပွက်လောရိုက်နေပြီ။ ရော့! ဒီဆူးပုတ်လေးကို ဟင်းချိုလေးချက်လိုက်။ သရက်ချဉ်သုတ်လေးနဲ့ စားကြရအောင်”

သူမဘေးတွင် သရက်ချဉ်နှစ်ဆယ်သားနှင့် ဆူးပုတ်ရွက်ကိုချပြီး ထွက်သွားသောအမေကို သူမလှည့်မကြည့်ပါချေ။

သူမ အမေကိုမကြည့်ချင်ပါ။ အမေကိုစိတ်နာနေပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တာဝန်ကျေချက်ပြုတ်ပြီး ခူးခပ်ပေးကာ အိပ်ရာထဲ လှဲနေလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့! နေမကောင်းဘူးလား၊ ထမင်းစားရအောင်လေ”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။

“လေမိုး”

“ဗျာ... အမေ”

“လမ်းထိပ်မှာ ဆေးသွားဝယ်စမ်း! သွား”

ဟုဆိုကာ ခါးကြားမှငွေလိပ်လေးကိုဖြန့်ပြီး လေမိုးထံ ခွဝါးရာလှမ်းပေးတော့မှ သူမငုတ်တုပ်ထထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မနားကပ်က အဖေဖုန်းဖြစ်သွားတာမဟုတ်လား အမေ”

မိခင်တစ်ယောက်မို့ သဘောပေါက်သွားပါသည်။ မိခင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ၏။ သို့သော် ပညာမတတ်သူ ဆင်းရဲမနွမ်းနယ်မှုကိုထုတ်ပြရမှာလည်း ဝန်လေးလှသည်။

“မလောက်ပါဘူးအေး၊ နှစ်သောင်းတောင် ထပ်ချေးလိုက်ရသေးတယ်”

“အမေ အရမ်းရက်စက်တာပဲ”

၇၂ □ ဆီခိုင်

စကားလုံးများက ဗလုံးဗထွေးပင် ငိုသံပါကြီးနှင့် နှောသွားရသည်။ မငွေ့ကြည်မှာ နှမ်းနယ်သွားရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာစကားလုံးမျိုးနှင့်မှ နှစ်သိမ့်ရန်စဉ်းစားမရနိုင်ပါ။

“ကျွန်မတို့ကို ဘာဖြစ်လို့မွေးခဲ့သေးလဲအမေ။ အဖေနဲ့ပဲ နှစ်ယောက်တည်းနေပါလား။ ဘာဖြစ်လို့များ မွေးခဲ့သေးလဲ”

ကျူကျူပါအောင်ပိုပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသောသမီး ဖြစ်သူကြောင့် ရင်ထဲထိခိုက်ရပါသည်။ မျက်ခမ်းစပ်တင်လာသော မျက်ရည်များကိုသာ လေမိုးမမြင်အောင် သုတ်ပြီးထွက်လာခဲ့၏။

ရေအိုးစင်မှရေတစ်ခွက်ကိုခပ်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာသောက်နေမိပါသည်။ မငွေ့ကြည်၏လက်များက တုန်ယင်နေပါသည်။ မျက်ရည်များကလည်း ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေရပါသည်။ သို့သော် ရှိုက်သံမထွက်ရလေအောင် တိတ်တဆိတ်ကြိတ်ငိုနေရသည်။

ရေသောက်ရန် နှုတ်ခမ်းဖျားတင်မိခဲ့ပေမယ့် လည်ချောင်းထဲစီးမျောဝင်မသွားချေ။ ပါးစပ်ထဲမှရေတစ်ငုံကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချရင်း မျက်ရည်များကို သုတ်နေမိသည်။

ခုနေ အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်လူလွတ်တစ်ယောက်သာ ဆိုလျှင် အားပါးတရအော်ဟစ်ပြီး ငိုပစ်ချင်လှပါ၏။

ထရုံထောင့်ကြားမှလေမိုးကတော့ အမေကိုတစ်လှည့်

ခြယ်နှုန်းပြီးထော စုတ်ချယ်ချား □ ၇၃

အစ်မကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငြိမ်နေခဲ့ပါ၏။ သေချာပါသည်။ လေမိုးရင်ထဲ၌လည်း ဝမ်းနည်းထိရှနေပေလိမ့်မည်။

□□□



အခန်း (၉)

“မသိန်းတင်၊ ကျွန်မကို ငွေနှစ်သောင်းလောက် ထပ်  
ချေးနိုင်မလား”

“ဟိုတစ်နေ့ကပဲ နှစ်သောင်းယူထားတယ်နော်”

“အင်းပါ၊ နေ့ပြန်တိုးသွင်းပါ့မယ်”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်၊ တစ်ရက်ကို နှစ်ထောင်ကြီး  
များတောင် သွင်းနိုင်လို့လား။ ဟင်းရွက်စိမ်းရောင်းတာ ဘယ်  
လောက်မြတ်သလဲဆိုတာ ငါသိတယ်”

“မပူပါနဲ့တော်၊ တော့်ကို တစ်နေ့နှစ်ထောင် ငွေသွင်း  
နိုင်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“အေး! ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ကတိတော့မပျက်နဲ့နော်”

“မပျက်ရဲပါဘူးတော်၊ မပျက်ရဲပါဘူး။ အတိုးပေါ်အတိုး ဆင့်မှာကို ကျုပ်လည်း ကြောက်တတ်ပါတယ်”

“ဟင်းရွက်စိမ်းရောင်းတဲ့အမြတ်နဲ့ စားသောက်စရိတ်၊ မဖြစ်ပါဘူး... ငါ့ငွေလေး ရှုံးသွားဦးမယ်၊ ရေထဲပစ်ချတာကမှ ပလုံမြည်ဦးမယ်။ စားမလည်းရှုံး ဖွတ်လည်းဆုံးဖြစ်မှဖြင့်”

“အမယ်လေးတော်၊ အထင်သေးအမြင်သေးနဲ့”

“တစ်ခါပဲအမှန်းခံမယ်ဟေ့၊ နှစ်ခါမခံဘူး”

“လုပ်ပါ မသိန်းတင်ရယ်၊ လုပ်ပါ”

အကြမ်းမရတော့ အနုဆိုရပါတော့သည်။

“ရှင်ပိုက်ဆံကို ကျွန်မပုံမှန်ပြန်သွင်းမှာပါ၊ လုပ်ပါ”

“ဪ... ခက်ပြီ”

“လုပ်ပါ မသိန်းတင်ရယ်၊ ကူညီပါ။ ရိုင်းပင်းတဲ့သဘော

ပါ”

ထိုသို့ဆိုတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး ချိုင်းကြားညှပ်ထား သောမသိန်းတင်က လက်ထဲကိုင်ထားသောစာရင်းစာအုပ်ကို ပါး စပ်ဖြင့်ကိုက်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှငွေကို နှိုက်လိုက်ပြီး နှစ်သောင်း တိတိရေတွက်သည်။

“နှစ်ထောင်ကိုတော့ ဒီနေ့အတွက် နှုတ်ထားလိုက်ပြီ”

အရင်းရှင်ပီပီ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတော့သည်။

“နေ့တိုင်းသွင်းရမှာနော်”

ထပ်ပြောသွားပါသေးသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မသိန်း တင်က ရပ်ကွက်ထဲမှာ အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင်နေရသည်ပေါ့။ စီးပွားရေးသမားပီသပါပေတယ်။

သို့သော် ပျော်ပါသည်။ ကျေးဇူးတင်သည်။ ခုလို လို အပ်နေချိန် ချေးငှားပေးတာနှင့်ကို ကျေနပ်နေပါပြီ။ ထိုငွေလေး နှစ်သောင်းနှင့် နွေမိုးအတွက် လုံ့ချည်နှင့်အင်္ကျီလှလှတစ်စုံဝယ် ပြီး လေမိုးအတွက်တော့ ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်စည် ဝယ်လိုက် ပါသည်။ လက်ထဲမှာ ငွေနှစ်ထောင်သာပိုနေတော့၏။ အပြန်လမ်း တွင် ငါးရာစိုးသုံးလုံးတန် ပန်းသီးငါးရာစိုး ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ကိုသောင်းခက် တစ်လုံး၊ နွေမိုးနှင့်လေမိုး တစ်လုံးစီ၊ ဒီလောက် ဆိုလျှင် စိတ်ဆိုးနေတဲ့နွေမိုးလည်း စိတ်ကောက်ပြေနိုင်ကောင်း ပါချဲ့။

အိမ်ရောက်တော့ ထိုအင်္ကျီသစ်လေးများကို ပေးတော့ ထင်ထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် နွေမိုးမျက်နှာ ကြည်စင်သွားရကာ လေမိုးလည်း ပန်းသီးလေးတစ်ကိုက်ကိုက်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ အသစ်လေးကို ယိမ်းနေခဲ့ပါသည်။

“အမေ၊ သားနဲ့လိုက်သလား”

“လိုက်ပါတယ်၊ ကျွတ်မှမကျတာကိုး”

ထိုသို့ရွတ်နောက်နောက်ကလေး ကျီစားရသည်ကိုပင် ကျေနပ်နေရသည်။ မသိန်းတင်ထံ မျက်နှာအငယ်ခံပြီး ချေးငှားလာသမျှက ဒီလိုပီတိလေးဖြစ်ရတာနဲ့တင် ကျေပါပြီလေ။

“အမေ ဈေးရောင်းကောင်းသလား”

“ဘာလို့လဲ”

နွေမိုးက ရုတ်တရက်ကြီးကောက်မေးတော့ ဘာဖြေ၍ ဖြေရမှန်းမသိသောအခါ မေးခွန်းနှင့်သာ တုံ့ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“အိမ်ပြန်လာရင် ဈေးဗန်းထဲမှာ အရွက်တွေက ပြည့်လို့”

“မရှည်စမ်းပါနဲ့အေ၊ အဲဒါငါ့ကိစ္စပါ”

“အမေက အဲဒီလိုပြောတော့ အဖေက ဖာသီဖာသာနေတော့မှာပေါ့။ ဘယ်သူမပြုမိမိမူပဲ။ အဖေ့အလုပ်အကိုင်ကိုမေးလာရင် ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ။ ဆိုက္ကားသမားလိုဖြေရရင်တောင် အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာဆိုပြီး ဂုဏ်ယူရဦးမယ်။ ခုက ဘာလဲ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“တိတ်စမ်း နွေမိုး၊ တော်တော့။ မင်းဘာမှပြောစရာ

မလိုဘူး။ သူ့ဖာသာသူ ဘာဖြစ်နေနေ သူက မင်းတို့ရဲ့အဖေပဲ။ မင်းတို့အတွက် အနန္တဂိုဏ်းဝင်၊ မင်းတို့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ သူ့သွေးတွေ စီးနေတယ်”

“သိပါတယ်၊ သိလို့လည်း ပါးစပ်က ချေးငုံထားသလို နေရတာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီသွေးတွေကို ဖောက်ထုတ်ပစ်ချင်တယ်။ အသေခံမှရမယ်ဆိုရင်တောင် တစ်စက်မကျန် ညစ်ထုတ်ပစ်ချင်နေပြီ”

မဋ္ဌေးကြည်ရင်ထဲ ထိတ်သွားရပါသည်။ လန့်သွားရပါသည်။ ကလေးတွေရင်ထဲ အဲဒီလောက်ထိ ထိခိုက်နေလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှတွေးမကြည့်ဖူးပါချေ။

“နွေမိုး၊ မင်းရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်နော်။ ကံကြီးထိုက်မယ်”

“မှန်တာပြောတာအမေ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မခံစားနိုင်ဘူး။ ကျွန်မအသက်က ခုမှဆယ့်ငါးနှစ်ပါ။ ပေးလိုက်တာက ဝေဒနာတွေချည်းပဲ။ မရင့်ကျက်နိုင်တော့ဘူးအမေ။ ခံရဖန်များလာပြီ၊ ထမင်းလည်းအတူတူပဲ”

“နွေမိုး ညည်းငဲ့ကြီးမယ်နော်၊ သူက ညည်းတို့အဖေ”

“ကျကာမှ ကျပြီပေါ့အမေ၊ အမှန်ကိုပြောလို့ ကျမယ်

ဆိုရင် ဆွဲချစရာမလိုဘူး။ နိုင်ငံထိုးချလိုက်မယ်”

“နွေမိုး”

မငွေ့ကြည်အသံ မြင့်သွားရပါသည်။

“ထောင်ထားလိုက်တဲ့အဖေ့ဂုဏ်ဆောင်ပုဒ်တွေ၊ မေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဘဝအတွက် အဖေဘာများလုပ်ပေးခဲ့ဖူးသလဲ။ လုပ်ပေးရပါသေးတယ်။ ထမင်းခူးပေး အဝတ်လျှော်ပေး လေ့မိုးပါ မနေရဘဲ ဖိနပ်ဆေးပေးရသေးတယ်။ အဖေဘာလုပ်သလဲ၊ တစ်ရက်တလေ အရက်သောက်မယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး အာလူးပေးမယ်၊ ကျွန်မတို့ကိုငရဲပေးနေတာ အဖေပါ။ အဖေကိုယ်တိုင်ပါ။ အဖေ တရားခံပါ”

“နွေမိုး... တော်တော့”

“အစောကတည်းက ကလေးကချေဖြစ်အောင် လမ်းပေါ်မှာ ဝင်စားခဲ့ပါလားအမေရယ်။ ကျွန်မတို့စဉ်းစားဆင်ခြင်လာတတ်အောင် ဘာဖြစ်လို့ ပညာတွေသင်ပေးသေးလဲ။ အခုတော့ စာလေးမတောက်တခေါက်တတ်ပြီး ခွဲခြားမြင်တတ်လာပြီအမေ။ သူ့အလိုလိုမြင်တတ်နေတဲ့ ကျွန်မတို့စိတ် ကျွန်မတို့မျက်စိတွေကို ဘယ်လိုပိတ်မလဲအမေ။ လေ့မိုးကိုငယ်သေးတယ်ဆိုပြီး ရှုံးကြောင်ကြောင်မတွေးနဲ့အမေ။ သူလည်း စာတတ်တယ်၊ ပြောရဲ

ဆိုရဲရှိလာတဲ့အချိန် ကျွန်မပြောတာထက် ပိုလုပ်လာလိမ့်မယ်။ သူက ယောက်ျားလေးအမေ။ ဒါကိုထည့်တွက်ဦး”

မငွေ့ကြည်မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များက အလိုလိုစီးကျလာရသည်။ ဘာပြောလို့ပြောရမုန်းမသိသလို ပြောစရာစကားလုံးများလည်း ရှားပါးနေရသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ အရွယ်ရောက်လာလိုက်ကြတာ။ စဉ်းစားတတ်လာလိုက်ကြတာ။ ပြောတတ်လိုက်ကြတာ။ သိပ်ကိုပြောတတ်နေကြပါပြီ။

“အမေ အဖေ့ကိုခိုင်းသင်နေပြီ၊ ငိုနေလို့မပြီးဘူး။ အမေ အမေပျော့နေရင် ကျွန်မတို့ ငရဲဒုက္ခကျိုးကပ်ရုံအပြင် မရှိတော့ဘူး”

ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲဟုသာ အထပ်ထပ်မေးနေမိပေမယ့် အဖြေမရှိပါချေ။ ထိုအဖြေကို ရှာမတွေ့ပါချေ။ အစကတည်းက ကျရှုံးနေရသူမို့ အနိုင်ယူဖို့မတွေးပါ။ မတွေးရဲပါ။

ကိုသောင်းခက်ကိုနိုင်ဖို့နည်းလည်း သူမထင်မရှိပါ။ သို့သော် သူမက မိခင်လေ။ သားသမီးတွေ ငရဲမရအောင် ဘယ်လိုကြံဆောင်ရမလဲ။

“ငါက ပညာလည်းမတတ်ပါဘူး၊ နွေမိုးရယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ လမ်းတကာလှည့်ရောင်းရတဲ့ဈေးသည်ပါ။ ဘာမှလည်း ထက်

၁၂ □ နိဂုံး

ထက်မြက်မြက်မပြောတတ်ပါဘူး”

“အမေ မငိုနဲ့ အမေက အဲလိုတော့ ကျွန်မ... ကျွန်မ  
... ကျွန်မက”

ပြောရင်းပင် မျက်ရည်များက လိမ့်ကျလာရပါသည်။  
အင်မတန်ရိုးအေးသောအမေ့ကို သနားပါသည်။ ချစ်လည်းချစ်  
ပါသည်။ အမေ့ကိုအရမ်းကိုသနားပြီး ချစ်ပါသည်။



အခန်း (၁၀)

“ဟောဒီက ဟင်းရွက်စုံ”

ခုနစ်သံချီသံက ဟိန်း၍ထွက်လာပြန်သည်။

“ဘာတွေပါသလဲ”

အိမ်ထဲမှအသံပေးလာပြန်တော့ မဋ္ဌေးကြည်က မရပ်  
မနားပင် ထိုအိမ်ထဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်သွားသည်။

“စုံနေတာပါပဲအစ်မရယ်၊ ကြော်မလား သုပ်မလား  
အရည်သောက်လား အတို့လား တစ်ခုမှမလွတ်စေရဘူး”

တစ်နေ့ နှစ်ထောင် နေပြန်တိုးသွင်းနိုင်ရေးအတွက်  
မဋ္ဌေးကြည်တစ်ယောက်တော့ အရွက်စုံကို မနေမနားပင် မနိုင်  
ရင်ကာ ခေါင်းပေါ်တင်နေရပါပြီ။

“ဗူးသီးက တစ်စိတ် ဘယ်လောက်တုန်း”

“အခြမ်းကြီးက နှစ်ရာ၊ အသေးက တစ်ရာပါ”

“ကြက်သွန်လေးပါရင် ကောင်းမှာပဲနော်၊ ဟိုခရမ်းချဉ် သီးကရော”

“တစ်ထုပ် တစ်ရာပါ အစ်မ”

“ခရမ်းချဉ်တစ်ထုပ်နဲ့ ဗူးသီးတစ်စိတ်၊ ငရုတ်သီးငါး ဆယ်စီး ပေးပါ”

“သုံးရာဖိုးပြတ်သွားအောင် တမာချဉ်လေး ငါးဆယ်စီး ထည့်လိုက်ပါလား။ ငါးပိရည်နဲ့တို့လို့ရတာပေါ့”

“အင်းအင်း... ထည့်လေ၊ ပိုထည့်နော်။ သုံးရာဖိုး တောင် အားပေးထားရတာ”

“ပေးပါမယ်တော်၊ ဖောက်သည်တွေပဲ”

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲထည့်ပြီးပေးကာ ငွေယူလိုက်သည်။ ခရီးဆက်ရဦးမည်။ အချိန်က သိပ်မရှိတော့။ မနက်စာချက်အမိ လမ်းတကာလှည့်နိုင်မှ ခေါင်းပေါ်ကဝန်လျော့ပါလိမ့်မည်။

“ဟောဒီက ဟင်းရွက်စုံတော်ရေ”

တကြော်ကြော်အော်ပြီး လမ်းတကာလှည့်ရောင်းလာရာ နောက်ဆုံးတော့ ခေါင်းပေါ်မှဝန်ထုပ်က လျော့စပြုလာခဲ့ပါပြီ။

ဆယ့်တစ်နှာရှိလိမ့်တော့ ဗန်းကိုလမ်းဘေးချကာ မြေကြီး ပေါ်ဖင်ခုထိုင်ပြီး ခါးကြားမှကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထုပ်ကို ဖြည့်လိုက် သည်။ စုစုပေါင်းငွေတစ်သောင်းနဲ့ငါးရာဖြစ်သည်။

ဒီလောက်ဆိုရပါပြီ။ ဒါအရင်းကျေပြီပဲ။ ညနေတစ်ပြန် ရောင်းရတာက အမြတ်ပါ။ ညနေအော်ရောင်းလျှင်လည်း သုံး ထောင်လောက်တော့ အနည်းဆုံးရဦးမှာပါ။ ဟင်းရွက်တွေက ကျန်နေသေးတာပဲ။ ပြီးတော့ မစိတ်ရသေးတဲ့ဗူးသီးသုံးလုံးက အိမ်မှာကျန်နေသေးတယ်လေ။ တစ်လုံးကို စိတ်လျှင် ရှစ်ရာက ပြေးမလွတ်နိုင်၍ ရှစ်သုံးလီ နှစ်ဆယ့်လေးဆိုတော့ နှစ်ထောင် လေးရာက မြတ်ဦးမှာပါပဲ။ မဆိုးလှပါ။

အိမ်ပြန်လာပါသည်။ အဝတ်လျှော်လည်း မငှားကြ၍ အိမ်သို့တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်လာသည်တွင် လမ်း၌ မသိန်းတင် နှင့်ဆုံပါသေးသည်။ ကြုံကြုံက၍ ဒီနေ့သွင်းငွေနှစ်ထောင်ကိုပေး လိုက်၏။

“ဟဲ့! စကားမစပ်ပြောရဦးမယ် မဌေးကြည်”

“ပြောလေ”

“မင်းယောက်ျားက ဖုန်းတွေတာတွေ ခါးထိုးလို့ပါလား”

“ဪ... ဒါလား။ သူကပွဲစားလုပ်တော့မယ်တဲ့လေ”

“လုပ်တော့မယ်... ဟုတ်လား”

“အင်း... သားသမီးတွေအရွယ်ရောက်လာပြီလေ”

“လုပ်နေတာကြာပြီဟုတ်လား၊ ဟိုတလောကတောင် အိမ်တစ်လုံးပွဲတည့်လို့ဆိုပြီး စားသောက်သုံးဖြုန်းကြသေးတယ်လေ”

မငွေကြည်မှာ မှတ်တက်သွားရပါသည်။ သူမ မသိသော အကြောင်းအရာမို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်သာ နားထောင်နေရပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မသိန်းတင် အသိမှားနေတာပါဟုသာ တွေးနေခဲ့ပါသည်။

“သောင်းခက်နဲ့တွဲတဲ့အောင်ကြီးလေ၊ ပွဲတည့်လို့ဆိုပြီး ချေးထားတဲ့ငွေငါးသောင်း ပြန်ဆပ်ခဲ့သေး”

“အင်း... အဲဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့၊ အားကျသွားတယ်ထင်တယ်။ အဲဒီပွဲစားအလုပ်က ဖုန်းလေးရှိမှလေ”

“နံတာလား... အတာလား ငွေကြည်ရယ်”

“ဘာလဲ အစ်မ”

“သောင်းခက်က အောင်ကြီးတို့နဲ့ပေါင်းပြီး ပွဲတိုက်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီလေ”

မငွေကြည်အံ့သြသွားရပါသည်။ ပြီးတော့ ဝေဝေဝေဖြစ်

သွားသည်။ ဟုတ်ရဲ့လား၊ သေချာရဲ့လားဆိုသည့်မေးခွန်းမျိုးပါ သည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် မယုံရခက်ယုံရခက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဘာလဲ၊ ငါပြောတာမယုံဘူးလား၊ ငါကလည်း ဒါမျိုး ကိုယ့်ဒေါသထွက်တာ။ ကိုယ်စီးတဲ့မြင်း အထီးမှန်းအမမှန်းသိအောင် အရင်လုပ်ဦးဟဲ့။ ညည်းကို ငါသနားတယ်။ ညည်းစီးနေတဲ့မြင်း ကြီးက ခြေတစ်ဖက်မသန်ရုံမကဘူး၊ မြင်းဆိုးမြင်းရိုင်းဟဲ့၊ သိပြီလား”

“မသိန်းတင် နည်းနည်းတော့လွန်ပြီထင်တယ်”

“ဈေးလေးမှတ်တိုင်နားက ဟက်ပီးစားသောက်ဆိုင်ကို သွားပြီးမှ ငါလွန်မလွန်ပြန်ပြော၊ ဟုတ်ပြီလား၊ တကယ်တည်း စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်ရချည်ရဲ့”

ဗန်းကြီးရွက်ပြီး ရပ်နေမိသည်မှာ အချိန်အကြာကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဟက်ပီးရဲ့ဂုဏ်သတင်းရနံ့ကို ဈေးသည်ဖြစ်တဲ့သူမက ရှူရှိုက်မိပြီးသားမို့ပါ။

ပြီးတော့ ခုတလော ကိုသောင်းခက် ခြေလှမ်းမမှန်တာကိုလည်း သတိထားမိနေပါသည်။ တစ်နေကုန်အလုပ်လုပ်ရ၍ မောပန်းပြီး တစ်ရေးမှမနီးအောင်အိပ်ခဲ့ပေမယ့် သူမဘေးကို ကိုသောင်းခက် ဝင်မအိပ်တာကိုတော့ သိနေခဲ့ပါသည်။ ခုတလော

ကိုသောင်းခက် အိမ်ပြန်မအိပ်တဲ့ညက စိပ်နေပါပြီ။

သူမ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားရသည်။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ တကယ်ပဲ ကိုသောင်းခက်က အငယ်ရှာနေတာဆိုရင် သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ မဖြစ်ဘူး။ ယောက်ျားပစ်သွားတဲ့ တစ်ခုလပ်တော့အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဟုတွေးကာ အိမ်သို့ကသောကမျောပြန်ရောက်လာတော့ အပြင်သွားရန်ပြင်ဆင်နေသည့် ကိုသောင်းခက်နှင့် တည့်တည့်တိုးပါသည်။

ဈေးဗန်းကြီးခေါင်းပေါ်ရွက်ထားသော သူမ၏ပုံက ရှိုးစပါးနှင့်သန့်ပြန့်နေသော ကိုသောင်းခက်ပုံနှင့်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေ၏။ ဒုန်းစိုင်းပြေးလာခဲ့သော်လည်း ခုလိုမျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တော့ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိပါ။ ပြောစရာစကားလုံးတွေက ရင်ထဲပြည့်သိပ်နေပေမယ့် ရေရေရာရာမရှိပြန်ပါ။

“ကိုသောင်းခက် ရှင်အပြင်သွားတော့မှာလား”

“မင်းမျက်စိကန်းနေသလား၊ မတွေ့ဘူးလား”

အမှန်ပြောရရင် မသွားစေချင်ပါ။ အဲဒီကိုမသွားနဲ့လို့ အစမရှိအဆုံးမရှိ အလယ်ကဖောက်ပြောပြန်လျှင်လည်း သူမက ရှုံးနေပြီဟု အပြောခံရပေလိမ့်မည်။

“ပိုက်ဆံငါးထောင်လောက် ပေးစမ်းပါ”

ဘာလုပ်မလို့တုန်းဟု ထပ်မမေးရဲပါချေ။

“ဖုန်းကတ် ငွေကုန်နေပြီ”

ရှင်ပွဲစားလုပ်နေတာ ကြာပြီဆိုတာဟုတ်ရဲ့လား။ ပြီးတော့ ရှင် ဟက်ပီးကိုများသွားနေရောသလားဟု တိုတိုရှင်းရှင်းလေးမေးလို့ရပေမယ့် ထိုစကားလုံးက ပါးစပ်ထဲမှထွက်မလာပါဘဲ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှ ထောင်တန်ငါးရွက်သာ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမလက်ထဲမိုက်ဆံယူပြီး ထွက်သွားသော ကိုသောင်းခက်၏ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ လှမ်းအော်ပြီးမေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ပါးစပ်က ရေငုံနှုတ်ပိတ်ဖြစ်နေရသည်။ ကိုသောင်းခက်၏ပုံရိပ်က မြင်ကွင်းထဲပျောက်သွားချိန်မှ ခေါင်းပေါ်က ဈေးဗန်းကိုချကာ ငုတ်တုပ်ထိုင်နေလိုက်သည်။

သူမဘက်က မသေချာဘဲနဲ့တော့ မပြောတာကောင်းပါတယ်ဟုသာတွေးပြီး ညှိုးနွမ်းစပြုနေပြီဖြစ်သော ဟင်းရွက်များကို ရေဆွတ်နေလိုက်သည်။

“ဟင်! အမေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အော်... ပြန်လာပြီလား”

“အမေ တမာချဉ်ကို ဘာလို့ရေဆွတ်နေတာလဲ”

နွေမိုးက ထိုသို့သတိပေးတော့မှ ဝိကြည့်လိုက်ရာ တမာ  
ချဉ်ကြီး ရေထဲစိမ်းထားသည့်အဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါ့နယ်နော်”

ကဗျာကသီပင် ပြန်ဆယ်လိုက်ရသည်။

စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်ချင်ပါ။ ထမင်းစားလည်း ဒီစိတ်၊  
ဈေးရောင်းလည်းဒီစိတ်ဖြစ်နေသည်မို့ ဒီနေ့တော့ တစ်နေ့ကုန်ပင်  
အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်နေရသည်။ ညရစ်နာရီထိုးသောအချိန်  
တွင် ရင်ထဲပူလာသည်။ အတွေးတွေက ထွက်ပေါက်မရှိအောင်  
ပိတ်နေရသည်။ ရင်ထဲလောင်မြိုက်နေရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်  
မဖြစ်ပါဘူးဟုဆိုပြီး ထရပ်ကာ...

“နွေမိုးရေ၊ အမေ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

စာကျက်နေသောနွေမိုးနှင့်လေမိုးက လှမ်းကြည့်ပြီး မေး  
လာ၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ခဏပဲ၊ တံခါးတွေကို သေချာပိတ်နော်”

ဟုသာမှာခဲ့ပြီး အပေါ်ဝတ်ဖလန်ထည်အင်္ကျီကို ဆွဲဝတ်  
လိုက်သည်။

မိုးရွာထားသောကြောင့် လမ်းကလည်း ချောနေသည်။

မမြင်မစမ်း စမ်းတဝါးလျှောက်နေရသည်မို့ ခြေထောက်တွေက  
ရွံ့ရည်ထဲ တဖွမ်းဖွမ်းကျနေ၏။ သို့သော် ချစ်စိတ် ပူပင်စိတ်တို့  
ကြောင့် ညစ်ပတ်သည့်ရွံ့ရည်ကိုလည်း မရွံ့ရှာနိုင်ပါ။

‘မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မဟုတ်ပါစေနဲ့’ ဟု ရင်ထဲအသံတိတ်ဆု  
တောင်းနေခဲ့ရပေမယ့် ယုံကြည်ချက်ကမရှိပြန်ပါ။ ရင်ထဲအလိုလို  
ဝမ်းနည်းနေရပါ၏။ ထိုစိတ်ကြောင့် သီချင်းသံလွင့်ဖျံ့လာသော  
ဆိုင်ထဲသို့ မဝင်ရဲပါချေ။ ပြီးတော့ ဆိုင်အပြင်အဆင်၊ လမ်းဘေး  
မှန်ဟင်းခါးဆိုင်ပင် တစ်လန့်နှစ်ကြိမ်ပြည့်အောင် ထိုင်မစားခဲ့ဖူး  
သောသူမအဖို့ ဒီလိုဆိုင်ကြီးကနွားကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် ဝင်ဝံ့မှာ  
တဲ့လဲ။ ပြီးတော့ မလိုက်ဖက်ပါ။ ဒီလိုဝတ်စားပြင်ဆင်ပုံခပ်နွမ်း  
နွမ်း၊ ရွံ့တွေပရပေပေနေတဲ့ခြေထောက်နှင့် ဒီကြွေပြားသန့်သန့်  
ကိုဖြတ်နင်းဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်။

ပြီးတော့ မဝင်ဝံ့ပါ။ ဘုရားတစ်ဆူပမာ ကိုးကွယ်ရသော  
ခင်ပွန်းသည်က အပျော်မိန်းမများနှင့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေပုံကို  
မကြည့်ရက်ပါ။ မခံစားနိုင်ပါ။ ကြောက်ပါသည်။ လှပသောမိန်း  
ကလေးများနှင့်ခင်ပွန်းသည်တို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြသည်ကို  
စိတ်အာရုံထဲ အထပ်ထပ်မြင်ယောင်နေမိသောအခါ လက်ဖျား  
များ အေးစက်ထုံကျင်လာရပါသည်။ မျက်ရည်ပူများက တသွင်

သွင်လိုမိဆင်းလာရပါသည်။

ဆိုင်ထဲသို့မဝင်ရဲ မဝင်ပုံဖြစ်တာကြောင့် ဆိုင်ပြင်ရှိ ထင်းရှူးပင်အကွယ်လေးတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်နေမိသည်။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ တကယ်ပဲ ကိုသောင်းခက်က မိန်းကလေးနှင့်တွဲနေလျှင် သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ အဲဒီမိန်းကလေးကို ဆွဲရိုက်ရမလား။ အဲဒီလိုရိုက်ရဲလောက်တဲ့အထိရော သတ္တိရှိရဲလား။ ရှိတယ်ပဲထားဦး ကိုသောင်းခက်က သူမအပေါ် ဘယ်လိုတုန်ပြန်လာမှာလဲ။ မျက်ရည်များ စီးကျလာရသည်။

“အဒေါ်ကြီး ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကားကျိုကားကြား ငုပ်တုတ်လေးထိုင်နေတဲ့သူမထံ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက ရောက်လာပြန်တော့ မျက်ရည်များကို ကျောကသီသုတ်ရင်း ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိပြန်ပါ။

“ဒီမှာနေလို့မရဘူး”

သူမကို သူတောင်းစားလို့များ ထင်နေလေရောသလား။ သွားပါဟုမောင်းမထုတ်ရုံတမည် ပြောနေ၍ သူမကပဲ အလိုက်သိစွာ ထရပ်လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် တစ်ဘက်မှပုံရိပ်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရ၍ ချက်ချင်းဆိုသလို ကားနောက်ကွယ်သို့ဝင်ပုန်းလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ ကိုယ်တို့ဘယ်သွားကြမလဲ”

“မေးနေဖို့လိုသေးလားလို့ သူ့သဘော... ဟင့်ဟင့်... ကိုကိုသဘော”

သူမရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်တုန်ယင်လာရပါသည်။

“ဒါဆို ကိုယ် ကားငှားလိုက်တော့မယ်နော်”

“ကိုကိုသဘောပါဆို၊ ကိုကိုနဲ့မိက ထပ်တူပဲလေ”

သူမဒေါသထွက်နေတာလား။ ဝမ်းနည်းနေတာလားဆိုတာ ဝေခွဲမရနိုင်အောင် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေရသည်။

“အဒေါ်ကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း၏မေးခွန်းကို သူမပြန်မဖြေပါ။ သူမအသံကို ကိုသောင်းခက်ကြားသွားမှာစိုးကြောက်မိ၏။ မကြည့်ရဲပေမယ့် ချောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ ချစ်နေလိုက်ကြတာ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လွတ်ထွက်သွားမည့်အလား ပွေ့ဖက်ထားကြသေးသည်။ သူမအသည်းနာရပါသည်။ အိမ်ထောင်သက်ဆယ်ခြောက်နှစ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ကိုသောင်းခက်က သူမကို ဒီလိုပွေ့ဖက်ဖို့မပြောနှင့်၊ ကြင်ကြင်နာနာပင် လက်ဖျားလေးကို မကိုင်ခဲ့ဖူးပါချေ။

သူမကတော့ ခင်ပွန်းသည်မို့ ချစ်လိုက်ရတာ၊ မြတ်နိုး  
လိုက်ရတာ၊ အားကိုးလိုက်ရတာ။

“ကိုသောင်းခက် ရှင်ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု အာဏာသံနှင့်အော်ပြီး ထိုမိန်းမ၏ပါးကို တဖြန်း  
ဖြန်းရိုက်ပစ်ချင်ပေမယ့် မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ကားနောက်ကွယ်တွင်  
ပုန်းနေရာမှ ထွက်ရပ်ဖို့ပင် မစဉ်းစားဘဲ နေသည့်သူမကို သတိမမူ  
မိသောထိုနှစ်ယောက်က အငှားယာဉ်တားကာ လိုက်ပါသွားပါ  
သည်။

“အဒေါ်ကြီး”

ဘာပြောချင်နေမှန်းမသိသည့် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကို  
ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့၏။ အတွေးတွေက ကစဉ့်ကလျား  
မို့ ခြေလှမ်းတွေက မမှန်ချင်ပါ။ သတိကလည်း ကပ်တစ်ချက်  
လွင့်တစ်ချက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မမှီလျော့နေခဲ့ပါသည်။  
ညကမှောင်သည်ထက် နက်လာသည်။ သို့သော် သူမခြေလှမ်း  
တွေကတော့ နှေးကွေးဆဲဖြစ်၏။



### အခန်း (၁၁)

“ဟင်! အမေ၊ မိုးတွေစိုရွာလို့ပါလား”

ခြေထောက်ကို မတ်မတ်မရပ်နိုင်တော့ဘဲ တံခါးဝဌ်ပင်  
ပုံလျက်သား လှဲချလိုက်၏။

“လေမိုး... လေမိုး... ထပါဦး၊ ဒီမှာ အမေဘာဖြစ်  
သလဲမသိဘူး။ ထဦးဟဲ့”

မောင်ဖြစ်သူကိုအော်လည်းအော်က လှဲနေသောအမေ  
ကို တွဲထူလိုက်သည်။

“ဟင်! ကိုယ်တွေလည်း ပူလို့၊ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီအချိန်ကြီး  
မှတော့ ဘာဆေးဆိုင်မှဖွင့်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။” လေမိုး... လေ  
မိုး...”

“ဘာလဲ၊ ဘာလဲ၊ အော်လိုက်တာ၊ အိပ်ချင်နေတုန်း”  
ညတစ်နားရှိခဲ့ဆိုတာ အိပ်လို့ကောင်းတဲ့အချိန်လေ။ အိပ်  
ချင်ရှာမပေါ့။

“အိပ်ချင်တုန်းမလုပ်နဲ့ဟဲ့၊ ဒီမှာအမေဘာဖြစ်သလဲမသိ  
ဘူး။ မိုးတွေလည်းရွှဲစိုနေပြီ။ နင်မို့သာ အိပ်တတ်တယ်၊ အမေ  
ဘယ်တုန်းက ညရေးညတာလျှောက်သွားဖူးလို့လဲ။ တစ်ခုခုတော့  
တစ်ခုခုပဲ”

“အမေက ဒီမှာဘယ်လိုလုပ်အိပ်နေတာလဲ”

“ဟဲ့၊ အမေက ခွေးခြေခုံမှာ အိပ်ပါ့မလား။ စကားမများ  
ပါနဲ့၊ အမေကိုသာ တွဲထူစမ်းပါ”

“ရတယ်... ရတယ်၊ အမေဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အိပ်ကြ  
ပါ၊ လေမိုးသွားအိပ်တော့။ နွေမိုးလည်း အိပ်တော့”

မငွေးကြည်က အားယူကာ ထရပ်ပါသည်။

“သွား... သွားအိပ်ကြ”

ထိုသို့ဆိုတော့ အိမ်မှုနံနံဝါးနှင့်လေမိုးက ခြင်ထောင်ထဲ  
ဝင်ကာ ခွေခွေလေး ပြန်အိပ်နေပေမယ့် နွေမိုးကတော့...

“အမေ အကျီလဲလိုက်ဦး”

နွေမိုးရင်ထဲ မသက်မသာဖြစ်ရပါသည်။ တစ်ခုခုတော့

တစ်ခုခုဆိုတာ သေသေချာချာသိနေပြီမို့ အဲဒီတစ်ခုခုဆိုတာကို  
စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ အမေ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် မိုး  
ချုပ်မှရေးကြီးသုတ်ပြာထွက်သွားပြီး မိုးရေထဲပြန်လာရတာလဲ။

ဘာလဲ၊ ဘာအကြောင်းလဲ။ အဖေခွဲများ ပတ်သက်နေ  
တာလား။ ဟုတ်တယ်။ အဖေခွဲပတ်သက်တာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဘာ  
အကြောင်းလဲ၊ သောက်စားနေကျအကြောင်းအရင်းဆိုရင် မိန်းမ  
ငယ် ယူလို့ပဲဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလိုမိန်းမငယ်ယူရလောက်အောင်ကို  
သူမတို့က မချမ်းသာပဲလေ။

ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ပါ။ အဖေလို တစ်ရာကိုးတစ်ရာတစ်  
ဆယ်က ဘယ်ကရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ မိန်းမရှုပ်ရမှာလဲ။ ရုပ်ချောတယ်  
ထားဦး၊ ပိုက်ဆံမရှိရင်တော့ မိန်းမလည်တွေက အနားတောင်  
ကပ်မှာမဟုတ်ပါ။ ဒါလုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါဆိုဘာလဲ၊ မဟုတ်မှလွဲ  
ရော၊ ငွေမရှိလို့ အမေက မကောင်းတာလုပ်နေပြီလား။ ဒါမျိုး  
ဆို ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ပါ။ ကမ္ဘာကြီးက ပြားသွားတယ်ဆိုရင်တောင်  
ယုံနိုင်ဖွယ်ရှိပေမယ့် အမေက စာရိတ္တမျက်ပြားနေတယ်ဆိုတာက  
တော့ သူမလုံးဝမယုံပါ။ အမေဟာ ဂုဏ်သိက္ခာထိန်းသိမ်းပြီး  
နှိုးသားသောအမေဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိစိတ်ရော မသိစိတ်ကရော  
ပါ လက်ခံပြီးသားပါ။ ဒါဆို ဘာလဲ။

ဘာလဲဆိုတာမျိုး အကြိမ်ကြိမ်ပြောင်းပြီး စဉ်းစားကြည့်ပေမယ့် အဖြေက ထွက်မလာပါချေ။

လျှပ်ရောင်တွေကလည်း လက်ဆဲ၊ မိုးကလည်း သဲဆဲ ဖြစ်သည်။ ဘာလဲဆိုသည့်ပမောဦးကြီးက ကြီးစိုးနေတာကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်၍ ထထိုင်ကာ အမေ့အခန်းဘက် ကူးခဲ့ပြန်သည်။

“အမေ... အမေ အိပ်ပြီလား”

အမေ့ထဲက ပြန်ထူးသံမကြားရပါ။

“အမေ... အမေ အိပ်ပြီလား”

“အင်း”

“အမေ ညနေက ဘာလို့အရေးတကြီးသွားတာလဲ”

“အိပ်တော့လေ”

အမေ့အသံက တုန်ယင်အက်ရှုနေပါသည်။ အမေ့ငိုနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဖျားနေတာလား။ သူမစိတ်ပူသွားရသည်။

“အမေ”

ခြင်ထောင်ကိုလှန်ပြီးကြည့်တော့ ခွေခွေလေးအိမ်နေသောအမေ့ကိုတွေ့ရ၏။ သူမ မီးဖွင့်လိုက်သည်။

“အမေ ဘာလို့ငိုနေတာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် နဖူးစမ်းကြည့်လိုက်ရာ...

“ကိုယ်တွေ ပူကျက်နေတာပဲ၊ အမေဖျားနေပြီ”

“ရပါတယ်၊ သွားအိပ်ပါ”

“ဘာရဲ့မှမှာလဲ အမေရယ်၊ အဖျားကြီးလို့ မျက်ရည်တွေတောင် ထွက်နေပြီ။ မဖြစ်ဘူး”

ချက်ချင်းထရပ်ကာ ရေခဲအိုးတည်ပြီး ဟိုတစ်လော့တုန်းက လေမိုးသောက်၍ကျန်နေသော ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါ ဒီနားမှာ မြင်ထားတာပါ”

အံ့ဆွဲထဲ လှန်လှောရှာလိုက်သည်။ ကြောင်အိမ်ထဲလည်း ရှာသည်။ မတွေ့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ဘုရားစင်ပေါ်၌ စက္ကူစုတ်နှင့်ထုပ်လျက်သား တွေ့ရသည်။

“အမေ ထည့်၊ ဒီမှာရေခဲအိုးပူပူသောက်လိုက်၊ ပြီးရင် ဆေးသောက်ပြီးအိပ်၊ ခေါင်းတွေကို စင်အောင်မှမသုတ်ဘဲ ဖျားတော့မှာပေါ့။ အမေကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အမေ့ခေါင်းပေါ်မှဆံပင်ရေစိုများကို အထက်နှင့်သုတ်ပေးတော့ အမေ့ငိုပါသည်။ သူမသံသယဝင်လာ

အဖျားကြီးလို့ မျက်ရည်ထွက်တယ်ဆိုလျှင်တောင် ကျော

ကုန်းပြီး တသိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ လှုပ်ခတ်သွားစရာအကြောင်း မှမရှိတာဘဲ။

“အမေ ဘာလို့ဝိုတာလဲ”

“ယောက်ျားမရှိတဲ့မိန်းမက ထီးမရှိသလိုပဲတဲ့။ အိမ်ထောင်ဦးစီးမရှိတဲ့အိမ်ဟာ အမီးမရှိသလိုပဲတဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ အမေကလည်း မဖျားစဖူးဖျားတော့ အားငယ်ကုန်ပြီထင်တယ်။ ကျွန်မက အမေနဲ့တူတာထင်တယ်။ ကျွန်မဖျားရင်လည်း အဲဒီလိုလျှောက်ပြောတယ်”

“ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးများလဲ နွေမိုးရယ်၊ ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးများလဲ။ တစ်သက်မှာတစ်ခါတော့ ချမ်းသာရစမြဲတဲ့ ငါ့အမေကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ဝဋ်တွေ ငါပြန်ခံရပြီထင်တယ်။ အမေ့ကို လောကကြီးက ပြစ်ဒဏ်ခတ်ပြီထင်တယ် နွေမိုးရယ်”

“အမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ခွင့်လွှတ်ပါအမေရယ်။ သမီးမိုက်ကဲ့ခွင့်လွှတ်ပါ။ အမေ့ရင်ခွင်ကို ခြေစုံကန် မိုက်ခဲ့တဲ့ကျွန်မကဲ့ခွင့်လွှတ်ပါ။ အမေ့စကားနားမထောင်ဘဲ ချွမ်းထိုးပြီး တစ်ဖွတ်ထိုးမိုက်ခဲ့တဲ့ကျွန်မကဲ့ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အမေဘာတွေပြောနေတာလဲ”

မိုးသံလေသံတွေကြားလဲ အမေ့အသံက အက်ရှုရှုပေါ်သွက်လာရသည်။

အမေသိပ်ကိုဝမ်းနည်းနေမှန်း သိသာနေသည်။ အမေ့မျက်ရည်တွေက အတိုင်းအဆမဲ့ ယိုကျနေရသည်။ အမေ ဝမ်းနန်းတနည်းငိုနေတော့ သူမရင်ထဲ၌လည်း ဆို့နင့်လာရသည်။ ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့် အမေက ခုလိုဝမ်းပန်းတနည်း ငိုနေရတာလဲ။

“မိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ မှားခဲ့ပါတယ်အမေရယ်၊ ပြုပြင်လို့မရအောင် မှားခဲ့ မိုက်ခဲ့ပါတယ်။ သေတာလေးတောင် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်မသေနိုင်အောင် ဒုက္ခပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် အပြစ်တွေကို အခု ကျွန်မပြန်ခံနေရပါပြီအမေရယ်။ ကျွန်မ ပြန်ခံနေရပါပြီ။ နွေမိုးရယ်... မင်းတို့ ငါ့လိုမိုက်ကြနဲ့၊ အမေ့လိုမိုက်ကြပါနဲ့။ အမေ မင်းတို့အပေါ် တာဝန်မကျေနိုင်ဘူး။ အမေ့ရဲ့ အမေကတော့ အမေ့ကိုခြေမွေးမီးမလောင်လက်မွေးမီးမလောင်အားခဲ့ပေမယ့် အမေ သောက်သုံးမကျခဲ့ဘူး။ ငါအသုံးမကျခဲ့လို့ မင်းတို့ ခုလိုဆင်းရဲရတာ။ ငါ့သားသမီးတွေ ခုလိုဆင်းရဲရတာ အမေ့အမှားတွေပါ”

၁၀၂ □ ခံစားခိုက်

ရင်ထဲပြီး အားပါးတစ်ပြည်တမ်းနေသော အမေ့ကြောင့်  
သူမရင်နာရပါသည်။ သို့သော် သူမနားမလည်ပါ။ အမေဘာကို  
ရည်ညွှန်းပြီးပြောနေမှန်းလည်း မသိပါ။ သို့သော် ဝမ်းနည်းရပါ  
သည်။

မိခင်က ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးနေတော့ သူမလည်း  
ဝမ်းနည်းနေရပါသည်။

□□□

အခန်း (၁၂)

“မို့မို့လွင်... ရှေ့မှာ မင်းကိုလာရှာတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

သီချင်းဆိုရန်အချိန်က နီးကပ်နေပြီမို့ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲဆိုး  
ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သိဘူး... ခပ်စုတ်စုတ်ပဲ။ နင့်အမျိုးလားမသိ”

“ဘာအမျိုးမှမရှိဘူး၊ လာကြောင်မနေနဲ့”

“နင်နဲ့တွဲနေတဲ့အဆက်ရဲ့ အိမ်သူနေမှာပေါ့”

“အခုတစ်ယောက်တည်းသီးသန့်တွဲနေတာပါနော်၊ သူ  
က ဘာအကန့်မှမရှိဘူး... ရှင်းတယ်”

“ရှင်းမရှင်းတော့ မသိဘူး၊ နင်နဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ ရှေ့မှာ

ရောက်နေပြီ”

“နာမည်အတိအကျနဲ့ ရောက်လာတာလား”

“စောစောက အင်္ကျီအနီရောင် ဘောင်းဘီအပြာရောင် ဆံပင်နီနီနဲ့ဝင်သွားတဲ့မိန်းကလေးတဲ့။ အခု ဒီအခန်းထဲမှာ နင် တစ်ယောက်တည်း အနီရောင်အင်္ကျီဝတ်ထားတာလေ။ နင်ပဲ ဖြစ် မှာပေါ့”

ဟုဆို၍သာ တွေးဆဆနှင့်ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် မိမိကို လာရှာတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်နေမိသည်။ အကြောင်းမှာ ဒီလိုပုံအင်္ကျီဝတ်စုံကို သူမ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမဆုံဖူးခဲ့လို့ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုမိန်းမကြီးကတော့ သူမကိုရင်းနှီးစွာ စိုက် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်။ ထိုမျက် ရည်တွေရဲ့တရားခံက သူမပါဟု ထိုမျက်ဝန်းတွေက သက်သေ ခံနေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

သူမက ထိုသို့မေးပေမယ့် ပါးစပ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်နေ သည်။ သို့သော် မျက်ဝန်းကတော့ စကားပေါင်းများစွာပြောနေ ဖူး။ ထိုစကားလုံးတွေကို မဖတ်တတ်ပေမယ့် ရင်ဆိုင်ကတော့ ခံ စားမိနေပါသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေက သူမထံ ကောင်းသောလာ

ခြင်းမျိုးမဟုတ်မှန်း အတွေ့အကြုံအရ သိနေပါသည်။

“ရှင် မို့ကိုလာရှာတာလား၊ လူများမှားတာလား”

ခေါင်းခါရမ်းနေသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လူများဘူး ပေါ့လေ။

“ရှင်ကို မို့မသိပါလား”

“ကျွန်မကိုမသိပေမယ့် ကိုသောင်းခက်ကိုတော့ သိမှာ ပါ”

မို့မို့လွင်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုပတ် သက်မှုတွေလဲ။ သူမရဲ့အတွေ့အကြုံအရ ကိုသောင်းခက်ဟာ လူပျိုတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း သိနေပေမယ့် လူလွတ်တစ်ယောက် ဟု ထင်ထားခဲ့တာပါ။

“ကျွန်မက ကိုသောင်းခက်ရဲ့မိန်းမပါ။ ကျွန်မတို့မှာ သား နဲ့သမီးရှိတယ်။ သမီးနဲ့မင်း အသက်ကွာလှ ငါးနှစ်ပေါ့”

သူမလန့်သွားသည်။ လုံးဝထင်မထားခဲ့ပါ။ ကိုသောင်း ခက်မှာ အဲဒီလိုသားကြီးသမီးကြီးရှိလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှထင် မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။ ကိုသောင်းခက်က သိပ်ကိုပေါ့ပါးလွတ်လပ် လွန်းနေ၍ လူလွတ်ဟုထင်ထားခဲ့သည်။

သူမ လူကဲခတ်ညှံသွားတာလား။ ဒီမိန်းမကြီးက လုပ်

ဇာတ် လာခင်းတာလား။ လုပ်ဇာတ်ခင်းတာဖြစ်နိုင်လို့လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အဲဒီမျက်နှာ အဲဒီအသံက ရင်ထဲကစိတ်ကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ဒါ လုပ်ဇာတ်မဖြစ်နိုင်ပါ။

“ကျွန်မတို့က ဆင်းရဲပါတယ်... ထပ်ပြောစရာမလိုလောက်အောင်ကို ကျွန်မပုံမြင်တာနဲ့ ခန့်မှန်းမိမှာပါ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ ကိုသောင်းခက်က ဆယ့်ခွန်၊ ကျွန်မက ဆယ့်ကိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြတာပဲ။ ကျွန်မက လမ်းဘေးဈေးသည်ပါ။ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့မပြောတတ်ဘူး။ မင်းကို ကျွန်မ တောင်းဆိုပါတယ်။ ကိုသောင်းခက်နဲ့ မရှုပ်ကြပါနဲ့”

“ရှင်က စကားကိုအဲလိုပြောတော့ မို့ အောက်တာပေါ့”

အပြန်အလှန်ရန်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးထင်ထားခဲ့ပေမယ့် အထင်နှင့်အမြင်က တခြားစီရယ်ပါ။ အဲဒီလိုခပ်အေးအေးပြောလာတော့ စကားလေးတစ်ခွန်းပြောရန်ခက်ခဲခဲ့ပါသော မဌေးကြည်မှာ မှင်တက်သွားရပါသည်။

“ကိုကြီးကို မို့က လူလွတ်လို့သိထားတာ။ ကိုကြီးက လည်း အဲဒီလိုပြောထားတယ်”

“နောက်ဆုတ်ပေးပါ။ ဒါက ဒုသနသော မြောက်ပါတယ်”

“ဒါတွေ မို့မသိဘူး။ မို့အလုပ်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီးက မို့ရဲ့ကာစတန်မာဖြစ်နေရာက မို့ ကိုကြီးအပေါ်သာယာလို့ အရောင်းအဝယ်သဘောမဟုတ်ဘဲ ကြည်ဖြူနေတာ”

မဌေးကြည်နားထဲသို့ မိုးကြိုးသံများ စီးဝင်သွားရသည်။ အသားလေးများ ဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။ ဒေါသဖြစ်နေတာလား။ ဝမ်းနည်းနေတာလား။ တကယ်ပဲ ဒီမိန်းကလေးက အများပြောသလို စားသောက်ဆိုင်က မိန်းမပျက်လား။ ဘုရား! ဘုရား!

“ရှင်ပုံကိုကြည့်ရတာ ခပ်နွမ်းနွမ်းပါ။ ကိုကြီးက သိပ်မထောဘူးလို့ထင်နေတာ ပိုဆိုးနေပါလား”

စကားလုံးအသုံးအနှုန်းက သိပ်ကိုပေါ့လွန်းနေ၍ မဌေးကြည် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ထိုသို့သဘောပေါက်မိခြင်းနှင့်အတူ ယူကျုံးမရလည်းဖြစ်ရပါသည်။ ဒီလိုမိန်းမပျက်ကိုမှ လင်ဖိုးပြီးမိသည့်အတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှက်မိသည်။ ကိုသောင်းခက်က ဒီလိုယောက်ျားမျိုးလား။ ဒီလိုအမျှော်အပါးလိုက်စားတဲ့ယောက်ျားမျိုးတဲ့လား။

“မို့က မို့အလုပ် မိုးလုပ်တာနော်၊ မို့စီးပွားရေးကို လာမထိခိုက်နဲ့။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ရှာစားကြေး။ ကိုကြီးက ရှင့်ပစ္စည်းဆိုရင်လည်း ရှင်ထိန်း။ မို့ကတော့ မို့အလုပ်လုပ်နေမှာပဲ။ ဝယ်

၀၀၈ □ ထိန်းခိုင်

သူ့ကိုမောင်းထုတ်ပြီး ရောင်းတဲ့သူမရှိဘူး”

မငွေ့ကြည် ကြောက်သွားမိသည်။ ရွံ့သွားမိသည်။ ဒါက ကိုသောင်းခက်ကိုဖြစ်နိုင်သလို မို့ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကိုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“မို့ ဒီအလုပ်လုပ်လာတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒီလိုပြဿနာမျိုးတော့ ပထမဆုံးပဲ။ ကဲ... သိပြီမို့ ရှင်လည်းပြန်တော့။ မို့လည်း သိချင်းဆိုရဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ အထဲသို့ ခပ်ကျော့ကျော့လေးပင် ဝင်လာရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူနေခဲ့ပါသည်။ တကယ်တော့ ကိုသောင်းခက်ဆိုတဲ့ကိုကိုကြီးကို သူမချစ်နေမိပါပြီ။

“မို့ ဘယ်သူလဲ၊ ရှင့်အသိမဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွာက... အဲ! ဖြတ်သွားဖြတ်လာသိရုံပါ။ ဝင်နှုတ်ဆက်တာ”

“သိရီဆိုနေပြီ၊ သိရီပြီးရင် ရှင့်အလှည့်နော်၊ သတိထားဦး”

တကယ်တော့ ဒီနေ့သိချင်းဆိုချင်စိတ်မရှိပါ။ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“သိသိ၊ ဒီနေ့ တို့နေရာအစားဝင်ပေးပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြတ်ဗုဒ္ဓန်းပြီးသော စုတ်ချယ်များ □ ၀၀၉

“ဟင်! ဘာလို့လဲ”

“တို့နေမကောင်းချင်လို့ပါ”

“အိုကေလေ”

နေမကောင်းဘူးပြောပေမယ့်လည်း ဂရုစိုက်မည့်လူက မရှိတဲ့ဘဝမို့ ပြုံးပြီးပြက်ပြက်အင်္ကျီများကိုချွတ်ကာ ကိုကြီးနှင့်တွေ့နေကျ ညွှတ်ရိပ်သာသို့သာ ကားမှူးပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲ၌ တနံ့နံ့စားနေရသည်။ ဘာကိုဒေါသထွက်လို့ထွက်နေမှန်းမသိပဲ။ တစ်ခုခုကို ကုတ်ဆွဲချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သီးသန့်မှာ ထားသောအိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ကိုသောင်းခက်၏ အင်္ကျီကိုဆွဲကာ ကျော့ကုန်းကို တဘုန်းဘုန်းထုချပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်! မို့မို့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ရှင်... လူလိမ်”

“ဟင်!”

ကိုသောင်းခက်က မို့မို့လွှင့်ကို ကြောင်စီစီကြည့်နေ၏။

“ရှင်မိန်းမ ဒီနေ့ မို့ဆီရောက်လာတယ်”

“ဘာ!”

ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံရသည့်နှယ် ထူပုဂ္ဂိုလ်မြဲသွားရသည်။

မကြာခင် သူ့အဆိပ်သင့်တော့မှာလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ မို့ကိုလိမ့်ရတာလဲ”

သူ့မှာ ပြန်ပြောစရာစကားလုံးမရှိပါ။ မို့မို့လွင်၏အထု အထောင်းခံဖို့သာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

“ပြောလေ၊ အဲဒီပါးစပ်ကြီးက ပြော။ ဘာလို့ မို့ကိုညှာ ရတာလဲ”

“မို့ရယ် . . .”

“သားကြီးသမီးကြီးရှိရက်နဲ့ အဟင့် . . . အဟင့် . . . အဟင့် . . . မို့ကိုက မိုက်တာပါ။ အဲဒီလိုလူကြီးကိုမှ ဘာလို့ချစ် မိနေတာလဲ။ မို့ကိုက မိုက်တာပါ”

“မို့ရယ်”

“မို့ကိုနောက်ဆုတ်ဖို့ အမိန့်ပေးနေပြီ။ ပြော . . . မို့ဘာ လုပ်ရမလဲ။ ပြောလေ . . . ကိုကိုပြောလေ”

“ကိုယ် မို့ကိုချစ်တယ်”

မို့မို့လွင် အံ့သြသွားရပါသည်။ သူ့ကိုသေသေချာချာပင် စူးစမ်းလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်နေသည်။ သူ့ ပုံက လေးနက်နေသည်။

“ကိုယ် မို့ကိုအရမ်းချစ်တယ်”

သူ့မ ရင်ခုန်လာရသည်။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို လျှာ

ဖျားတင် သုံးစွဲနေသည်ကို များစွာကြားနာခဲ့ရဖူးပေမယ့် ခုလို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမှာတော့ မကြားဖူးခဲ့ပါ။ ပြဿနာကြား ခုလိုချစ် တယ်ဆိုတာ ကြားရပြန်တော့ အဲဒီစကားလုံးက သူ့မအတွက်တဲ့ လေ။

“သိပ်ချစ်တယ် မို့ရယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်”

မျက်ရည်ပူများပင် လှိုမ့်ဆင်းလာရသည်။ နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါချေ။ ယောက်ျားတကာတို့ခွင့်ခွင့်ထဲ အလွယ် တကူခိုဝင်နိုင်တဲ့သူမက လက်ဖျားများ အေးစက်လာရသည်။ ကို သောင်းခက်၏ရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်ချင်မိပေမယ့် ကြောက်လန့်နေရ သည်။ သူ့မ ကိုသောင်းခက်ကိုချစ်မိသွားပြီလား။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုမတင်မကျခံစားချက်မျိုးတဲ့လား။

“မို့ ကိုယ့်ကိုခွဲမသွားပါနဲ့၊ ကိုယ် မို့ကိုမခွဲနိုင်ဘူး”

သူ့မကိုယ်လေးက ကိုသောင်းခက်၏ရင်ခွင်ထဲ ရောက် ခဲ့ပါပြီ။

“မင်းကိုသိပ်ချစ်မိနေပြီ မို့ရယ်”

သူ့မ သာယာသွားမိပါပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ့မဟာ ကိုသောင်းခက်အတွက် ပြည့်တန်ဆာသက်သက်မဟုတ်တော့ပါ ချေ။ ကိုသောင်းခက်၏စိတ်ဝိညာဉ်တို့က သူ့မထံ ပူးကပ်ခိုဝင်လာ

ပါပြီ။ သူမကလည်း တန်ပြန်၍ ဖက်ထားမိပြန်သည်။

သူမ မကြောက်ပါ။ သူများမိသားစုကိုဖြိုခွဲပစ်ရမှာကို မကြောက်တော့ပါ။ ခြေဦးတည်ရာ ဖျံသန်းနေရတဲ့သူမရဲ့တောင် ပံ့တွေလည်း ညောင်းလှပါပြီ။ သူမကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်ဟု တတွတ် တွတ်ပြောနေသောယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသိုက်အမြှိုက်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ခိုနားချင်လှပါပြီ။

“မို့ ကိုယ့်ကိုချစ်လားဟင်”

သူမပြန်မဖြေပါဘဲ ပိုတိုး၍ဖက်ထားမိသည်။

“ကိုယ် သူနဲ့ကွာရှင်းပြီး မိနဲ့လက်ထပ်မယ်”

သူမဝမ်းသာသွားရသည်။ သူမလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ မိန်းမကြီးကိုကွာရှင်းမယ်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့သတ္တိကို ချီးကျူးသွားရသည်။ အားလည်း အားကိုးသွားမိသည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်လားဟင်”

သူမနှုတ်မှ စကားလုံးနှင့်ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ချိုသောနှုတ်ခမ်းနှင့်သာ တုန်ပြန်လိုက်ပါသည်။ စကားသံများက ဆိတ်သုဉ်းသွားရပြီး လေပြည်လေးက အေးစိမ့်စိမ့်ညင်သာစွာ တိုက်ခတ်နေခဲ့ပါသည်။



### အခန်း (၁၃)

“မင်း ဘာကြောင့် ငါ့ကိုစွဲမှာ ဝင်ဝင်ရှုပ်နေတာလဲ ငွေကြည်”

“ငွမ်း! ဂလွမ်း!”

အိမ်ကိုပြန်ရောက်ရောက်ချင်းမှာ ဒန်ဒိုးတစ်လုံးကို ကန်ခဲ့ပြီး စတင်သောင်းကျန်းပါတော့သည်။

“စကားကို ပါးစပ်နဲ့ပြောပါ ကိုသောင်းခက်၊ အိမ်ထဲက ဗဟုညးက ရှင်ဝယ်ထားတာ တစ်ခုမှမရှိဘူး”

“ဘာ!”

ရှိရင်းစွဲဒေါသတို့က အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထရုတ်ထောင့်မှ နှစ်တစ်လက်မသစ်သားချောင်းကိုဆွဲယူပြီး မြင်မြင်သမျှ အားနှင့်ရိုက်ခွဲပစ်တော့သည်။

“ခလွမ်း! ဝှမ်း! ဘုန်း! ဘုန်း! ဘုန်း! ခလွမ်း!”

အသံတို့က ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်တွင် စားအိုးစားခွက်တစ်ခုမှ ကောင်းတာမရှိလောက်အောင် ပိန်ရွံ့သွားရသည်။ ရှိစဉ်ကပင်ကန်လုံး သုံးလုံးမှာလည်း အစရှာမရအောင် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်နေပါပြီ။

“ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ ကိုသောင်းခက်”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါ့အိမ်ကပစ္စည်း ငါခွဲတယ်၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ။ ဘာလုပ်ချင်သလဲကွာ... ခလွမ်း! ဝှမ်း!”

ကိုသောင်းခက် ခုလိုဒေါသကြီးတာမျိုး တစ်ခါမှမမြင်ခဲ့ဖူး၍ မငွေ့ကြည်မှာ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့တော့”

ငယ်သံပါအောင် ထွက်ပေါ်လာသောမငွေ့ကြည်၏အသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က တရိပ်တစောင်းချောင်းမြောင်းကြည့်လာကြသည်။

“တော်ပါတော့”

“မတော်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ မကျေနပ်ရင် ငါ့အိမ်ပေါ်က ချက်ချင်းဆင်း၊ ဆင်းလေကွာ... မနေကြနဲ့”

“ကိုသောင်းခက် ရှင်လွန်နေပြီနော်”

“လွန်တယ်ကွာ၊ လွန်တော့ မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ဖြန်း!..”

မငွေ့ကြည်မှာ လည်ထွက်သွားရပါသည်။ ပါးတစ်ခြမ်းမှာလည်း ထုံခနဲကျင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ အသားနာသွား၍ဒေါသဖြစ်လာသော မငွေ့ကြည်က ကိုသောင်းခက်၏ခြေသလုံးကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ ကိုသောင်းခက်ကလည်း ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ မငွေ့ကြည်နှင့်ကိုသောင်းခက်မှာ လုံးထွေးကုန်ကြသည်။ သို့သော် အားနည်းသူနှင့်အားကြီးသူခွဲ မငွေ့ကြည်ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် အညှိအမည်းစွဲသွားပါသည်။

“တော်က တော့မယားငယ်ကိုထိလို့ နာတာလား”

“နာတယ်ကွာ၊ နာတယ်။ ကဲဟာ... ကဲဟာ”

“အား... ကယ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့ရေ၊ ကယ်ကြဦး”

“ဖြန်း! တိတ်စမ်း! မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ဖြန်း!”

နာကျင်လှပါပြီ။ ခါးရိုးတွေရော ကျိုးတော့မယ်ထင်ပါ။ နှုတ်ခမ်းမှလည်း သွေးစတိုက် စိုတက်နေရသည်။ သူမမလှုပ်နိုင်တော့ပါ။ ထရံထောင့်ကြားထဲ ခွေခွေလေးကွေးနေခဲ့ရသည်။ သူမ မအော်နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် ကိုသောင်းခက်ကတော့ ရန်

သူတစ်ယောက်ပမာ ဆောင့်ကန်ဆဲဖြစ်သည်။

“မှတ်ပြီလား... နောက်တစ်ခါ မှီကိုသွားရှာလို့တော့ အသေပဲ။ တောက်!”

အပြင်ဒဏ်ရာလား အတွင်းဒဏ်ရာလားဆိုတာ မသိနိုင် လောက်အောင် နာကျင်နေရသည်။

“မင်းကိုကြိုက်လွန်းလို့ မခွဲနိုင်လွန်းလို့ ယူထားတယ်များ ထင်နေသလား။ အိမ်ပေါ်တက်လာလို့ မလွဲမရှောင်သာ ပေါင်း နေရတယ်ဆိုတာ နားလည်ထား။ မင်းလို ဣန္ဒြေမရှိသိက္ခာမရှိ ရည်းစားနှလုံးမင်းဘေးမှာမှားပြီး ဗိုက်ကြီးတဲ့မိန်းမကို ငါကအထင် ကြီးမယ်များ မှတ်နေသလား... တောက်!”



ရင်ထဲ၌ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ အက်ကွဲကုန်ရသည်။

“မနေချင်ရင်ဆင်း၊ ဒီအိမ်က ငါ့အိမ်။ နောက်နှစ်ရက် ကြာရင် မို့မို့ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာမယ်”

ခွေလွဲနေရာမှ ရုတ်တရက်ထောင်မတ်လာရ၏။ သည်း ခံနိုင်စွမ်းတွေ မရှိကုန်တော့ပါ။

“ဘာ... ဘာသဘောလဲ ကိုသောင်းခက်”

“မိန်းမယူလာမယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ”

“ကျုပ်ကို ဂရုမစိုက်ရင်တောင်မှ တော့သားသမီးတွေ

ရဲ့မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ပါဦး။ အဖေဖြစ်နေပြီး တော်မရက် ဘူးလား”

“အဲဒီနှစ်ကောင်လုံးက ငါ့သဘောတူလို့ ငါ့ခွင့်ပြုချက် နဲ့ မွေးထားတဲ့ကောင်တွေလား... ဟင်း”

“အဲဒါ တော့သွေးသားတွေလေ”

“တော်စမ်းပါ။ မင်းဟာမင်း အားအားယားယားမွေး၊ ပြီးရင် ငါ့ကိုခေါင်းစဉ်တယ်၊ သောက်သုံးမကျတဲ့အထာတွေ”

“တော် မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်၊ ထမင်းဝမှ”

“ဖြန်း!”

“မှတ်ထား ဌေးကြည်၊ မင်း ဒီအိမ်ပေါ်က မဆင်းမချင်း နာမယ်။ တောက်!”

ပုဆိုးကိုဖြစ်သလို တိုတိတိပြင်ဝတ်ကာ တဘုန်းဘုန်း ဆင်းသွားသောကိုသောင်းခက်ကြည့်ရင်း အူလိုက်သည်းလိုက် ငိုချပစ်မိသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟယ်၊ မထိတ်သာမလန့်သာ ရှိလိုက် တာ”

ဟုအင်မတန်စပ်စုပါသော ဒေါ်သိန်းတင်ကဆိုလျှင် သူမ တ မျက်ရည်တွေသုတ်ကာ...

၁၀၈ □ နတ်စိန်

“ဒီနေ့တော့ မသိန်းတင်ကို ငွေမသွင်းနိုင်တော့ဘူး”

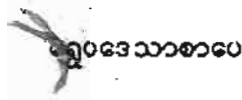
“မပြောလည်း ရိပ်မိပြီးသားပါ။ ကဲ... ဒါကိုထားပါ  
တော့။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ တဘုန်းဘုန်းအသံကြားလို့ ဝင်လာ  
တာ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

စပ်စုပေမယ့် သဘောထားကောင်းသော မသိန်းတင်က  
လုံချည်ထိပ်စကိုစုကာ အာငွေမူတ်ထိုးပေးရှာသည်။

“မပြောချင်တော့ပါဘူး မသိန်းတင်ရယ်၊ လင်နဲ့မယား  
ဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့”

ရပ်ကွက်ထဲသတင်းဖြန့်မှာစိုး၍သာ လေပြည်အေးနဲ့ဆို  
လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲ၌တော့ မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့ ဖြစ်နေရ  
သည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

□□□



ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)



“ကိုယ်လာပြီ မို့ ကိုယ်ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်၊ ခဏလေး  
နော်”

“...”

“ဟာ! မှီကလည်းမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်တဝမှာ မှီကိုအချစ်  
ဆုံးပါ”

“...”

“ကိုယ်မညာပါဘူး”

“...”

“ချစ်တယ်နော်၊ ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် နွေ  
မိုးခြေထောက်များ တုံ့ဆိုင်းသွားရသည်။ အသံကိုဆက်၍နားစွင့်  
လိုက်သည်။ သို့သော် ဆက်မကြားရတော့ပါ။ သေချာပါတယ်။  
ဒီစကားက မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပြောနေတာပါ။ ဒီဖုန်းဝယ်ထား  
တာက မိန်းမနဲ့ခုလိုအိမ်ကလီပြောဖို့လား။

ထိုအတွေးကြီး ခေါင်းထဲဝင်လာတော့ မိုက်ရိုင်းချင်လာ  
သည်။ လာခဲ့မယ်ဟုပြောပြီး အခုထိအိမ်ထဲမှထွက်မလာသည့်  
အဖေကြောင့် သူမ၏ဝေဝေဝေက ပို၍ကြီးထွားလာရသည်။ ဘာ  
လုပ်နေတာလဲ၊ အဖေက အိမ်စောင့်နတ်နဲ့မတည့်တဲ့လူလေ။ အိမ်  
ထဲမှာ ငြိမ်ပြီးဘာလုပ်နေတာလဲ။

မသက်သာ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမလန့်သွားရ  
သည်။ အဖေက အမေ့သေတ္တာထဲမွှေးနှောက်ရှာဖွေနေသည်။ ပြီး  
မှ သေတ္တာဖင်အောက်ရှိ ထောင်တန်အသစ်လေးတွေကို ယူနေ  
သည်။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေက အမေကြေးဆပ်  
ဖို့ စုထားတယ်ဆိုတာ သူမအသိပဲ။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ အဖေ  
ကို သူခိုးဆိုပြီး လက်ပူးလက်ကျပ်ဖမ်းရမှာလား။ အဖေမို့ မသိ  
ချင်ယောင်ဆောင်ရမှာလား။ ဒါဆို အမေကရော၊ အမေ့အတွက်  
မတရားဘူး။ ချွေးတလုံးလုံးထွက်သည်အထိ ဈေးရောင်းကျွေး

နေသောအမေ့အတွက် မတရားဘူး။

ထိုသို့ အမေ့ကိုသနားတဲ့စိတ် ဝင်လာပြန်တော့ သူမမှာ  
မကြောက်တော့ပါ။ သို့သော် ကြောက်ပါသည်။ မနွေကပဲ ထမင်း  
စားစရာမကျန်တော့လို့ အမေ့ကို အညှီအမည်းစွဲအောင် ရိုက်ထား  
တဲ့အဖေက သူမကိုဆို သတ်များသတ်ပစ်မလား။ သူမ သူရဲဘော်  
ကြောင်ချင်နေပြန်သည်။ အို! ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတ်တော့မသတ်  
ပါဘူး။ ထမင်းလေးတစ်ပန်းကန်အတွက် အမေတောင် အခုလို  
အရိုက်ခံနိုင်မှတော့ အမေ့အတွက် သွေးထွက်လည်း သူမ ရဲရင့်  
ရမှာပေါ့။



“အဖေ”

ရုတ်တရက်ခေါ်သံကြောင့် ကိုသောင်းခက် လန့်သွားရ  
သည်။ လက်ထဲမှပိုက်ဆံကို ကမန်းကတန်းအိတ်ထဲသို့ထိုးထည့်  
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထိမထင်ကြည့်သည်။ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါ  
ငါ့အိမ်၊ ငါ့မိန်းမရှာထားတာ။ မင်းက ငါ့မွေးလို့လူဖြစ်လာတာ။  
ငါ့ကိုဘာလုပ်ချင်သေးလဲဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးပါ။

“အဲဒါ ဒေါ်သိန်းတင်ကိုကြွေးဆပ်ဖို့ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံ  
ပါ”

“နွေမိုး... မင်းလေသံကိုပြင်လိုက်စမ်း” -

“ယူမသွားပါနဲ့ အဖေ အမေမှာ သနားစရာတောင် ကောင်းနေပါပြီ။ အဖေရိုက်ထားလို့ နာနေတာတောင် မနားရဘဲ ဈေးရောင်းထွက်နေရတယ်”

“ဘုန်း!”

မထင်မှတ်ထား၍ ထရံထောင့်ကို ခွေခနဲကျသွားရသည်။

“ငါမွေးတဲ့ခွေးက ငါ့ပြန်မကိုက်နဲ့၊ မှတ်ထား။ မင်းတို့ အဖေကိုတောင် ငါက ဆရာလုပ်နေတာ။ မင်းတို့က ငါမွေးလို့ လူဖြစ်လာတာ။ ငါ့ကိုအာဏာမပြနဲ့။ ဟွန်း... သေသွားမယ်”

သူမ မထနိုင်တော့ပါ။ ဗိုက်အောင့်သွားရပါသည်။ ထ လို့မရတော့ပါ။ သို့သော် အဖေကတော့ ဒေါ်နှင့်မောနှင့်ထွက် သွားခဲ့ပါပြီ။ သူမဘာဖြစ်ပြီး ကျန်နေရစ်သလဲဆိုတာ လုံးဝစိတ် ဝင်စားပုံမရပါ။ ရက်စက်လိုက်တာ... ရက်စက်လိုက်တာ။ ဒါ အဖေတဲ့လား။ ဒါ အနန္တဂိုဏ်းဝင်တဲ့လား။

ဝမ်းပန်းတနည်းငိုကြွေးနေမိပေမယ့် သက်တစ်ချက် ဝင် လာရသည်။ ဟုတ်တယ်... အဖေတယ်သွားလဲဆိုတာ ငါလိုက် ကြည့်ရမယ်ဆိုသောအတွေးနှင့် အားယူကာ ထလိုက်ပြီးမှ မျက် ရည်များကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်သုတ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အဖေက ရှေ့မှသုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နှင့် ပြေးနေသည်။

သူမက နောက်မှလိုက်နေသည်။ အဖေက လိုင်းကားတစ်စီးပေါ် ပြေးတက်သွားသည်။ သူမကလည်း မယောင်မလည်ပင် တက် သွားသည်။ ကျပ်ညပ်နေသောလူအုပ်ကြီးကို အကာအကွယ်ယူ ကာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလိုက်လာခဲ့ပြီး အဖေကိုမျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သုံးမှတ်တိုင်လောက် စီးပြီးမှ အဖေက ကားပေါ်မှဆင်း သွား၍ သူမလည်း မယောင်မလည်ဆင်းပြီး အဖေ့နောက် လိုက် ကြည့်နေသည်။ အဖေက လမ်းချိုးတစ်ခုတည်း ဝင်သွားပြီးမှ ညွှံ့ရိပ်သာထဲဆက်ဝင်သွားတော့ သူမလိုက်လို့မရတော့ပါဘဲ အလှပန်းရုံကြီးကိုကွယ်ပြီး ပုန်းနေခဲ့သည်။ အဖေဝင်သွားပြီးခဏ အကြာတွင် သူမမြင်ကွင်းထဲ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာသည်။ သူမ အံ့သြသွားပါသည်။

အမေပါ... သူမတို့ရဲ့အမေပါ။

အမေ့ကိုဈေးရောင်းနေတယ်ဟု ထင်ထားခဲ့တာပါလေ။

အမေ ဒီမှာဘာလာလုပ်တာလဲ။ ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ပြီး တော့ အမေ့မျက်နှာက အညိုကွက်တွေ။ သူမဉာဏ်မီသလောက် ဆက်စပ်တွေးနေမိသည်။ အဖေက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက် နေတယ်ဆိုတာ သူမသိလိုက်ရသည်။ အဖေ့နောက်လိုက်ချောင်း

www.burmeseclassic.com

တော့ အမေ့ကို ခပ်ကပ်ကပ်တွေ့ရပြန်သည်။

ကေန္တ အဖေအကြောင်းကို အမေသိသွားလို့များလား အမေ့နဲ့ရန်ဖြစ်ကြရာက ခုလိုအရိုက်ခံရတာလား။ အဖေ့ကိုသိပ် ချစ်လွန်းတဲ့အမေက သူမတို့အဖေအပေါ် စိတ်ကွက်မှာစိုး၍ လိမ် ပြောတာလား။ အတွေးနဲ့တင် မွန်းကျပ်လာပါသည်။ အမေ့ကို လည်း သနားလာသည်။

သူမ တစ်ဖန်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖေနှင့်ပေါင်တို စကတ်ဝတ်ထားသောမိန်းမတစ်ယောက်က လက်ချင်းချိတ်ကာ ထွက်လာသည်။

အမေနှင့်ဆုံသည်။ သူမပို၍စိတ်ဝင်စားလာမိ၏။ သူမ က အမေ့ဘက်က ရပ်တည်ပေးချင်ပါသော်လည်း ဒီကိစ္စကို သူမ တို့မောင်နှမသိစေချင်ပုံမပေါ်တဲ့အမေ့ကြောင့် အခြေအနေကိုသာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အမေက အဖေ့ကိုဆွဲနေသည်။ အဖေနှင့်အမေတို့ ခွန်း ကြီးခွန်းငယ်စကားများနေကြသည်။ အဖေက ထိုမိန်းမနှင့်ထွက် သွားသည်။ အမေက ငိုယိုကျန်နေသည်။

သူမရင်ထဲ နာကျင်လာရသည်။ အမေ့အပေါ်လည်း အား မလိုအားမရဖြစ်ရသည်။ အမေ့အပေါ်ရက်စက်လွန်းသည့်အဖေ

ကိုလည်း မုန်းတီးမိသည်။

ကြည့်ပါဦး... မြေပြင်ပေါ် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ပြီး ရှိုက်ကြီး တင်ငိုနေသောအမေက သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ သူမထွက် သွားရမလား ဆက်ပုန်းနေရမှာလား။ ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ်မှာ အမေ က အဖေ့နောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။ အဖေနှင့် ထိုမိန်းမတို့က တက္ကစီငှားနေကြသည်။

သူမရင်ထဲ နာကျင်ရပါသည်။ အထူးဘတ်စ်စီးဖို့တောင် ချင့်ချိန်ရတဲ့ဘဝမှာ အဖေက အငှားကားစီးနေ၍ ရင်နာရသည်။ အဲဒီလိုကားငှားစီးရတဲ့ပိုက်ဆံက အမေ့ခွေးတွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ထောင်တန်အသစ်တွေလေ။

အမေက ပြေးလိုက်ပြီး အဖေ့ကိုတားသည်။ သို့သော် အဖေက အမေ့ကိုတွန်းထုတ်တာ ကားပေါ်သို့တက်သွားသည်။ ကားက ဆောင့်ထွက်သွားသည်။ အမေက ပြေးလိုက်နေသည်။ သူမစိုးရိမ်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းရုံနောက်ကထွက်ကာ အမေ့ နောက်လိုက်ပြီး အမေ့ကိုဆွဲမည်အပြုတွင်...

“ဒုန်း!”

ကျယ်လောင်သောအသံက သူမရဲ့ဘဝကို နင်းချေသွား ခဲ့ပါပြီ။

၁၂၆ □ သို့သော်

“အမေ”

အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်ပစ်လိုက်ပေမယ့် ထိုအသံကို

အမေမှကြားနိုင်ပါစ။

□□□

### အခန်း (၁၅)

ရန်လိုသောစကားလုံးများနှင့် သဲကြီးမဲကြီးပြောနေသော အဖေမျက်နှာကို သူမစေ့စွေကြည့်နေသည်။ သူမရင်ထဲ နာကျင်နေရ၏။ ပြီးတော့ မုန်းတီးပါသည်။

“တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြီးချင်လို့ရမလားဗျ၊ ဒါက လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်၊ ခင်ဗျားပေါ့ဆလိုက်တာ သေသွားတာက တလေးတွေရဲ့အမေ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ။ ခင်ဗျားဗျာ”

သူမရင်ထဲ နာကျင်နေပါသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ အမေသေသွားမှ ချစ်တတ်နေလိုက်တာ။ သိတတ်နေလိုက်တာ။ ခံစားနေလိုက်တာ။

“ကျွန်မသိပါတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မတောင်း

ပန်နေတာပေါ့။ တရားတပေါင်မှာ ရင်ဆိုင်ကြရင် အလကားနေရင်း အချိန်ကုန်မယ်၊ ငွေကုန်မယ်၊ လူပင်ပန်းမယ်။ သေတဲ့သူကလည်း သေသွားပြီပဲရှင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကလည်း တမင်တကာ လုပ်တာမဟုတ်လို့ ကျေးအေးပေးပါရှင်။ အဲဒီအတွက် အသုဘစရိတ်အပြင် နှစ်နာကြေး လေးဆယ့်ငါးသိန်းပေးပါ့မယ်ရှင်”

အဖေမျက်နှာက ချက်ချင်းဆိုသလို ပြောင်းလဲသွား၏။ တင်းနေသောနဖူးကြောများ ပြေလျော့သွားရသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း အချုပ်ထဲရောက်နေသော ဒရိုင်ဘာလွတ်မြောက်ဖို့အရေးသာ ငွေပုံပေးနေသည်။ သူမအသည်းနာလှသည်။ သူမရဲ့မိခင်အသက်ကို ဒီလေးဆယ့်ငါးသိန်းနှင့် တန်ဖိုးဖြတ်နေ၍ နာကျင်ရသည်။ လေးဆယ့်ငါးသိန်းမဆိုထားနှင့်၊ လေးသိန်းငါးသောင်းတောင်ပြည့်အောင် မကိုင်ဖူးသည့်သူမက ငွေကိုမမက်စက်ပါချေ။ အမေ့ကိုသာ ပြန်လိုချင်သည်။ အမေအသက်ပြန်ရှင်တာကို လိုချင်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း တရားတပေါင်မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ငွေကိုမက်လှတယ်မဟုတ်ပေမယ့်လည်း ကျေးအေးပေးရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ အမှုပြီးရင် အသုဘချဖို့ကိစ္စကလည်း

ရှိသေးတော့ မနက်ဖြန် တရားရုံးမှာ ကျေးအေးကြောင်းလက်မှတ်ထိုးကြတာပေါ့”

လက်ကိုင်အိတ်လှလှလေးကိုကိုင်ကာ ကျော့ကျော့လေးထွက်သွားဟန်ပြင်နေသောအမျိုးသမီးကို ခေါင်းမူခြေအဆုံး နာနာကျင်ကျင်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်က”

“ခင်ထိပ်ထားပါ၊ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ”

ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသောအဖေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိပါသည်။ ရင်ထဲ၌ နေရာအနှံ့ နာကျင်နေရသည်။ ထရံတွင်လွှားတင်ထားသောအမေ့အင်္ကျီကြည့်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချပစ်မိသည်။

“မမ မငိုပါနဲ့”

ဟုပြောလာသောလေမိုးမျက်နှာတွင်လည်း မျက်ရည်စတွေနှင့်ပါ။

“လေမိုးရယ်၊ ငါတို့ ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးရမှာလဲ။ ငါတို့အမေမရှိတော့ဘူး၊ လေမိုးရယ်။ အမေလို့ခေါ်လိုက်ရင် ပြန်အမေပေးမယ့်လူမရှိတော့ဘူး။ ငါတို့ကို အမေပစ်ထားခဲ့ပြီလေမိုး”

ရယ်။ ငါ အမေ့ကိုပြန်ပြောလွန်းလို့ အမေ ငါတို့ကိုပစ်ထားခဲ့ပြီ၊ ငါတို့ ဘယ်လိုထမင်းစားကြမှာလဲ၊ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ လေမိုးရယ်။ ငါတို့ဘယ်လိုဆက်နေကြမလဲ... အီးဟီးဟီး”

“မမ မငိုပါနဲ့၊ မငိုပါနဲ့နော်... သားရှိပါတယ်၊ မငိုပါနဲ့နော်၊ မငိုပါနဲ့ မမရယ်... အီးဟီးဟီး”

အားကိုးရာမဲ့နေကြသော ကလေးနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ပြီး ဝမ်းပန်းတနည်းငိုရှက်နေကြသည်ကို အဖေလုပ်သူက စိုက်ကြည့်နေ၏။

“တော်စမ်း! နားညည်းတယ်၊ လူဆိုတာ မွေးပြီးသေမှာပဲ။ လူတိုင်းသေနေကြတာ။ အဲဒါ မင်းအမေသေတာ ဆန်သလား”

အပ်ချွန်ချွန်နှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုးချလိုက်သလို တစ်စိန်နာသွားရသည်။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းက ဒေါသအသွင်သို့ကပြောင်းသွားရသည်။

‘အဲဒါ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ အမေခုလိုသေရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။ ဟင်... အဲဒါဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ’

“ဘာပြောတယ်... ဟင်”

အမြဲတမ်းသားသမီးတွေအပေါ် စီးမိုးလာခဲ့သူ ကိုသား

ခက်မှာ အနာပေါ်တုတ်ကျဖြစ်သွားရသည်။ မာန်ဟန်ပြင်းသော မျက်လုံးမျိုးနှင့် တိုးကပ်လာခဲ့သည်။ နွေမိုး မကြောက်ပါ။ လုံးဝ မကြောက်ပါ။ ခုနေချိန်သေသွားမယ်ဆိုရင်တောင် လုံးဝမကြောက်ပါ။

“မင်းကများ ငါ့ကို မလောက်လေးမလောက်စားနဲ့။ ဖြန်း! ဖြန်း! ပြန်ပြောဦးမလား၊ ဖြန်း! ငါ့အရိပ်မှာလည်း ခိုသေးဟွန်း... ငါမွေးလို့ လူဖြစ်လာတဲ့ကောင်မက သေသွားမယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ... ဟွန်း”

“မလုပ်ပါနဲ့ အဖေရယ်၊ မမကိုမလုပ်ပါနဲ့”

လေမိုးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ပင် ကြားဝင်နေသည်တွင် နွေမိုးက လေမိုး၏လက်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဖယ်... လေမိုး၊ ဒီနေ့ ငါသေရင်သေပါစေ၊ ပြောရမယ်”

နှုတ်ခမ်းပေါ်ယိုစိန်လာတဲ့သွေးများကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“အဖေ ဟိုကြက်မနဲ့တွဲနေလို့ အမေခုလိုသေရတာ။ အဖေ့နောက်လိုက်နေ...”

“ဖြန်း! ပြန်ပြောစမ်း၊ နောက်တစ်ကြိမ်”

“ကြက်မနွဲ့တဲ့လို့”

“ဖြန်း! ထပ်ပြောစမ်း”

“အဖေယုတ်မာလို့ အမေခုလို”

“ဖြန်း!”

“အဖေ့ကိုမုန်းတယ်”

“ဖြန်း!”

လေမိုးမှာ ငို၍နေတော့သည်။ သို့သော် လက်ကိုလေထဲမြှောက်နေသောအခါလက်ကို ဆွဲနေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့တော့အဖေ၊ မမသေတော့မယ်။ မလုပ်ပါနဲ့တော့။ မမပါသေသွားရင် သားဘယ်သူနဲ့နေမလဲ။ မလုပ်ပါနဲ့တော့ အဖေရယ်”

“ဟာ! မင်းက တစ်မှောင့်”

“ဘုန်း!”

ဆွဲလာသူလေမိုးကိုပါ ထရံထောင့်ကျသွားအောင် ဆွဲရမ်းလိုက်၏။

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ တော်ပါတော့ သောင်းခက်ရယ်။ တော်တော့... တော်ပါတော့ဟယ်။ ကလေးတွေ သေကုလိမ့်မယ်”

ဒေါ်သိန်းတင် ရောက်လာပြီးဖြန်ဖြေတော့မှ ကိုသောင်းခက်က မကျေမနပ်ရပ်ရပါတော့သည်။

“တော်ပါတော့ သောင်းခက်ရယ်၊ သေသူက သွေးမှ အခြောက်သေးဘူး”

“မိုက်ရိုင်းလွန်းလို့ပါ အစ်မရာ၊ ဒီကလေးတွေ သိပ်ကို မိုက်ရိုင်းတယ်”

“ကလေးတွေပဲဟယ်၊ သူတို့အမေသေသွားတော့ သူတို့လည်း ဝမ်းနည်းနေကြမှာပေါ့ဟဲ့။ နားလည်ပေးလိုက်ပါ”

ဟာသာ ကြားဝင်နေရပေမယ့် ဒေါ်သိန်းတင်က တစ်ခုခု ပြောလိုဟန်နှင့် အရိပ်အခြည်အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ အမှုက ဘယ်လိုပြတ်သွားကြသလဲ”

“မနက်ဖြန် အလျော်ပေးမယ်တဲ့၊ ကျေအေးကြောင်း ထက်မှတ်ထိုးရင်ပြီးပြီ”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သေတဲ့လူလည်း သေသွားပြီ ပြန်ရှင်အောင်လုပ်လို့မှမရတော့တာ။ ငွေကြည် နောက်ဆုံး သွားတဲ့ငွေလေးနဲ့ သားအဖတစ်တွေ ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်စားကြအဲ့... ဒါနဲ့ပဲ ငါလည်းပြောရဦးမယ်၊ ဘာသဘောရယ်မှ မပါဘူးကွယ်၊ သေသူကို ကြွေးမှီစိတ်ဖြောင့်စေချင်ရုံပါ၊ သံသရာ

၀၃၄ □ ဇော်စိုး

ကြွေးက မပါတာကောင်းတာပေါ့။ ငွေကြည် ငါ့ဆီက ငွေချေးထားတယ်လေ။ ချေးတုန်းကတော့ ချေပြန်တိုးပေးဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မသွင်းတဲ့ရက်တွေကများတော့ တောင်းရမှာလည်း အားနာတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သံသရာကြွေးပေးသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ တောင်းရတာပါ။

“ရပါတယ်၊ ပြောပါ... မသိန်းတင်”

“မများပါဘူးကွယ်၊ တိုးရင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းရယ်ပါ”

“ဗျာ! ရှစ်သောင်းဟုတ်လား”

“မဆပ်ချင်တော့လို့လား။ အဲဒီလိုတော့မရဘူးနော်။ စာချုပ်နဲ့ချေးတာမဟုတ်ပေမယ့် ငါအတိုးချေးစားလာတာ အံတိုနေပြီ။ ရပ်သိရွာသိပဲ။ မဟုတ်ဘူးပြောလို့မရဘူး။ သက်သေရှိတယ်။ မင်းအကြောင်းတွေ ဝက်ဝက်ကွဲကျော်ချင်ရင်တော့ မပေးချင်နေရတယ်။ ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော်”

ဒေါ်သိန်းတင်ကိုတော့ ကြောက်သွားပုံရသည့်အဖေ့ကို သူမ မုန်းသွားရသည်။

သူမရင်ထဲ နာကျင်နေရပါတယ်။ ပြီးတော့ အဖေ့ကိုမုန်းပါသည်။ အဖေ့အသက်ပေးခဲ့ရသည့်ငွေကို အဖေဘာလုပ်မှာလဲ။ ဒါကို သူမမသိပါ။ သို့သော် မကြာခင် အဖေ့နေရာမှာ မိန်းမတစ်

ခြယ်နှုန်းပြီးထား စုတ်ချယ်ချား □ ၀၃၅

ယောက်ရောက်လာမှာကိုတော့ ကြိုသိနေသည်။ အဲဒါဆို သူမတို့ မောင်နှမရဲ့ရှေ့ရေးက ဘာဖြစ်လာမလဲ။

မတွေ့တဲ့တော့လောက်အောင် ပိတ်လှောင်နေရသည်။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ... သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ ငိုချင်နေသည်။ ရှိက်ကြီးတင်ငိုချင်နေသည်။ သို့သော် သူမရဲ့စိတ်ကို သူမထိန်းချုပ်နိုင်ရမည်။ သူမဘာလုပ်ရမလဲ။ ခုချိန်မှာ သူမဘာလုပ်သင့်သလဲဟုသာ မိမိကိုယ်မိမိ အကြိမ်ကြိမ်မေးနေမိပါတော့သည်။

□□□



### အခန်း (၁၆)

“ဇနာ ကျွန်မကိုပြောခွင့်ပြုပါ”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ရှေ့နေ  
ရော ခင်ထိပ်ထားဆိုသည့်မိန်းမပါ သူမထံအကြည့်ရောက်လာခဲ့  
သည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေက ပဟောဠိမျက်ဝန်းများ၏နောက်နားတွင်  
စူးရှတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံ ရှိနေပါသည်။ ထိုမျက်ဝန်းကတော့ အနီ  
ရင့်ရောင်ဒေါသမျက်ဝန်းတွေပေါ့။

“ကျွန်မက သေသွားတဲ့ဒေါ်ဌေးကြည်ရဲ့သမီးကြီး နွေ  
မိုးပါ။ ကျွန်မအသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ပါ။ ကိုးတန်းရောက်နေပါပြီ။  
အမေက ကျွန်မလက်ထဲမှာ ဆုံးသွားတာပါ”

ဟုဆိုတော့မှ ရှေ့နေကြီးက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာပြောချင်လို့လဲ သမီး၊ ပြောပါ”

“အမေ့အသက်လျော်ကြေးငွေကို မလိုချင်ပါဘူး”

‘ဟင်!’

အားလုံး အံ့သြကုန်ကြသည်။

“ကျွန်မတို့အတွက် အမေက လေးဆယ့်ငါးသိန်း မကပါဘူး။ ထောင်သောင်းပေးတာတောင် မတန်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ တစ်ပြားမှမယူချင်ပါဘူး။ အမူလည်း မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ အမေ့အသက်ပေးပြီး ရှာသွားတဲ့ဒီငွေနဲ့ ဝယ်တဲ့ဆန်ကို ကျွန်မတို့ မျှီလည်းကျမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အမေ့ငွေဟာ အမေ့အတွက်ပဲဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ အကယ်၍ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် မိဘမဲ့ကလေးများ ကျောင်းနဲ့ ဘိုးဘွားရိပ်သာကိုသာ မျှလှူပြီး အမေ့ကိုရည်စူး ရေစက်ချပေးပါ။ ဒါမှ နောက်ဘဝမှာ အမေ လူတော်လူကောင်းနဲ့ တွေ့ဆုံရမှာပါ။ ကျွန်မတို့မှာ ခြေလက်အင်္ဂါအစုံပါတယ်။ အမေ့လိုပဲ လုပ်ကိုင်စားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမေ့ကိုရည်စူးပြီးပဲ အလှူပြုပေးပါ”

အခန်းထဲ အပ်ကျသံပင်မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မယုံကြည်ခြင်း ဝေခွဲမရဖြစ်ခြင်းတို့ ပြတ်သိပ်နေသော မျက်လုံးတွေက နွေမိုးအပါး နားခိုနေရသည်။

“ဒါလေး တစ်ခုလုပ်ပေးပါ။ ကျွန်မတောင်းဆိုပါတယ်”

ဟုထပ်မံပြောလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးနောက် ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုလည်း ရဲရဲတင်းတင်းစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခွေးဖြစ်တဲ့ဘဝတော့ ချေးစားရမှာလည်း မကြောက်တော့ပါဘူး”

ဟုသာပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ဆိုပြီး စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးမှတော့ ဘာကို ဘာလို့ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေတော့မှာလဲ။ ဒါကြောင့် ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ။

အဖေပြန်လျှင် အထုခံရတော့မယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေသိနေပါသည်။ သူမထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် အဖေက အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် ဖက်ပိုးပူသွားသည်အထိ နားရင်းအုပ်ခြင်းခံရပါတော့သည်။

မျက်လုံးအမြင်ပင် ဝေဝါးသွားလောက်အောင် အရိုက်ခံနေရပေမယ့် မနာကျင်တော့ပါ။ နှုတ်ခမ်းမှသွေးစတို့ စို့တက်လာပေမယ့်လည်း သူမ မနာတော့ပါ။ သူမ ကျေနပ်ပါသည်။ ကျေနပ်နေပါ၏။ အမေ့အတွက် နောက်ဆုံးအနေနှင့် အကောင်းဆုံးအနေနှင့် အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ကျေနပ်နေပါသည်။

အမေအသက်ဆုံးပြီးရလာတဲ့ငွေကို အမေရန်သူတော်  
ခါးဝတ်လှစေရန်အတွက်တော့ မပံ့ပိုးနိုင်ပါ။ လိမ္မာတဲ့သမီးတစ်  
ယောက်မဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် သမီးမိုက်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ တစ်  
သက်လုံးအဆင်တပြေမနေခဲ့ဖူးပေမယ့် နောက်ဆုံးခရီးကိုတော့  
လှပစေချင်ပါသည်။ သူမတို့ကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင်  
မွေးလာခဲ့သည့်အမေကျေးဇူးကိုလည်း ဆပ်ဖူးချင်သည်။

ကျေးဇူးကိုဆပ်ဖူးပေမယ့်လည်း တာဝန်တော့ကျေချင်  
သည်။ တာဝန်တောင်မကျေခဲ့သည့်သူမက အမေအတွက် အဆိပ်  
ထပ်မချချင်ပါ။ မကျေနပ်လို့ အဖေရိုက်မယ်ဆိုလည်း သူမသေ  
ဝံ့နေပါပြီ။ အဖေက အဖေပဲ၊ ဘာပြောင်းလဲနိုင်တော့မှာမို့လို့လဲ။  
ရိုက်ပါ။ မကျေနပ်လို့ အိမ်ပေါ်ကဆွဲချလည်း ဆင်းရမှာပေါ့။ အဖေ  
က အဖေမို့ ဘာများတတ်နိုင်တော့မှာမို့လဲ။ မြန်မာလူမျိုးပီပီ ကံ  
၏အကျိုးဟုပဲ။ မမြင်ရတဲ့အတိတ်ကိုသာ အပြစ်ပုံချရတော့မည်  
ပေါ့လေ။

သူမခေါင်းတွေ ထုံကျင်လာပါပြီ။ ထုရိုက်နေတဲ့အဖေ  
ရဲ့လက်ဆက ပြင်းနေပါသည်။ သူမမျက်လုံးများ မှေးစင်းစ ပြု  
နေပါပြီ။

သူမ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါ။ အမေ မျက်စိမှိတ်ထားပေး

ပါ။ အမေ အိမ်ကိုရောက်နေတယ်ဆိုရင်လည်း မျက်စိမှိတ်ထား  
ပေးပါ။ သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်ပါ အမေရယ်။ အမေသွားလိုရာ  
ကိုသာ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ။

ကျွန်မ ခံနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ် အမေ  
ရယ်...





### အခန်း (၁၇)

“မမ... မမ”

နှုတ်ခမ်းပေါ် စိုစိမ့်ကျလာသောရေစက်များက လျှာဖျားထက် အေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“မမ... မမ”

မျက်တောင်ကျော့ကျော့လေးများက ဝိုးတဝါးလှုပ်ခတ်လာသည်။

“မမ”

သူမ စတင်မြင်တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ လေမိုးရယ်ဟု နှုတ်မှဖွင့်ပြောချင်သော်လည်း ပါးရိုးတစ်ခုလုံး နာကျင်နေရသည်။ ကိုယ်လက်တွေမှာလည်း မလှုပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အိပ်ရာထက်မှ အားယူကာ လူးလွန်ထလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းတစ်ဝိုက် မျက်လုံးဝေကြည့်သည်။

“အ... အဖေ ဘယ်သွားလဲ”

အသံတို့က ဗလုံးဗထွေးထွက်လာရသည်။

“မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နောက် လိုက်သွားတယ်”

“ဘယ်ကမိန်းမကြီးလဲ”

“သိပါဘူး၊ အမေ့ကို ကားနဲ့တိုက်တဲ့လူထင်တယ်”

သူမရင်ထိတ်သွားသည်။ ပျာဝေသွားသည်။

“သားပြန်ရောက်လာတော့ အဖေက မမကို ရိုက်နေတယ်။ သားလည်းကြောက်ပြီး တုန်နေတာ။ အဲဒီမိန်းမကြီးရောက်လာလို့ တော်သေးတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် မမသေမလားမသိဘူး။ အဲဒီမိန်းမကြီးက ဆရာဝန်ဗျ”

“သူတို့ထွက်သွားတာ ကြာပြီလား”

“အင်း... ကြာပြီ”

“အဖေက အဲဒီမိန်းမကြီးဆီက ပိုက်ဆံယူတော့မယ်။

အင်း... အသက်လျော်ကြေးလို့လည်း ပြောသံကြားတယ်”

“အမေသေတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ အဖေ နောက်မိန်းမယူတော့

မှာ”

သူမစကားကို လေမိုးက နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။

ကြောင်စိစိနှင့် သူမကိုမော့ကြည့်နေသည်။ နှုတ်မှဖွင့်ကျမလာခဲ့ပေမယ့် လေမိုး၏မျက်လုံးများက စကားလုံးများစွာ စီးဆင်းနေသည်။

“မယ့်ဘူးလား”

ပြန်မဖြေပါသော်လည်း လေမိုး၏အကြည့်ကိုသိပါသည်။

လေမိုး လုံးဝမယုံပါ။

“လာ... ငါတို့သွားရအောင်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“လိုက်မှာလား မလိုက်ဘူးလား”

“သားက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မမက ဒဏ်ရာတွေနဲ့”

“ဒါတွေအသာထားစမ်းပါ၊ ဟိုမိန်းမ အိမ်ပေါ်ရောက်

အာရင် ငါတင်မကဘူး နင်ပါနာမယ်”

နာကျင်နေပေမယ့် ထရပ်၏။ စိတ်က ပြတ်ပြတ်သားသားဆွဲခေါ်နေ၍ လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။ လက်မောင်းတွင် အညှို့မည်းစွဲနေ၍ အင်္ကျီလက်ရှည်ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ခြီးထွက်လာကြသည်။ သွားရာလမ်းမှာ တည့်တည့်ပင် အရင်

တစ်ခါ အဖေကိုတွေ့လိုက်ရသောနေရာဆီသို့ဖြစ်သည်။

သူမထင်သည့်အတိုင်း အဖေက ငွေတစ်ထပ်ကြီးကို  
ကာ စကားပြောနေပါသည်။ ပြီးနောက် တက္ကစီပေါ် နှစ်ယောက်  
သား ပျော်ရွှင်စွာ တက်သွားကြသည်။

နွေမိုးရင်ထဲ ဆူးတစ်ချောင်းက နှလုံးသားတည့်တည့်  
စူးဝင်သွားပါပြီ။



“မမ ဗိုက်ဆာတယ်”

“ခဏစောင့်ပါ။ အဖေပြန်လာတော့ ဗိုက်ဆံတောင်းပြီး  
ဝယ်စားကြတာပေါ့။ စာသာကျက်စမ်းပါ။ စာမေးပွဲနီးပြီ”

ထိုအချိန်က ညကိုးနာရီထိုးနေပါပြီ။

အဖေပြန်မလာခဲ့သေးပါ။ မနက်စာထဲမင်းကြမ်းခဲလေး  
သာ ငါးပိရည်နှင့်ဆမ်းစားထားရသည်မို့ အူနာအောင် ဆာလောင်  
နေပါပြီ။

လေမိုးကတော့ ဗိုက်ဆာ၍ထင်သည်။ အိုးထဲမှရေကို  
သာ တဝှပ်တဝှပ်ခြစ်သောက်နေ၏။ သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်  
သူမကိုယ်၌ကလည်း ဗိုက်ဆာနေပါပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆယ်နာရီထိုးတော့ လေမိုးက ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်  
သွားခဲ့ပါပြီ။ သူမကတော့ ခြင်မောင်းပေးရင်း အဖေပြန်လာလာကို  
မျှော်နေမိသည်။ အဖေကိုချစ်လှတယ်မဟုတ်ပေမယ့်လည်း အဖေ  
ငွေပေးမှ ဗိုက်ဖြည့်ရမည်မို့ စောင့်မျှော်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ စောင့်  
သာစောင့်ရသည်။ အချည်းနှီးပါပဲ။ မိုးလင်းသည်အထိ ပြန်ရောက်  
မလာခဲ့ပါချေ။

အဖေပြန်ရောက်မလာခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်သိန်းတင်ဆိုသည့်  
အကြွေးရှင်ကတော့ ပေါ်လာသည်။

“ညည်းတို့အဖေရော နွေမိုး”

“အပြင်သွားတယ်”

“ညာတာပါတေးလုပ်မယ်မကြန့်၊ ငွေရစ်သောင်း လာ  
ဆပ်လို့ပြောလိုက်. . . ကြားလား”

ဒေါ်သိန်းတင်ကိုလည်း သူမ မုန်းမိပါသည်။

ငွေရမယ့်အဖေကိုတော့ ချိုချိုသာသာပြောပြီး သူမကို  
တော့ မြေနိမ့်ရာလုံစိုက်လုပ်နေ၍ပါ။

ဆောင့်အောင့်ပြန်သွားသော ဒေါ်သိန်းတင်၏ကျောပြင်  
တို့ ငေးနေမိစဉ်. . .

“မမ. . . သားတို့ဘာစားကြမလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမဘာပြန်ပြောရမုန်းမသိချေ။ ဒီပုံအတိုင်းသာဆိုလျှင် မဖြစ်တော့မှန်းလည်း သိပါသည်။ အဖေ့ကိုသာမျှော်ကိုးနေရင် ငတ်ပြီးသေရမယ့်မသာနှစ်လောင်းကိုလည်း မြင်ယောင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် မထူးပါဘူးဟုနှလုံးသွင်းကာ မကြာသေးမီကမှ အမေ ဝယ်ထားသောအင်္ကျီလုံခြည်အသစ်များကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် ထုပ်ပြီး အပေါင်ဆိုင်သွင်းတော့ နှစ်ထောင့်ငါးရာရသည်။ ထိုငွေ လေးနှင့် ငါးရာငါးဆယ်တန် အညှိဆုံးဆန်တစ်ပြည်နှင့် ချဉ်ပေါင် ရွက်တစ်ရာဖိုးဝယ်၍ ပြန်လာပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် ချက်စား ကြသည်။

ဆာလောင်နေ၍ထင်ပါရဲ့၊ နို့ဆီဘူးလေးဘူးချက်ထမင်း အိုးမှာ သုံးပုံနှစ်ပုံလျော့သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ် အဖေပြန်ရောက် လာပါသည်။

သူမတို့ ပျော်သွားရသည်။ အခုချိန်မှာတော့ အဖေ့ကို ကယ်တင်ရှင်ဟု မြင်နေမိသည်။

“ဘာဟင်းချက်ထားလဲ နွေမိုး”

သူမရင်ထဲ အောင့်သွား၏။ ဘယ်လိုငွေမျိုးနဲ့ဝယ်ထား သလဲ... ဒီဆန်ကို။ သူမတို့မှာ ငွေဘယ်နှပြားရှိမှာမို့လဲ။

“ထမင်းခူးလိုက်၊ ငါမိုက်ဆာလာပြီ”

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အဖေက အဖေပဲလေ။ မျက်ရည် စက်လက်နှင့်သာ အမေ့ကိုတမ်းတရင်း ထမင်းခူးနေခဲ့သည်။

“ဟင်းက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်နဲ့ ငါ က ဘယ်လိုစားရမှာလဲ”

“ကျွန်မတို့လည်း ဒီဟင်းနဲ့ပဲစားတာ အဖေ”

“ဘုန်း! ခလွမ်း!”

စားပွဲခံကို ကန်ချပစ်လိုက်၍ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနှင့် ထမင်း များမှာ မြင်ရက်စရာမရှိအောင် ပြန်ကျဲသွားရသည်။

အဖေဒေါသက စတင်ပေါက်ကွဲပါပြီ။ သို့သော် သူမ ကြောက်တော့ပါ။

“ဒေါ်သိန်းတင်က ငွေရှစ်သောင်း လာဆပ်ပါတဲ့”

“မင်း လျှာမရည်နဲ့၊ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ပြောရင် လျှာ ခြိတ်ပစ်မယ်။ ဘာမှတ်သလဲ... တောက်!”

အပြင်ထွက်သွားသောအဖေ့ကို သူမ လှည့်မကြည့်ပါ။ ပြန်ကျဲနေသောထမင်းလုံးများကိုသာ ကောက်နေပါသည်။ ပြီး သော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှထမင်းကို ထိုင်စားနေသည်။

“မမ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အဲဒါညစ်ပတ်နေပြီလေ”

သူမပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ဥကြီးများ အလုံးလိုက် ပြုတ်

၀၅၀ □ ငယ်စဉ်

ကျလာရသည်။

“စားမယ် ဝေမိုး ဒီထမင်းက ငါ့လုံချည်လေး ပေါင်ပြီး မှ ရခဲ့တာ။ အဲဒီလုံချည်လေးက ငါ့ကို အမေနောက်ဆုံးဝယ်ပေးခဲ့တာ။ ငါတို့နှစ်ယောက် မကြာခင်ငတ်တော့မယ်။ ဒီထမင်းတွေကို တစ်စေ့ကျွန်ကောက်ပြီး နေလှန်းမယ်”

“နေလှန်းပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မင်း မနွေက ထမင်းခွာပြီး အိပ်ပျော်သွားတာကို ငါ ပျော်နေတယ်ထင်လား... အီး ဟီးဟီး”

“မငိုပါနဲ့ မမရယ်၊ သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားဖွဲ့ထိုးဝင်လုပ်မယ်။ စားဖွဲ့တော့ ရမှာပါ”

သူမ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပစ်မိသည်။

အမေရေ... သမီးတို့အဖြစ်ကို လာကြည့်ပါဦး။ လေမိုးက စားဖွဲ့ထိုးလုပ်ပြီး ရှာကျွေးမယ်တဲ့အမေရယ်။ သမီးက ဘယ်လိုပါးစပ်ကြီးနဲ့ အဲဒီထမင်းကိုစားရမှာလဲ။ သမီးကို ဒဏ်ခတ်လိုက်တာလား အမေရယ်။ အမေ့ကိုပြန်ပြောလွန်းလို့ သမီးကို အပြစ်ပေးနေတာလား။ အမေ မနောက်ပါနဲ့တော့။ ပြန်လာပါတော့။

ရင်ထဲမှာ အသံတိတ်ဆုံနေခဲ့ရ၍ မျက်ရည်များကသာ အတိုင်းအဆမဲ့ ကျလာရသည်။

မြတ်စွန်းပြီးသော စုတ်ချယ်များ □ ၀၅၀

ထိုမျက်ရည်တွေကို သူမမုန်းပါသည်။ သို့သော် မျက်ရည်တွေက သူမကို သိပ်ချစ်နေပြီလေ။

သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ထိုမေးခွန်းမျိုး အကြိမ်တစ်သောင်းမက မေးမိပေမယ့် အဖြေက ထွက်မလာခဲ့ပါချေ။

□□□



### အခန်း (၁၈)

“မင်း ကျောင်းနေရမယ် လေမိုး၊ ငါကတော့ ထားပါ  
တော့။ ငါမဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ဆရာဝန် မင်းဖြစ်စေရမယ်”

“ကျောင်းက မမဆက်ထားနိုင်သေးလို့လား”

“ငါ့ကိုအထင်မသေးပါနဲ့ လေမိုးရယ်၊ အမေတောင်  
ဈေးရောင်းပြီး ငါ့ကိုရောနှင့်ကိုရော အဖေကိုပါ ရှာကျွေးနိုင်သေး  
တာပဲ”

“အဖေပြန်မလာတာ နှစ်လကျော်နေပြီနော်”

“ပြန်မလာလေ ကောင်းလေပေါ့”

“အဖေပြန်မလာတာ တော်တော်ရယ်၊ ဟိုအကြွေးရှင်  
က လာပြန်တော့မယ်၊ ငါငွေစုနေပါတယ်၊ ပြည့်တော့မှာပါ။ အဖေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကို မကျွေးခဲ့ရပေမယ့် လမ်းတော့ရှင်းပေးရမယ်”

ချဉ်ပေါင်ရွက်များကို ရေဆွတ်ရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုးနာရီတောင် ထိုးပြီ၊ မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပါပြီ”

အလုပ်ကို လက်စသပ်လိုက်သည်။ မနက်ကျ ဈေးထွက်  
ရောင်းရန် အဆင်သင့်ပြင်ပြီးမှ တံခါးကို သေသေချာချာပိတ်ကာ  
မောင်နှမနှစ်ယောက် အိပ်ရန်ပြင်တော့... .

“ဒုန်း! ဒုန်း!”

တံခါးထုသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။  
မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြ  
သည်။

“ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“ညှော်စာရင်းလားမသိ”

“ရမ်းမဖွင့်ပေးနဲ့နော်၊ ငါက မိန်းကလေး၊ သေသွားတာ  
က အရေးမကြီးဘူး၊ အရှက်တကွဲဖြစ်ကုန်မယ်။ ငါတို့အိမ်မှာ  
လူကြီးတွေမရှိမှန်း ပတ်ဝန်းကျင်ကသိတယ်”

ထိုသို့ဟန်တော့ လေမိုးက ဆန့်ငင်ငင်နောက်ဆုတ်၏။  
သူမကအကြီးမို့ ဦးဆောင်ပြီး တံခါးရွက်နား ကပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒုန်း! ဒုန်း!”

မေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ ဆက်ထုနေပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါ... ငါ မင်းအဖေ”

ဆိုတော့မှ တံခါးကို ပြာပြာသလဲဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်တောင် စိတ်ကြိုက်ပြန်လို့မရဘူးလား”

ဟမ်... .”

အဖေကတော့ စိတ်ကုန်ဖို့ကောင်းလောက်အောင်ပင်  
ရောက်ရောက်ချင်း ပြဿနာရှာနေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အန္တရာယ်ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ပါ”

“မင်းတို့အိမ်က ဘာရှိလို့ ဥစ္စာခြောက်နေရတာလဲ”

“ကျွန်မက မိန်းကလေးပါအဖေ၊ အပျိုအရွယ် မိန်း  
ကလေးပါ”

“ဟင်း! ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ သောက်ကလေး  
က ငါ့ကိုများ စာနဲ့ပေးနဲ့၊ ဟွန်း... မင်းကို ဘယ်သူက...  
ဟွန်း... ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

သူမ အသည်းနာသွားရသည်။ အဖေကိုလည်း မုန်းသွား

သည်။ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းမုန်းသွားမိသည်။

သမီးရင်းဖြစ်တဲ့သူမဘဝကိုတောင် ဗစ္စလက္ခတ်တွေပေး  
တဲ့အဖေကို သူမမုန်းသွားမိ၏။ သို့သော် အဖေနှဲ့သမီးဆိုတဲ့သတ်  
မှတ်ချက်ကြီး ခြားထားလေတော့ မုန်းနေတာကိုလည်း မုန်းသလို  
မကြည့်နိုင်ခဲ့၍ မျက်လွှာကိုချထားရသည်။

ရင်ထဲကတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။ ပြော  
သမျှကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ငြိမ်နေရ၍ အသားများပင် တဆတ်ဆတ်  
တုန်ယင်နေသည်။ သူမ ခွန်းတုံ့ပြန်လို့မဖြစ်ပါ။ ကိုးတန်းအထိ  
သင်ကြားခဲ့ရသောမြန်မာစာများက သူမကိုဆုံးမနေသည်။ သူမ  
ခွန်းတုံ့ပြန်ပြီး ရန်တွေ့လို့မရပါ။ အမေ့ကိုပြန်ပြောခဲ့မိလို့ ခုလို  
အမေရုတ်တရက်ဆုံးသွားချိန်တွင် ဘယ်လောက်ထိ နောင်တရ  
ခဲ့သလဲဆိုတာ သူမကိုယ်သူမ အသိဆုံးပင်။ သူမခေါင်းငုံ့ရမှာပေါ့။  
နုလုံးသားထဲက သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကျတဲ့အထိ ငုံ့ခံနိုင်ရမှာပေါ့။

“မမ”

အဖေ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားချိန်ထိ မတုန်မလှုပ်ငြိမ်နေ  
သောသူမကို လေမိုးက လှုပ်လာပါသည်။

“အိပ်ရအောင်”

“ငါတို့ဘဝကလည်း မလုံခြုံသလို နေရာလည်းမကျဘူး

လေမိုးရယ်”

“လာပါ မမရယ်၊ အိပ်ရအောင်။ မနက်ဖြန်ဈေးထွက်  
ရောင်းရဦးမှာလေ”

လေမိုးခေါ်၍သာ အိပ်ရာထဲလဲအိပ်ရပေမယ့် သူမနားထဲ  
အဖေအသံများက ပဲ့တင်ခတ်နေခဲ့ပါသည်။ ရက်စက်လိုက်တာ၊  
လူမဆန်လိုက်တာ။ သူမအပျိုလေးဆိုတာ မေ့လျော့နေတော့တာ  
လား။ သူမတို့ရဲ့ဘဝကို ကျိုးထိုးထိုး ခွေးစားစားပစ်ထားခဲ့တဲ့ထိ  
ရက်စက်သောလူတစ်ယောက်ကို အဖေခေါ်နေရတဲ့ဒီပါးစပ်ကို  
လည်း မုန်းပါသည်။

ဘဝ... ဘဝဝဋ်ကြွေးတွေက စုပြုံရောက်နေရသလား။  
မျက်ရည်စက်များက ခေါင်းအုံးပေါ် တဒေါက်ဒေါက်ပြုတ်ကျလာ  
ရသည်။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားတဲ့ကိုယ်ခန္ဓာက နှမ်းလျှာနေပါ  
ပြီ။ ခံစားနေရပေမယ့် မျက်ခွံများက လေးပင်နေရသည်။ ထို့  
ကြောင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မနက်စောစော သူမအိပ်ရာမှထတော့ ဈေးရောင်းထွက်  
ဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။

ဟောက်သံကျယ်လောင်သော အဖေအိပ်ရာက တိတ်  
ဆိတ်နေ၍ သံသယဖြစ်ပြီး တိုးကပ်သွားရာ အိပ်ရှေ့တံခါးပွင့်နေ

သည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ညတုန်းက သူမသေသေချာချာပိတ်လိုက်တာပါ။ ဘာလို့ တံခါးကြီးပွင့်နေရတာလဲ။ အဖေများ ထွက်သွားပြီလားဟု တွေးကာ ဇေဇေဝါပင် အဖေအခန်းဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရှုပ်ပွနေသောအိပ်ရာကိုသာတွေ့ရပြီး အဖေကိုတော့ မတွေ့ရတော့ပါချေ။

သူမစိတ်ထဲ ဇေဇေဝါဖြစ်လာရသည်။ ဘာသဘောလဲ။ နေမြင့်မွန်းတည့်မှ အိပ်ရာထလေ့ရှိတဲ့အဖေအကျင့်ကို သူမ သိပြီးသားပါ။ ဒါဆို ဒါက ဘာသဘောလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

စိတ်ဝင်စားမှုကို ထိန်းမရတော့၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာတော့ ပွလန်ကျဲနေသောအမေ့ရဲ့အဝတ်အစားများကို တွေ့ရသည်။

သူမ ပြာဝေသွားရသည်။ ဒီအဝတ်အစားတွေကို သူမပဲ သေတ္တာထဲ စနစ်တကျထည့်သိမ်းခဲ့တာပါ။ ဒီအထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိပါ။ သို့သော် အိမ်ဂရံရှိသည်။

ဒါ . . . ဒါဆို အိမ်ဂရံ။ သူမ ပြာပြာသလဲပင် မွှေနှောက်ရှာလိုက်တော့ အိမ်ဂရံကိုမတွေ့ရတော့ပါချေ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ငုတ်တုပ်ထိုင်ချပစ်မိသည်။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

သူမတို့ဘဝကတော့ သူတောင်းစားခွက်ပျောက်ဖြစ်ပြီထင်ပါရဲ့ဆိုသည့်အတွေးက အင်အားများကို စုတ်ယူလိုက်သကဲ့သို့ လူကို ဘုန်းဘုန်းကျသွားစေသည်။

“မမ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဈေးမရောင်းဘူးလား။”

ဟုတ်သားလဲ၊ ဈေးမရောင်းရင် ငွေမရဘူး။ ငွေမရရင် အကြေးမဆပ်နိုင်ဘူး။ ထမင်းမစားရဘူး။

ထိုအတွေးနှင့်သာ အားခဲလိုက်ရပေမယ့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စုထားသော ငွေငါးသောင်းကိုတော့ ချွေးခဲအင်္ကျီထဲတွင် ကျစ်နေအောင် လိပ်သွင်းလိုက်သည်။

သူမမှာ အားမာန်အပြည့်ရှိရမည်လေ။ ခွက်ပျောက်သွားလည်း အင်္ကျီနှင့်ခံပြီး မောင်လေးကိုဦးဆောင်နိုင်ရမည်လေ။ သူမသာ ရှေ့ကပိတ်ပြီး လမ်းပျောက်နေလျှင် မောင်လေးက ဘယ်လိုအားမာန်မျိုးနှင့် ရှေ့ဆက်တော့မှာလဲ။ သူမ အားရှိရမယ်။ သူမရဲ့အားမာန်တွေ မောင်လေးကို မျှပေးနိုင်ရမယ်။

ကိုယ်ခန္ဓာကို စိတ်က ခိုင်းနေ၍ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းကို အရပ်တကာလှည့်အော်နိုင်ခဲ့သည်။ ငွေငါးသောင်းတွင် နောက်ထပ်တစ်သောင်း ထပ်ပေါင်းလိုက်တော့ ခြောက်သောင်းရလာ၏။

ဒီငွေခြောက်သောင်းကိုတောင် ထိန်းသိမ်းရခက်နေသည်။ သူမက အန္တရာယ်ကင်းစေရန် အပြန်တွင် ဒေါ်သိန်းတင်အိမ်သို့ ဝင်ပေးလိုက်သည်။

“ငွေခြောက်သောင်း အရင်ယူထားပေးပါရှင်”

“ဟဲ့! ခြောက်သောင်းမဟုတ်ဘူး။ ရှစ်သောင်းဟဲ့”

“သိပါတယ်၊ လိုတဲ့နှစ်သောင်းကို မကြာခင် လာပေးပါမယ်”

“ဟင်း... ရှစ်သောင်းကို ဆက်တိုးယူရင်တော့ နင် နာတော့မယ်နော်”

“မတိုးပါနဲ့တော့ရှင်၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ယူလာပါမယ်။ လက်ထဲမှာ တစ်သောင်းလေးရှိတာက ရင်းနှီးချီးမှာပါ။ ဒီအရင်းလေးရဖို့ အိမ်ကပစ္စည်းတောင် အကုန်လုံးနီးပါး အဟောင်းဆိုင်ရောက်ကုန်ပါပြီ”

“အေးပေါ့လေ၊ ထားပါတော့။ ညည်းတို့မောင်နှမကို ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ ကျေအေးလိုက်ပါမယ်”

“သနားစရာမလိုပါဘူး ဒေါ်သိန်းတင်။ ငဲ့ညှာစရာလည်း မလိုပါဘူး။ ပါးစပ်နဲ့သနားငဲ့ညှာတဲ့လူကို ကျွန်မကလည်း အရိုးထဲကမှန်းတယ်။ ရော့၊ ဒီမှာတစ်သောင်း၊ နောက်ထပ်တစ်သောင်း

ကို နာရီပိုင်းအတွင်း လေမိုးကိုပေးခိုင်းလိုက်မယ်”

“အမယ်လေး... အမယ်လေး”

ဒေါ်သိန်းတင် ဘာတွေဆက်ပြောနေသလဲဆိုတာ မသိပါ။ သူမကတော့ အိမ်သို့ဆိုက်ဆိုက်မြို့က်မြို့က်ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ထမင်းအိုးတစ်လုံး၊ ဒယ်အိုးတစ်လုံးကလွဲ၍ စားအိုးစားခွက်ပန်းကန်များကို သေချာပွတ်တိုက်ပြီး ရေချိုးတဘက်တစ်ထည်ကိုပါ လျှော်ဖွပ်သည်။ ပြီးနောက် အမေ့လုံချည်အသစ်လေးကိုပါ စုပြုံပြီး ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးထဲထည့်ကာ အဟောင်းဆိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

စုစုပေါင်း ပန်းကန်က ငါးလုံး၊ ဖွန်းက သုံးချောင်း၊ စတီးအိုးက တစ်လုံး၊ လုံချည်က တစ်ထည်၊ အမေ့ကတ္တီပါဖိနပ် အသစ်လေးက တစ်ရုံ တဘက်က တစ်ထည်ကိုချတော့ အပေါင်ဆိုင်မှလူကြီးက သူမကိုကြည့်ပါသည်။

“နင့်အိမ်က ပစ္စည်းတွေ မကုန်သေးဘူးလား နွေမိုး”

“ကုန်ပြီ၊ ဒါနောက်ဆုံးပဲ”

“ကဲ! ပြော၊ ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ”

“တစ်သောင်းခွဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်၊ ရမှာလဲ၊ ဒီပန်းကန်က အဟောင်း၊ ဒီ

ဖိနပ်နဲ့ဒီလိုချည်ပဲ သစ်တော့တာ။ ကျန်တာအားလုံး အဟောင်း  
တွေချည်းပဲ။ ပန်းကန်အသစ်တစ်လုံးမှ ကိုးရာတစ်ထောင်ရှိတာ”  
ဟုဆိုပြီး တွေးဆဆငေးနေပြန်သည်။

“ဒီတဘက်က ငါးထောင်ကျော်ပါတယ်၊ ဒါက အကြီး  
ကြီး၊ ခြုံအိပ်လို့တောင်ရတဲ့ စောင်တဘက်ကြီးပါ”

“ကဲပါလေ၊ ထားပါတော့၊ နင်ကလည်း ဖောက်သည်  
ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ရှစ်ထောင်ပေးမယ်”

ရှစ်ထောင်ဆိုရင်တောင် အကြွေးဆပ်ဖို့ နှစ်ထောင်လို  
နေပါသေးသည်။

“တစ်သောင်းတော့ပေးပါ”

“အေး... ပေးမယ်ကွာ၊ ပေးမယ်”

ကျေးဇူးတင်သွားမိသည်။ ဒေါ်သိန်းတင်ထက်စာရင် ဒီ  
လူကြီးကမှ လူမှုရေးသိတတ်သေးတယ်ဟုလည်း ရင်ထဲမှတ်တမ်း  
တင်မိသည်။

ထိုငွေတစ်သောင်းကို လေမိုးမှတစ်ဆင့် ဒေါ်သိန်းတင်  
ထံ ပို့လိုက်ရပေမယ့် ဒီညနေစာကိုတော့ အကြံရခက်နေပါပြီ။  
ထို့ကြောင့်ပင် သူမ၏ဖတ်စာအုပ်ဟောင်းများနှင့် လေမိုး၏စာအုပ်  
များကို စုထည့်ကာ ပိဿာချိန်နှင့်ရောင်းတော့ နှစ်ထောင်ရသည်။

ထိုငွေနှင့်ပင် ဆန်ဝယ်ပြီးပြန်လာကာ ထမင်းချက်ပါတော့  
သည်။ မနက်ဖြန် ဘယ်လိုလုပ် ဝမ်းရေးဖြေရှင်းရမလဲ။

“ဒီအိမ်ပါပဲ”

ထမင်းချက်နေရင်း အိမ်ရှေ့မှအသံကြား၍ သူမ ထွက်  
ဆာခဲ့သည်။

လူကြီးသုံးယောက်နှင့် ပွဲစားမိန်းမတစ်ယောက် တွေ့  
သည်။

“မင်းတို့မပြောင်းကြသေးဘူးလား”

သူမ ကြောင်နသွားသည်။ ဘာကိစ္စပြောင်းရမှာလဲ။ ဘာ  
အိပ်ဖို့ပြောင်းရမှာလဲ။

“မင်းတို့အဖေ ဒီအိမ်ကိုရောင်းသွားပြီ”

ရောင်းမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေခဲ့ပေမယ့် ခုလောက်ထိ  
လိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်မထားခဲ့ပါ။

“မနက်ဖြန်ဆင်းတော့နော်၊ ဒီလူတွေက ဒီအိမ်မှာနေ  
လို့လူတွေပဲ”

သူမနားထဲ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလိုပင်။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ...

ဒီမှာမနေရတော့ရင် ဘယ်မှာသွားနေရမှာလဲ...

၁၆၄ □ နတ်စိုက်

သူမ မဆင်းနိုင်ပါ။

မသွားနိုင်ပါ။

သူမတို့မှာ သွားစရာနေရာလည်း မရှိပါ။



ရွှေပဒေသာစာပေ

### အခန်း (၁၉)

“မဆင်းနိုင်ဘူး... မသွားနိုင်ဘူး”

အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်သံကြီးက စီးစီးဖားဖားထွက်ပေါ်  
လာခဲ့သည်။

အကျီထုပ်တွေ အိမ်အောက်သို့ ဝဲပျံ့လာသည်။

“ဘုန်း! ဘုန်း!”

ထင်းရှူးသေတ္တာလေးတစ်လုံးက ကစဉ့်ကလျားပြိုကျ  
လာခဲ့သည်။

လေမိုးကတော့ အသာတကြည်ပင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ  
ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် နွေမိုး၏အသံစူးစူးကတော့ အိမ်ထဲ၌ ညံ့ဖွန်  
နေခဲ့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မဆင်းနိုင်ဘူး... မဆင်းဘူး”

“မဆင်းရင် ဆွဲချရမှာပဲ”

“ရှင်တို့လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး အနိုင်မကျင့်ကြနဲ့နော်။ ရဲတိုက်လိုက်မယ်”

“ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ တိုင်၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ ထပ်ပြီး တရားစွဲပစ်မယ်”

“ရှင်တို့ လွှတ်နော်၊ ကျွန်မ မဆင်းနိုင်ဘူး။ လုံးဝမဆင်းနိုင်ဘူး... အီး... ဟီးဟီး... မဆင်းဘူး”

သို့သော် အားမသန်၍ မာန်လျော့ခဲ့ရပါပြီ။

လူသုံးယောက်က သူမကိုယ်လေးကို အိမ်အောက်သို့ ဆွဲချနေခဲ့ပါပြီ။ သူမလည်း ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်ပါလာရသည်။ အိမ်အောက်သို့ရောက်တော့ သူမက အိမ်ပေါ်ပြန်ပြေးတက်၏။ သို့သော် ထိုသုံးယောက်က ပြန်ဆွဲချသည်။

သူမ မတတ်နိုင်ပါ။ မိုက်ရှူးရဲဆန်ဆန်လုပ်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့မလုပ်ပါက သူမ ဘယ်မှာသွားနေရမလဲ။ ဒီအိမ်မှာမှမဆင်းရင် ဘယ်အိမ်မှာနေရမလဲ။ လမ်းဘေးမြောင်းကြားထဲ ဂုံနီအိမ်ခင်းနေရမှာလား။

“ဒီကောင်မလေးကွာ... ပြောမရဘူး၊ နားရင်းတီးထည့်

လိုက်ရ”

ရှိက်ရင်လည်း ခံရုံပေါ့။ ဒီအိမ်ဟာ သူမတို့ပိုင်မဟုတ်တော့မှန်းသိရက်နဲ့ မိုက်ချင်နေသည်။ ဒီမှာမနေရင် နေစရာမရှိလို့ မိုက်ရခြင်းပါ။ ရပါတယ်၊ တီးထည့်လည်းခံရမှာပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ တွယ်ကပ်ချင်ပါသည်။ ဒီအိမ်၌ သူမတို့ မွေးဖွားလာပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။

ဒါ... သူမတို့အိမ်ပါ။ သူမတို့အိမ်လေ...

“တော်ကြပါတော့၊ တော်လိုက်ပါတော့”

အသံတစ်ခုက စီးမိုးပြီးထွက်ပေါ်လာ၍ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုကြီးမှာ ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားသည်။ အားလုံးသောလူတို့မှာလည်း အသံလာရာဆီသို့သာ အာရုံရောက်သွားကြသည်။

သူမမြင်လိုက်ပါပြီ။ သိပ်ကိုကျက်သရေရှိပြီး လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက သူမတို့ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာနေပါသည်။

“နွေမိုး တော်ပါတော့”

သူမသိလိုက်ပါပြီ။ သိပ်သိတာပေါ့။ ဒါ ဟိုဆရာဝန်မပဲ။ သူမတို့အမေကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ဆရာဝန်မပဲ။ နွေမိုးတဲ့လား။ ဒီမိန်းမကြီးက သူမနာမည်ကိုတောင် သိနေသတဲ့လား။

“မင်းတို့ပစ္စည်းတွေသိမ်းလိုက်ပါ။ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”  
ထိုအသံက ပြတ်သားနိုင်မှာလွန်းလှသည်။

“မင်းတို့မှာ နေရာမရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား။ သိမ်း  
လိုက်ပါ။ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”

မလိုက်ဘူး။ ကျွန်မအမေကိုသတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ရှင်နောက်  
မလိုက်ဘူးဟု ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းပယ်ချင်ပေမယ့် မငြင်းနိုင်  
ခဲ့ပါချေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမမှာ နေရာမရှိလို့ပါ။ မိုက်  
ရှူးရဲဆန်စွာ တွယ်ကပ်နေပေမယ့်လည်း ဒီအိမ်မှာနေလို့မရတော့  
မှန်း သိနေသည်။

အပျိုပေါက်ကလေးဖြစ်တဲ့သူမက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီ  
ယောက်ျားသားသုံးယောက်နေမယ့်အိမ်မှာ နေလို့ရမှာလဲ။

ပြီးတော့ လမ်းဘေးမှာ ဖျာစုတ်ခင်းပြီး အိပ်ဖို့ဆိုတာက  
လည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါ။ ငှားနေရအောင် ပိုက်ဆံရှိဖို့  
မပြောနှင့် စားဖို့တောင် ပိုက်ဆံမရှိမှတော့ ဘယ်ကဘယ်လို ရှေ့  
ဆက်ရမှာလဲ။

“ခေါ်သွားစမ်းပါ အစ်မကြီးရာ၊ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့”

“ရှင်တို့ဒီလိုတရားလက်လွတ်မပြောပါနဲ့ အရင်အိမ်ရှင်  
အပျိုမလေးတစ်ယောက်ကို ရှင်တို့ အဲဒီလိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း

ဆွဲချနေတာကိုက ပြစ်မှုမြောက်နေပြီဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား”  
ထိုမိန်းမကြီးက ကျွန်မရဲ့တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ခြိမ်းခြောက်  
တော့ ထိုလူသုံးယောက် တွန့်သွားရပါသည်။

ထိုခဏလေးအတွင်းမှာပင် နွေမိုးရင်ထဲ ထိုမိန်းမကြီး  
ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုမိန်းမကြီးက စလင်းဘက်အိတ်ကို ဟန်ပါပါ  
ချိတ်ပြီး အပြုံးအရယ်မရှိ တည်ငြိမ်လိုက်တာ။ ငါလည်း တစ်နေ့  
ဒီလိုပုံဖြစ်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

“ကဲ! ဘယ်ပစ္စည်းတွေ ယူမှာလဲ၊ ယူ။ ကားပေါ်တင်”

ဟုဆိုတော့ သူမက ယောင်တောင်တောင်ပင် အမေ့  
ပစ္စည်းလေးများနှင့် အင်္ကျီအချို့ကိုပွေ့ပြီး ထိုမိန်းမကြီးနောက်သို့  
လိုက်လာခဲ့သည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးမှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်  
နှင့် ဘာဆက်ဖြစ်ပြီးမှန်းမသိတဲ့ဘဝထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်  
ခါမှမစီးဖူးသောကားကြီးပေါ် ခြေတစ်လှမ်းတင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ  
ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်နေခဲ့ဖူးသည့်အိမ်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ်ပြန်လှည့်  
ကြည့်မိသည်။

အမေ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ အမေ့အပြုံး၊  
ချစ်ပေါင်ရွက်ဟုအော်ရောင်းနေသော အမေ့အသံ။ အမေ့၏မျက်

၀၇၀ □ ခံထိခိုက်

ရည်၊ အဖေ၏ရိုင်းပြမှု၊ ရိုက်နှက်မှု၊ ငတ်မွတ်မှု၊ ဆာလောင်မှု  
တွေဟာ အားလုံးခဝါချခဲ့ပြီလား။

□□□

### အခန်း (၂၀)

“ဒါ အန်တီအိပ်ပဲ၊ ဒါက အန်တီရဲ့တစ်ဦးတည်းသော  
တူမ၊ လေးငယ်တဲ့”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မြှုပ်ဝင်သွားသည်ထိ အိမ်နဲ့ဝင်သွား  
သော ဆိုဖာဆက်တိုက်ပြီးပေါ် ငြိမ်ခနဲထိုင်လိုက်ရသည်။ နံရံမှာ  
လည်း ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးအမှတ်တံဆိပ်များ၊ ကျက်သရေရှိပြီးလှပ  
တင့်တယ်သောဓာတ်ပုံကြီးများက ခမ်းခမ်းနားနားနေရာယူနေခဲ့  
ပါသည်။ ဟိုငေးဒီငေး ငေးနေသောသူမတို့မောင်နှမအား ဘိုမ  
ရုပ်သဖွယ် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသောကလေးမက ကြည့်နေသည်။

“အန်တီနာမည်ရော မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားပါ”

ခမ်းနားထည်ဝါလှသောအိမ်ကြီးမို့ လေမိုးက ပျော်ရွှင်နေပေမယ့် သူမကတော့ မပျော်ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီအိမ်တွင် ငိုညည်းနေမည့်အမေ့ရဲ့ဝိညာဉ် ရှိလိမ့်မယ်ဟု ရင်ထဲ စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်နေမိသည်။

“မကြည်ရေ... လာပါဦး”

ဟုဆိုတော့ ခပ်ဝဝမိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။

“သူလေးက နွေမိုးတဲ့... သူက လေမိုး။ ဒီအိမ်မှာ နေမယ်”

“ကျွန်မတို့ကို ဘာကိစ္စကြောင့် ခေါ်လာတာလဲ”

သူမက ခပ်ရဲရဲပင်မေးတော့ သွေးအေးပုံရသော ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားဆိုသောအမျိုးသမီးက...

“ခဏနားပါဦး နေ့လယ်ဆယ့်တစ်နာရီကျော်နေပြီ။ ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီးမှ စကားဆက်ကြတာပေါ့။ မကြည်ရေ၊ သူတို့ကိုနေရာချပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ၊ ကဲ... လာကြ”

ထပ်ပြီးစောဒကတက်ခွင့် မရလိုက်တော့ချေ။ မကြည်ဆိုသောထိုမိန်းမကြီးက မောင်လေးကို အခန်းတစ်ခန်းပေးပြီး။

သူမကိုလည်း တစ်ခန်းပေးပါသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားသားမရှိတော့။ အခုတော့ ဟိုကောင်လေး ရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့။ ကဲ! ရေမိုးချိုးလိုက်ပြီးရင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဝတ်လာခဲ့။ မမက သိပ်စည်းကမ်းကြီးတာ။ အိမ်အကူအိမ်ရှင်မခွဲခြားဘဲ တစ်စားပွဲတည်းစားပေမယ့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေမှကြိုက်တာ”

“ဒေါ်ကြည်ကရော မချိုးဘူးလား”

“ချိုးပြီးပြီ၊ စားလည်းစားပြီးပြီ။ ကျုပ်က မနက်စာနဲ့ နေ့လယ်စာကို ပေါင်းစားတယ်”

သူမအတွက် ထူးဆန်းနေပါသည်။ သူမနေလာသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ဒီအိမ်ကြီးက သိပ်ကွဲပြားနားနေသည်။ ရန်ဖြစ်သံဗရပွဆူညံနေသောပတ်ဝန်းကျင်မှ ယခုလို ရုတ်တရက်ကြီး ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်သို့ရောက်လာခဲ့၍ ခြောက်ခြားသလိုခံစားနေရသည်။

ရေချိုးဆိုလို့သာ ချိုးလိုက်ရသည်။ ဟာလာဟင်းလင်းမှာ အမိုးအကာမရှိ ချိုးလာသောသူမအဖို့ ထိုရေချိုးခန်းက ကျဉ်းသည်ဟုထင်ရသည်။ ဆပ်ပြာမွှေးခဲဆိုလို့ ပဲရစ်တို့လောက်သာ သိသောသူမက ယခုတော့ ဘာတံဆိပ်မုန်းမသိ မွှေးကြိုင်သော ဆပ်ပြာခဲကို အမြှုပ်ကောင်းကောင်းထွက်အောင် တိုက်လိုက်ရ

၍ ရေချိုးပြီးချိန်အထိ ဆပ်ပြာနံ့က ကိုယ်ပေါ်စွဲကျန်နေသည်။  
နာရီပိုင်းအတွင်း အနေအထားက ခြားနားသွား၍ မလုံသလို၊  
ဘဝင်မြင့်ချင်သလို ဇေဓဇဝါဖြစ်လာရသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသောအဝတ်အစားမျိုး  
က သူမထံရှိမနေ၍ ဘာဝတ်လို့ဝတ်ရမှန်းမသိပါ။ ရှိတဲ့အဝတ်  
ခပ်သန့်သန့်ကလည်း အပေါင်ဆိုင်မှာမို့ ဟင်းရွက်ရောင်းသွားတဲ့  
ရှပ်အင်္ကျီအစုတ်များသာ ပါလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အရှက်လုံရုံ  
တမည်ပင် ရှပ်အင်္ကျီနွမ်းနွမ်းနှင့် ဝမ်းတူးလုံချည်နွမ်းနွမ်းကိုသာ  
ဝတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့ လေမိုးနှင့်ဆုံပါသည်။ လေမိုးကလည်း  
သူမနည်းတူပင် ခပ်စုတ်စုတ်ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ မမရာ၊ ရေကို အဝချိုးပဲ။ ဆပ်ပြာ  
လည်း အဝတိုက်၊ အခန်းကလည်း အကျယ်ကြီးပဲ။ သားတို့တစ်  
အိမ်စာလောက်ရှိတယ်”

“ကောင်းတယ်ချည်းပြောမနေနဲ့၊ ငါတို့ကိုဘယ်လိုသုံး  
ဦးမလဲမသိဘူး”

“အဲဒီအန်တီက သဘောကောင်းပါတယ်”

“မထင်နဲ့၊ ငါတို့အဖေရင်းတောင် ငါတို့အပေါ်မကောင်း  
မှတော့ သူကကောင်းပါဦးမလား။ သူက ငါတို့နဲ့ဘာတော်လို့လဲ။

သိပ်ပျော်မနေနဲ့။ သတိလည်းထားဦး”

ဆိုးဝါးမှုကို ရင်ကော့ခံခဲ့ရတော့ သူမထံ ကံကောင်းခြင်း  
တွေရောက်လာပါလားဟု မထင်တတ်တော့ချေ။ ပြီးတော့ ထို  
မိန်းမကြီးကို အကောင်းမမြင်ချင်ပါ။ သူမမျက်စိရှေ့မှာတင် အမေ  
ကို တိုက်သတ်ထားတဲ့လူမို့ အကောင်းမမြင်ချင်ပါ။ တကယ်တော့  
အဖေကြောင့်၊ အဖေက တရားခံဆိုပေမယ့် အဖေက အဖေမို့  
အပြစ်တင်မရတဲ့အဆုံးမှာ သူစိမ်းဖြစ်တဲ့ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားကိုသာ  
အပြစ်တင်ချင်မိသည်။

“ထမင်းက ဘယ်နေရာမှာ စားရမှာလဲမသိဘူးနော်”

မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားရသေးတဲ့လေမိုးက ဆာ  
လောင်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“ကဲ... ကလေးတို့ ထမင်းစားမယ်”

ဟု ဒေါ်ကြည်ကခေါ်တော့မှ သူမရောလေမိုးပါ ဒေါ်  
ကြည်နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ထမင်းစားပွဲက သိပ်ကိုခမ်းနားပါသည်။ ဒီလိုစားပွဲမျိုး  
ဒီလိုအပြင်အဆင်မျိုးကို မိမိယုံထဲမှာသာ မြင်ဖူးခဲ့တာပါ။

“ကဲ... ထိုင်ကြလေ”

ဟုဆို၍ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်တော့ သူမတို့ရှေ့မှ ပန်း

ကန်ပြားထဲ ဒေါ်ကြည်က ထမင်းထည့်ပေးသည်။ စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်နေသော ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားက သေသေသပ်သပ်ထမင်းစားနေသည်။ သူမ၏မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ငယ်လေးဆိုသည့်ကောင်မလေးကလည်း စနစ်တကျစားသောက်နေသည်။ သူမဘေးမှ လေမိုးကတော့ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကိုကိုင်ပြီး မထိုးတတ်ထိုးတတ်နှင့် စားသောက်နေသည်။

သူမကလည်း ခက်ရင်းနှင့်ဇွန်းကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။ စားလေ့စားထမရှိ၍ မစားတတ်သည်မှာအမှန်ပါ။ လက်ဖြင့်သာ အားပါးတရနယ်ပတ်ပြီး စားခဲ့သူမို့ ဒီဇွန်းနှင့်စားရခြင်းအပေါ်အားမရပါ။ ဗိုက်ထဲ ထမင်းအနည်းငယ်သာ ဝင်သွားသလိုခံစားရ၏။

ဒီလိုကြက်သားဆီပြန်အပါအဝင် အချိုအချဉ်အင်အစပ် စုံစုံလင်လင်နှင့် အားပါးတရစားပစ်ချင်ပါ၏။

“အခုလောလောဆယ် အလေ့မရှိသေးပေမယ့် ကြာရင်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ အဆင်ပြေချောမွေ့မှုတိုင်းရဲ့ အစတွေအားလုံးဟာ အခက်ကချည်းပဲ”

သူမတို့မောင်နှမကိုမကြည့်ဘဲ စားသောက်ရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်က မကြည့်တော့လည်း အနည်းငယ်တော့ အနေချောင်လှပါသည်။ ခပ်တည်တည်ပင် ဇွန်းခက်ရင်းနှင့်စား

သောက်ပစ်ရာ နောက်ဆုံးတော့ အဆင်မပြေစွာပင် ဗိုက်ပြည့်သွားခဲ့သည်။

“မမ ဧည့်ခန်းကစောင့်နေတယ်”

ထမင်းစားပြီးပြီးချင်း ထသွားသည့်ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားက သူမကိုစောင့်နေတယ်ဆို၍ သူမရောလေမိုးပါ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာခဲ့တော့ ငယ်လေးဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ပန်းသီးစားလျက် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ထိုင်ပါ”

ဒေါ်ခင်ထိပ်ထား၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကြောင့် အလိုလိုနေရင်း အနေကျသွားခဲ့သည်။

“အန်တီအလုပ်အကိုင်ကိုတော့ မင်းတို့သိပြီးဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲနွေမိုး”

“ဒီမှာ ဆယ်ရက်လောက်တော့ ခွင့်ပြုပါ။ ပြီးရင် အိမ်

ကားခငွေရပြီးပြီးချင်း ထွက်သွားပါမယ်”

“အိမ်ငှားခငွေက ဘယ်လိုရမှာလဲ”

“ကျွန်မ ဈေးရောင်းပါတယ်၊ ဈေးရောင်းပြီးစုရင် ရမှာ

“ဈေးရောင်းပြီး ငွေစု၊ ရရင် အိမ်လခပေး။ ဒီလိုလား”  
ထိုစကားလုံးက ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ ရုတ်တရက်  
နားမလည်လိုက်၍ သူမ ခွန်းတံ့မပြန်လိုက်နိုင်ချေ။

“ဟင်းရွက်စိမ်းရောင်းဖို့ ရင်းနှီးငွေရော ရှိရဲ့လား”  
သူမအံ့သြသွားရသည်။ ဈေးရောင်းတယ်ဆိုပြီး ပြောမိ  
လိုက်၍ထားပါတော့။ ဟင်းရွက်စိမ်းရောင်းမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိ  
သလဲ။ ပြီးတော့ သူမထံ ငွေတစ်ပြားမှမရှိမှန်းလည်း ဒီမိန်းမကြီး  
သိနှင့်နေပြီလား။

“ကျွန်မ ရှာမှာပါ”

“ဘယ်လောက်လို့သလဲ”

သူမဘဝကို စွက်ဖက်လာတဲ့မေးခွန်းမျိုးမို့ မကြိုက်ခင်  
ပါလေ။ သို့သော်...

“တစ်သောင်းလောက်ပါ”

“ဘယ်လောက်မြတ်မလဲ”

“ငါးထောင်လောက်တော့ ရပါတယ်”

“တစ်ခါတစ်ရံ အမြတ်မရတဲ့နေ့ ရပ်ကွက်ထဲ အထဲ  
လိုက်လျှော်တယ်နော်”

သူမထပ်ပြီး အံ့သြသွားရပြန်သည်။

“ထားပါတော့။ တစ်ရက်ငါးထောင်ဖြစ်မယ်။ ထမင်းဖိုး  
နေစရိတ်နဲ့ဆို တစ်ရက်သုံးထောင် အိတ်ထဲထည့်ရမယ်။ တစ်လ  
ကို ကိုးသောင်းစုရမယ်။ ထားတော့။ လေမိုးကိုရော ကျောင်းထား  
ပေးမယ်ဆိုရင် ငါးသောင်းစုရမယ်။ ထားပါတော့။ အဲဒီလိုငွေစု  
ပြီးရင် ဘဝအတွက် ဘာလုပ်မလဲ”

“ချုပ်စက်တစ်လုံး ဝယ်မယ်။ စက်ချုပ်သင်ပြီး စက်ချုပ်  
စားမယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“နေပူထဲ အော်မရောင်းချင်ဘူး။ အောက်ကျတယ်။ စက်  
ချုပ်တာက ဣန္ဒြေလည်းရတယ်။ နေရိပ်ထဲနေရတယ်”

“တစ်လငါးသောင်းပေးမယ်။ လေမိုးရဲ့ကျောင်းစရိတ်  
ကို တာဝန်ယူမယ်။ နေစရာစားစရာပေးမယ်ဆိုရင် မင်း အလုပ်  
ချုပ်မလား။ ပြီးတော့ နေရိပ်ထဲလည်း နေရမယ်”

သူမ ဝမ်းသာသွားသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကမ်းမမြင်  
ဘူးမမြင် ကူးခတ်နေချိန်၌ ရွက်လှေလေးတစ်စင်း ရွက်လွှင့်လာ  
တာမြင်ရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရသည်။

“ဘာအလုပ်လဲ”

“အိမ်ရဲ့တောက်တိုမယ်ရပေါ့။ မင်းကြိုးစားရင် ကြိုးစား

သလို ငါက ချီးမြှင့်မှာပါ”

“ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်၊ လေမိုးရဲ့ကျောင်းစရိတ်တာဝန်မယ့်  
တယ်ဆိုရင်ပဲ လုပ်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို လေမိုးက မနက်ဖြန်ကစပြီး ငယ်  
လေးနဲ့အတူ စာသင်ပါ။ အတန်းတူတွေပဲ၊ အတူသင်ပေါ့”

သူမ ထပ်အံ့သြသွားရသည်။ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊  
လေမိုးရဲ့အတန်းပညာကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ။ ထိုမေးခွန်း  
ကိုမေးချင်ပေမယ့် မမေးဖြစ်တော့ပါဘဲ...

“ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒေါ်ကြည်နိုးတာ အကုန်လုပ်ရမယ်၊ တောက်တိုက်  
ရ အကုန်လုပ်ရမယ်။ ကဲ... ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို နားကြတော့၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်လုပ်  
တော့”

ထိုမျှသာပြောပြီး ထသွားသဖြင့် သူမက ယောင်နုနု  
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဪ... အငယ်လေးက လေမိုးကို စာအုပ်တွေ  
လိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တိလေး၊ လာ... နင့်ကို ငါစာအုပ်တွေပေး

ငယ်လေးနောက် ပါသွားသောလေမိုးကိုကြည့်ပြီး သူမ  
ပြည်နူးရပါသည်။ သူမကြိုးစားရမည်လေ။ ဒါဆိုရင်တော့ သူမ  
ချွတ်လင့်ထားသလို လေမိုးက ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်နိုင်မယ်ထင်ပါ  
လား။ သူမဘဝက ရောင်ခြည်သန်းလာပြီလား။ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားက  
ဘယ်တင်ရှင်လား။

“ပြောလို့ဆိုလို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ကြည်က ဝင်လာသဖြင့် သူမက နေရာ  
ပေးလိုက်သည်။

“မမက အနေတည်ပေမယ့် သဘောကောင်းပါတယ်။  
တော့ကို မယုံတတ်ပေမယ့် ကူညီတတ်ပါတယ်။ မင်းတို့မောင်  
မကို သူချစ်လို့ထင်တယ်”

“ချစ်လို့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မမက အိမ်ကို လူဝိုဝင်တာမကြိုက်ဘူး။  
ဘာပဲ အံ့သြနေတာ။ သွေးမတော်သားမစပ်နဲ့ မင်းတို့မောင်  
ကိုခေါ်တင်လာလို့ ဒေါ်ကြည်က အံ့သြနေသေးတာ။ မင်းတို့  
ချစ်လို့နေမှာပေါ့”

“ချစ်လို့ဟုတ်လား”

“မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ အေးစက်ပြီး အနေတည်တဲ့ မမက နည်းနည်းမာကျောတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သဘောကောင်း ပါတယ်။ ဒေါ်ကြည်တောင် ဒီအိမ်ပေါ်ရောက်လာတာ ငယ်လေး တစ်သက်ပဲ”

“ကြာပြီပဲ”

“ကြာဆို အိမ်ရှင်က ကောင်းတာကိုး။ ဒေါ်ကြည့်အမေ က ရွာမှာလေဖြစ်နေတာလေ။ အဲဒါကိုလည်း ဆေးကုပေးခဲ့ တယ်။ ခုတော့ ဆုံးရှာပါပြီ”

သူမမြင်လိုက်ရသည်။ ဒေါ်ကြည့်လည်ပင်းမှ ငါးဖူးသား ခန့်ရှိသည့် ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကိုး။

“ရတဲ့လခလေးတွေကိုစုခိုင်းပြီး သူ့ငွေခွဲဖြည့်ပြီး ဒီလို ရွှေပါ လုပ်ပေးတယ်။ ဟင်းစားလည်းကောင်းတာမဲကျွေးတယ်။ ဒီလိုအိမ်ရှင်မျိုးကို ဘယ်မှာရှာမလဲ။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတော့ နောက်လိုက်လည်း ကောင်းရမယ်လေ။ မင်းလည်း လိမ်လိမ်မာ မာနေပေါ့။ မမနဲ့တွေ့ရဆုံရတာ မင်းတို့ကံကောင်းတာပဲ။ အနေ တည်ပေမယ့် စိတ်နှလုံးကောင်းတော့ အပြည့်ရှိရှာတယ်။ ကဲ ကဲ... ငါလည်း ဒီပန်းကန်တွေ သိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာပြောသွားလဲ”

“ဒေါ်ကြည်ခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်တဲ့”

“ဒါဆို သန့်ရှင်းရေးနဲ့အဝတ်လျှော်လေ။ ငါတော့ ဈေး သွား ချက်ပြုတ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မနက်ဖြန်ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ မသေချာတဲ့ဘဝတွင် မရေမရာပင် ဒီနေရာ၌ အခြေချရပေဦးမည်။





### အခန်း (၂၁)

တောက်တိုမယ်ရဘဝမှ အိမ်ထိန်းဘဝ။

အိမ်ထိန်းဘဝမှ စက်ချုပ်သူမလေး။

စက်ချုပ်သူမလေးဘဝမှ ဒီဇိုင်းနာပေါက်စ။

ဒီဇိုင်းနာပေါက်စဘဝမှ နိုင်ငံကျော်ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်  
ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ငှက်မွှေးနှင့်တူသော လူ့ကံကြမ္မာက လေအသင့်  
တွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းအမွှေခံခဲ့ရပေမယ့် ပန်းသီးတစ်လုံးလို အထိ  
မနာခဲ့ပေ။ လေခေါ်ဆောင်ရာ အလိုက်သင့်လိုက်ပါနေသောအခါ  
မြေပြင်ပေါ် ပြင်းပြင်းထန်ထန်မကျရပါဘဲ ဝေ့ဝေ့၍ ကျလာခဲ့ရ၏။

“အန်တီလေး၊ ဒါ အန်တီလေးအတွက် စတ်စုံ”

ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲတွင် ဖဲကြိုးဖြတ်ပေးရန် လက်တလော

ရွှေပဒေသာစာပေ

၀၈၆ □ ထိန်စိုက်

ချုပ်လာသည်ဝတ်စုံလေးကို အန်တီလေးထံ ကန်တော့ပါသည်။  
ဒေါ်ခင်ထိန်ထား မျက်ရည်ပဲနေရသည်။ ထိုမျက်ရည်တွေက ကြည်  
နူးဝမ်းမြောက်ခြင်း၏ အမှတ်သင်္ကေတဖြစ်သည်။

“အေး... ဝမ်းသာတယ်ကွယ်၊ ဒီလိုအရည်အချင်းရှိ  
တော့ အန်တီလေး ထောက်ပံ့ရကျိုးနပ်တာပေါ့”

“ဒီဘဝကို အန်တီလေး ပေးထားတာပါ။ ကျွန်မဘဝကို  
အန်တီလေးရဲ့လက်နဲ့ ခြယ်မှုန်းခဲ့တာပါ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်၊ နဂိုရိုး နဂိုင်းထွက်  
တာပေါ့။ နွေမိုးသာ ကြိုးစားလိုစိတ်မရှိရင် အန်တီလေး ဘယ်  
လောက်ဆွဲတင်တင် ဖြစ်လာမှာတဲ့လား။ အန်တီလေး လူကြည့်  
မမှားခဲ့ပါဘူးကွယ်။ ခုတော့လည်း ဘဝက သေပျော်နေပျော်ပါ  
ပဲနော်”

“အန်တီလေးရယ်၊ မသေပျော်ပါနဲ့ဦး။ နေပါဦး၊ နွေမိုး  
တို့မောင်နှမကိုကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရသလောက် ငယ်လေးတစ်  
ယောက်ကတော့ တကယ့်လေပွေလေးပဲ”

“သမီးကို အတင်းပြောနေကြပြန်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အိမ်ထဲဝင်လာသောငယ်လေးကြောင့်  
စကားဆက်ပြတ်သွားရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွယ်စွန်းပြီးစော စုတ်ချတ်ချား □ ၁၈၇

“ဟင်! ဒီနေ့စောလှချည်လား၊ မရွှေစာလေးရယ်”

“ကိုကိုပေါ့၊ အတင်းဆွဲခေါ်လာတာလေ၊ ငယ်လေးဖြင့်  
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကဲန်တင်း လိုက်ဦးမလို့ဟာ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ တီလေး၊ အလကားနေရင်း ကောင်  
လေးတွေကို ပဲပေးချင်နေတာ။ တက္ကသိုလ်မှာသာ အတန်းကျရင်  
တော့ တီလေး ရင်ကျိုးမယ်”

“ကိုကိုနော်”

လေမိုးပါ သူမအနားတွင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“ဒီမောင်နှမဟာလေ၊ အမြဲတမ်း စနောက်နေတာချည်း  
ပဲ။ ကဲကဲ... နားကြ၊ ရေမိုးချိုးကြ၊ ပြီးရင် မိသားစုစုံစုံ ထမင်း  
စားကြမယ်။ ဪ... ဒါနဲ့ သား မနက်ဖြန်အချိန်ရမလား”

“သိပါတယ်၊ မမဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲမဟုတ်လား”

လေမိုးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် စားပွဲပေါ်မှပါကင်ထုပ်ကို  
မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မမက သိပ်မားတာပဲ၊ သားအတွက်တော့ မပါဘူး”

“မပူပါနဲ့တော့၊ မင်းအတွက်ရော ငယ်လေးအတွက်  
ရော ဒေါ်ကြည့်အတွက်ပါ ပြင်ဆင်ထားပါရဲ့။ မီးခိုးတိတ်၊ သိလား။  
အပြင်မှာ စားကြမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟယ်! ဒေါ်ကြည်ရော ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ လိမ္မော်ရည်ခွက်များထည့်ထားသော လင်ဗန်းကြီးကို မလာတဲ့ဒေါ်ကြည်က ဆိုပါသည်။

“ပါတာပေါ့၊ ဒေါ်ကြည်လည်း မိသားစုပဲဥစ္စာကို”

“ငယ်လေးကို လှလှလေး ချုပ်ထားရဲ့လား”

“ချုပ်ထားပါတော်၊ ငယ်လေးကြိုက်တဲ့ မိုးပြာရောင်လေးပဲလေ”

“ဟေး! ပျော်လိုက်တာ၊ ဒါမှခွဲမမကွ။ ဟွန်း... ကြွားပစ်ရဦးမယ်၊ ဒါက ငါ့မမဒီဇိုင်းနာနွေမိုး ချုပ်ပေးတာလို့”

“အစ်ကို့ကိုကြွားလိုက်၊ အစ်မကိုကြွားလိုက်နဲ့ ညည်းလေး မမောနိုင်ဘူးလား ငယ်လေး။ အစ်ကိုနဲ့အစ်မကို အတူယူမယ်မရှိဘူး”

“ဘာအတူယူစရာရှိလဲ တီလေးရယ်၊ အလကား ကြိုးစားရတာ ပင်ပန်းပါတယ်။ ကိုကိုနဲ့မမရှိနေတာ ငယ်လေးက ဘာလုပ်ဖို့လိုသေးလဲ”

“ညည်းလေး ကြပ်ကြပ်သတိထားနော်၊ အစ်မက နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာ၊ အစ်ကိုက မကြာခင် ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မယ်။ ညည်းက အခုမှ မြန်မာစာဒုတိယနှစ်၊ ဒါက ဆယ်တန်းမဟုတ်

ဘူးနော်၊ တက္ကသိုလ်”

“သိပါတယ် အန်တီလေးကလည်း၊ ငယ်လေးကိုဆို ဆူဖို့ချည်းပဲ”

“ဆူမှာပေါ့၊ ညည်းလုပ်ပုံက ကောင်းလို့လား။ ဆယ်တန်း သုံးနှစ်ကျလို့ အားမရသေးဘူး။ ပထမနှစ်မှာ တစ်နှစ်ထိုင်လိုက်သေး။ ငါ့တူမလို့ပြောရမှာ ငါ့ရှက်တယ်နော်။ ဟွန်း! လေမိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူရသလောက် ညည်းနဲ့တော့ ရှက်ပါတယ်”

“တီလေးကလည်း ငယ်လေးက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မဆူပါနဲ့တော့ အန်တီလေးရယ်၊ ငယ်လေးက လိမ္မာပါတယ်။ ဒီနှစ်တော့ မကျတော့ဘူးမဟုတ်လား”

“မမနော်၊ သူများကိုချည်းပဲ”

ငယ်လေး၏ချစ်စဖွယ်အပြောကြောင့် မိသားစုမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ခဲ့ရပါပြီ။

“မမ၊ လေမကြီးနဲ့နော်၊ ပေး... ငယ်လေးဝတ်စုံ”

“နေဦး၊ ကြယ်သီးတစ်ရဦးမှာ။ ညမှ အခန်းထဲလာဖို့ ပေးမယ်”

ဟု ငယ်လေးကို ကတိပေးထားမိတော့ တစ်ညလုံးပင် ကြယ်သီးကို မရပ်မနားတစ်ရပါတော့သည်။

ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့ ဗိုက်ထဲအောင့်လာခဲ့သည်။  
ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အောင့်တာလဲ။ ဒီလိုမျိုး မကြာမကြာ  
အောင့်နေတာ ကြာပါပြီ။ သို့သော် ဘာဖြစ်၍ဖြစ်မှန်းလည်းမသိ  
ပါ။ ဗိုက်က တဖြည်းဖြည်းနေမရအောင် အောင့်လာပါ၏။ သို့  
သော် ကြယ်သီးတပ်၍မပြီးသေးသောကြောင့် ကြိတ်မှိတ်လုပ်နေ  
မိသည်။

ကြယ်သီးတပ်ပြီးသောအချိန်တွင် ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုး  
သွားပါပြီ။

မျက်နှာပင်မသစ်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထက်၌ လှဲလိုက်  
တော့ နည်းနည်းသက်သာသွားသည်။ တစ်နေကုန်ပင်ပန်းနေပြီ  
မို့ ခဏအတွင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားရသည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ အမေက ငိုနေပါသည်။ အမေက ရယ်  
နေပါသည်။ သူမက ပြေးနေရသည်။ သူမ မောပန်းနေပါပြီ။



## အခန်း (၂၂)

မိုးပျံ့ပူမောင်းလုံးများက ကောင်းကင်ထက်သို့ လှပစွာ  
ဝဲပျံတက်သွားသည်။ သောသောညံ့နေသောလက်ခုပ်သံများကို  
ကြားနေရပါသည်။

ဒီလိုဘဝမျိုးကို လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်က အိပ်မက်ပင်  
မမက်ခဲ့ပါချေ။ ဒီလိုဖြစ်လာခဲ့မယ်ဟုလည်း ထင်မထားခဲ့ပါချေ။  
ဒါ အားလုံး အန်တီလေးကြောင့်ပါ။ အန်တီလေးရဲ့ကောင်းမှုတွေ  
ကြောင့်ပါ။ ယခုချိန်ထိ စောင့်ရှောက်နေသေးတဲ့အမေရဲ့အရိပ်တွေ  
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ခုနေချိန် အမေသာ ဒီပုံကိုမြင်ခဲ့ရင် အမေဘာပြောမလဲ။  
ဘာဖြစ်မလဲ။ ဝမ်းသာနေမှာပေါ့။ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းပင် မသိ

အောင် ဝမ်းသာနေလိမ့်မည်။

သို့သော် သူမကတော့ ငိုချင်နေပါသည်။ ဒီလိုပုံမျိုးကို အမေအား မြင်စေချင်သည်။ ဒီလိုစားကောင်းသောက်ဖွယ်မျိုး ကျွေးပြီး ဒီလိုကားမျိုး စီးစေချင်သည်။

“မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ သတင်းထောက်တွေ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတယ်လေ”

မောင်လေး လေမိုးက သတိပေးတော့မှ မိမိကိုယ်မိမိ သတိချပ်နိုင်ပါတော့သည်။

“ငယ်လေးလည်း မမဆီမှာ ဒီိုင်းဟညာသင်ရတော့မယ်၊ မမကို အရမ်းအားကျတာပဲ။ မမက ငယ်လေးရဲ့ဟီးရီး”

ကြည့်နူးရပါသည်။ ကလေးဆန်သောငယ်လေးကို သူမ က ညီမအရင်းလေးတမျှ ချစ်ရပါသည်။

“ကဲကဲ... ဒီမောင်နှမတွေ နေရစ်ကြတော့။ တီလေး ပြန်နှင့်မယ်။ လူများတော့ ခေါင်းမူးချင်လာပြီ”

“ငယ်လေးလည်း လိုက်မယ်၊ တီလေး၊ ကိုကိုရော မပြန် သေးဘူးလား”

“ရတယ်... ပြန်နှင့်တော့။ မမနဲ့အတူတူပြန်လာတော့ မယ်”

ဟုဆိုပြီး မောင်လေးက အကူအဖြစ်နေရစ်ခဲ့သည်။

ညွှတ်ခွဲပြီးတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကန်ပေါင်ဘက် လေညှင်းခံဖြစ်ကြသည်။

“မမ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဘာလို့လဲ လေမိုးရယ်၊ ကောင်းပါတယ်”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ သားစိတ်ထဲ မမကိုနေမကောင်းဘူး ထင်နေတာ”

“ဆရာဝန်လောင်းဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

ကန်ရေပြင်ပေါ်တွင် လှော်ခတ်နေကြသော ရွက်လှေ အချို့ကိုတွေ့ရသည်။

“ကြည့်စမ်း လေမိုး၊ သူတို့တွေက ငါတို့ဘဝနဲ့မတူဘူး လား”

“မပြောပါနဲ့ မမရယ်၊ ရင်ထဲနာလွန်းလို့ပါ”

“အန်တီလေးက ငါတို့ရဲ့ကယ်တင်ရှင်ပဲ လေမိုးရယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ဒီလိုဘဝမျိုး ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက် ဘောင် မမက်ဖူးဘူး။ အဲဒီနေ့ကသာ အန်တီလေး ရောက်မလာ ခဲ့ရင် ငါတို့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲမသိဘူး”

“သူ... အဲ... အဖေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိ

ဘူးနော်”

“တစ်နေရာရာမှာ သောက်စားနေမှာပေါ့”

“မကောင်းဘူးဆိုတာသိပေမယ့်လည်း သွေးသားတော်  
စပ်ထားတော့ မေ့မသွားဘူး မမရယ်”

“ဘယ်မေ့မလဲ၊ ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေအပြည့်ကိုး”

“ဒါပေမဲ့လည်း အဖေဆိုတော့ အဖေပါပဲဗျာ။ မကောင်း  
တဲ့လူက မကောင်းတဲ့လမ်းကို သွားပါလိမ့်မယ်။ သားတို့က သား  
သမီးတွေပဲ၊ ကာယကံ ဝစီကံ မနောက် မပြစ်မှားဘဲနေတာပဲ  
ကောင်းပါတယ်။ တွေ့ကြတော့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ကြီး  
စား မေ့ပစ်ကြပါစို့ဗျာ”

“အဲဒါပဲကောင်းပါတယ် လေမိုးရယ်၊ ခံစားနေလို့လည်း  
အသက်တိုတာ ပိုမှာပေါ့။ ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးသွားပြီပဲ။ ကံ  
ငါတို့လည်းပြန်ကြရအောင်။ အန်တီလေးနဲ့ ဟိုစွာတေးလန်မလေး  
စောင့်နေကြလိမ့်မယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ကန်ပေါင်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ကြ  
ကားရပ်ထားရာနေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့စဉ်တွင်...

“ချိုတယ် မွေးတယ် အေးတယ်၊ ကလုန်း... ကလုန်း  
... ကလုန်း”

အင်မတန်ရင်းနှီးနေသော အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ  
ပါသည်။ မတိုင်ပင်ထားပါဘဲ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးက ထို  
ရွှေရင်အေးသည်ကို ကြည့်မိသွားသည်။

“ဟင်!”

မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးမှာ ဘာစကားမှဆက်မဆိုနိုင်  
လောက်အောင် ဆွံ့အသွားရသည်။

“ချိုတယ် အေးတယ် မွေးတယ်... အေးအေးလေး”

နှစ်ယောက်လုံးက ထိုလူအား ကြက်သေသေပြီး ငေး  
ကြည့်နေမိကြသည်။

“ချိုတယ် မွေးတယ်... အေးတယ်နော်”

မှင်တက်သွားမိတဲ့သူမတို့မောင်နှမထံသို့ ထိုဈေးသည်  
ကြီးက အနားကပ်လာခဲ့သည်။

“ချိုတယ် မွေး... အဲ”

ထိုဈေးသည်လည်း သူမတို့မောင်နှမကိုမြင်သွားပြီးလျှင်  
စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့်သွားရသည်။ သုံးယောက်သား  
မှာ တဒဂ်မှင်တက်နေသည်။

သို့သော် လေမိုးက အစ်မဖြစ်သူ၏လက်ကိုဆွဲကာခေါ်  
ပြီး ကားပေါ်သို့တွန်းတင်ကာ မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

၁၉၆ □ . ထိန်း

“ဟိုကောင်တွေ... ဟိတ်ကောင်တွေ”

အထမ်းကြီးကို လမ်းပေါ်၌ ဖြစ်သလိုချပြီး လိုက်လာသော ထိုလူကြီးကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသည်။ လေမိုး၏အသားလေးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ နွေမိုးမှာလည်း တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေရသည်။ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေရသည်။

အဲဒီမျက်ရည်တွေက ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအတွက်လဲ

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၃)

“သက်နှင်းရေ ဒီဝတ်စုံလေး ရန်ကင်းကိုပို့ပေးပါကွယ်”

“ဘယ်သူ့ဝတ်စုံလဲ မမ”

“ကေကေရဲ့ဝတ်စုံပေါ့၊ ဒီကိုမလာနိုင်တော့လို့တဲ့။ ဒီထဲမှာ လိပ်စာကတ်ထည့်လိုက်တယ်”

“တက္ကစီနဲ့သွားရမှာလား မမ”

“ကိုအောင် လိုက်သို့လိမ့်မယ်”

ကိုအောင်ဆိုသူမှာ ရုံးကားမောင်းသူဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

အတွင်းရေးမှူးမလေး သက်နှင်း ထွက်သွားပြီးတော့ အော်ထောက်ဒီဇိုင်နာလေး သူ့ဇာ ဝင်လာပြန်၏။ သူ့ဇာ၏လက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထဲတွင် ပိုးသားဂါဝန်နီနီလေးတစ်ထည် ပါလာသည်။

“မမ၊ ဒီပုံက နည်းနည်းရိုးနေသလားလို့၊ သူကတော့ ရင်ညွန့်မှာ ကျောက်လေးတွေ ထည့်ချင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူး သူ့ဇာ၊ ဒါက ခြုံပဝါပါတယ်။ ပဝါက ရုပ် လုံးကြွဖို့ဆိုရင် ဒီဂါဝန်က ရှင်းနေမှဖြစ်မယ်။ သိစာပေးထားပြီ လား”

“ယာယီပဲ တွယ်ထားသေးတယ် မမ”

“လည်ပင်းပေါက်ကို ထပ်ချဲ့ပါကွယ်၊ မူးမူးသွယ်က လည်တိုင်လှတယ်၊ ရင်လည်းပြည့်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ၊ ဒါနဲ့ ဖိနပ်ကရော မမ”

“ရွှေအိုရောင်ရှင်းရှင်းလေး စီစဉ်ထားတယ်၊ စီးကွင့်စံ အစိမ်းဖျော့လေးတွေ ထိုးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“အာရုံစိုက်ပြီးလုပ်နော်၊ အဲဒါ မနက်ဖြန်လာယူမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

သူ့ဇာ ထွက်သွားတော့ အဝင်အထွက်စာရင်းတွေကြား ထဲ ပြေးလွှားရပြန်၏။ တစ်နာရီနီးပါးမျှ စာရင်းစစ်ပြီးမှ အေးစက် နေသော ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်သောက်သည်။ ရီမုဒ်ကိုကောက်

သူ့ကာ မက်ရှင်လိုင်းကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထိုစဉ်... .

“မမ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

သူမစဉ်းစားလိုက်သည်။ သေချာပါသည်။ ဒီနေ့ ကြို ချိန်းထားသည့်ဧည့်သည်မရှိပါ။ ဖုန်းနှင့်ချိန်းဆိုတာမျိုးလည်း မရှိ ပါ။

“ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူးမမ၊ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ နွေမိုးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

ဘယ်သူများလဲ။ ဒေါ်နွေမိုး၊ မနွေမိုး၊ မစွနွေမိုး၊ ဒီမိုင် နာမနွေမိုးဟုသာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ သုံးနှုန်းနေကြပါသည်။ ဒီလိုမျိုး ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာမျိုး မကြားဖူးပါချေ။ သတင်း ဆောက်တစ်ဦးဦးများလား။ မထူးတော့ပါ။ နာမည်နှင့်တကွ ချောက်လာမှတော့ ဧည့်ခံရတော့မယ်ပေါ့။

“ခေါ်လိုက်ပါ”

ဟု ဆိုလိုက်ရပေမယ့်လည်း မည်သူမည်ဝါဖြစ်မယ်ဆို တာကို တွေး၍မရနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အင်္ကျီလက်ပြတ်ဝတ်ထား သည့်သူမက အပေါ်ဝတ်ကုတ်ကို ဆွဲဝတ်သည်။ ပြီးနောက် ဆက် တီပေါ် ခန့်ခန့်ငြားငြားထိုင်နေသည်။

“မမ ရောက်ပါပြီ”

ထိုအသံကြောင့် သူမက ဝင်ပေါက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ထွက်ပေါ်လာသောလူကြောင့် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားရသည်။ သို့သော် သူမထိန်းသိမ်းနိုင်ရမည်လေ။ ခုချိန်မှာ သူမက ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးလည်းမဟုတ်တော့ပါ။ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီး မကြာခင်ပဲ သုံးဆယ်ပြည့်တော့မည်။ သူမထိန်းသိမ်းနိုင်ရမည်လေ။

“ရပြီ ကေသွယ်၊ သွားတော့၊ ကော်ဖီလာမပို့နဲ့တော့”

သူမခေါင်းထဲ တစ်ခါတည်းအကွက်ချပြီးနေပါပြီ။ လက်အောက်ငယ်သားတွေရှေ့တွင် အကျဉ်းတန်သောသူမရဲ့အတိတ်ကို ဖွင့်မပြချင်ပါ။

ထိုင်ပါဦးဟုပင် နှုတ်မှထွက်နိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေရ၏။ လိပ်ပြာမလုံစရာဘာကိစ္စမှ လုပ်မထားခဲ့ပေမယ့် သူမကိုယ်သူမ မလုံသလိုခံစားရသည်။ အဖေ့ရဲ့ယုတ်မာမှုကို ခါးသည်းအောင် မုန်းပေမယ့် ယခုချိန်မှာတော့ ထိုအမုန်းထက် အတိတ်ဘဝမှအဖြစ်ဆိုးများကိုသာ ပို၍စိုးရိမ်နေရသည်။

သူမ၏အသိုင်းအဝိုင်းက နှလုံးအထူးကုအိမ်ဆင်ယင်ထား၏တူမဟုသာ သိထားတာပါ။ အန်တီလေးအရှိန်အဝါနဲ့ ဒီလိုလူကဲ့သို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တင့်တယ်ခဲ့ရတာပါ။

“မင်းတို့မောင်နှမတွေ တယ်လည်းတောင်ပြောင်နေကြပါလား... ဟမ်”

ထိုင်ပါဟုမပြောပေမယ့်လည်း ဧည့်သည်ကတော့ ဆိုအဆက်တိုက်ပေါ် ဖိမ်ကျကျထိုင်နေခဲ့သည်။ ပြီးနောက် သူမသောက်လက်စကော်ဖီခွက်ကို သောက်နေသည်။

“ဟင်း... ခါးလိုက်တာ၊ ဒါက သူဌေးတွေသောက်တဲ့ကော်ဖီလား... ဖွီး”

ကြွေးပြားအဖြူသန့်သန့်လေး ခင်းထားသောကြမ်းခင်းတွင် ကော်ဖီများ ပေသွားရသည်။

သူမကိုယ်လေး ထောင်မတ်သွားရသည်။ ထိုအပြုအမူကိုမကြိုက်ပေမယ့် အဖေဖြစ်နေသူမို့ ပြန်တော့မပြောဖြစ်ပါချေ။

“မင်းက ဘာအလုပ်လုပ်နေတာလဲ”

“အင်္ကျီချုပ်တယ်”

“လေသံက ဘာလေသံလဲ၊ ချမ်းသာသွားတယ်ဆိုပြီး အဝတ်မြင့်ချင်တာလား။ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး နွေမို့။ မင်းတို့အိတ်သာလို့ ငါက မင်းတို့အဖေလုပ်နေတာ”

“တိုးတိုးပြောပါ။ ဒါ ရုံးခန်း၊ အပြင်မှာ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အော်ပြောတယ်ကွာ။ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ။  
ငါ့ကို ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ ငါက မင်းတို့ရဲ့အဖေကွ။ အဖေကတော့  
လမ်းဘေးမှာ ရွှေရင်အေး ထမ်းရောင်းနေရတယ်။ မင်းကတော့  
ဖိနပ်တစ်တောင်လောက် စီးပြီး ကားနဲ့တစ်ဝိသွားနေတာ။ ဟွန်း!  
တော်တော်ဟုတ်လှပြီ၊ တော်တော်လိမ္မာလှပြီ”

သူမအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာရသည်။  
တစ်ခုခုပြန်ပြောချင်ပေမယ့် နှုတ်မှထွက်မလာပါချေ။

“မင်းတို့အစွမ်းအစနဲ့ မင်းတို့ ဒီလိုတော်တယ်များထင်  
နေသလား။ ငါ့လိုညာဏ်ကောင်းတဲ့သူက မွေးလာလို့ မင်းတို့ ဒီ  
လိုဖြစ်လာတာ။ မင်းတို့အမေလို ဈေးသည်ညာဏ်ရည်မျိုးနဲ့ဆို  
ဖြစ်လာမယ်... အားကြီးကြီး”

“အဖေ ဒီကိုလာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

သူမ ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်သမီးဆီ ကိုယ်လာတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာ  
အကြောင်းပြချက်လိုသလဲ”

သူမရင်ထဲ ခါးသက်သွားသည်။ ရွံသွားမိသည်။ အထင်  
မကြီးခဲ့ခြင်းထက် ပိုပြီးအထင်သေးသွားသည်။ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး  
ရှိတဲ့လူကိုမှ အဖေခေါ်ရတဲ့ဘဝ အဖေတော်ရတဲ့ဘဝကိုလည်း

မှန်းမိသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်စရာရှိသေးတယ်”

“ငါ တီးထည့်လိုက်ရ၊ ငါ့ကိုမောင်းမထုတ်နဲ့။ ဟွန်း!  
ဘာပညာတတ်လဲ၊ လိမ္မာလှပြီ၊ မင်းလိမ္မာနေတယ်ထင်သလား”

“ဟုတ်တယ်အဖေ၊ ကျွန်မ ရိုင်းတယ်။ ကျွန်မကို ထပ်  
ဒုက္ခပေးပါနဲ့။ အရှက်မခွဲပါနဲ့။ ပြန်ပါတော့”

“တောက်! အား... ငါလုပ်ထည့်လိုက်ရ”

“တော်ပါတော့ ကိုသောင်းခက်၊ တော်ပါတော့”

ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော အသံလာရာဘက်သို့  
အာရုံရောက်သွားသည်။

“ဟင်! အန်တီလေး”

“လူတစ်ယောက်က နွေမိုးရဲ့ကားနံပါတ်ကို လိုက်စုံစမ်း  
နေတယ်လို့ပြောလိုက်လို့ ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်။ ထင်ထား  
တဲ့အတိုင်းပါပဲလား”

“ဟင်! ခင်ဗျား... ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ခင်ထိပ်ထားပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်  
သုံးနှစ်လောက်က အသက်လျော်ကြေးအဖြစ် သိန်းသုံးဆယ်ကို  
ထူမသိသူမသိပေးခဲ့ရတဲ့ ခင်ထိပ်ထားပါ”

သူမရင်ထဲ တစ်ခုခုကိုစိုးရိမ်နေပြန်သည်။ သို့သော် အင်အားပြည့်လာသလို ခံစားရပါ၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ သူတို့က”

“ရှင်ကြောင့်ပေါ့၊ ရှင်က သွေးသားရင်းပေမယ့် အသည်း နှလုံးမရှိ ရက်စက်သွားမှတော့ အနေသာကြီးဖြစ်တဲ့ အဝေးက ကျွန်မတို့က ဘယ်လိုလုပ်နေသတော့မလဲ။ ရှင်မို့လို့ပဲ၊ အံ့ပါရဲ့။ ရှင်မရှက်ဘူးလား၊ ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ၊ ရှင်လိုယောက်ျားမျိုး ကျွန်မ တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှမကြုံဖူးဘူး”

“ခင်ဗျားဝင်ပါစရာမလိုဘူး၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့မိသားစုကိစ္စပါ”

“မိသားစု... ဟုတ်လား၊ ဒါကို ရှင်ဘာနဲ့သက်သေပြမလဲ”

“ပြစရာမလိုဘူး၊ ခင်ဗျားက သက်သေပဲလေ။ ခင်ဗျား သိနေတာပဲဟာ”

“အရင်ကကိစ္စကို ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး။ ခုချိန်မှာ လေ မိုးရော နွေမိုးပါ ကျွန်မရဲ့တရားဝင်မွေးစားသားသမီးတွေဖြစ်နေကြပြီ”

ဦးသောင်းခက် ပို၍မယုံကြည်နိုင်တော့ပါ။ ပို၍အံ့သြ

သွားရသည်။ ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလ၏ အပြောင်းအလဲကြီးကို လိုက်မမီနိုင်တော့ချေ။

“ရှင် ငွေလိုတယ်မဟုတ်လား၊ ရှေး၊ ဒီမှာဆယ်သိန်း၊ ရှင်ထပ်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့။ နွေမိုးက အရင်ကလို ကိုးတန်း ကျောင်းသူမဟုတ်တော့ဘူး။ ဝန်ထမ်းအများကြီးကိုအုပ်ချုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်နေပြီ။ ရှင်ရဲ့အရက်မရှိလုပ်ရပ်တွေ တော်ပါတော့၊ ရပ်တန်းက ရပ်ပါတော့”

ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ငွေဆယ်သိန်း ပေးလိုက်သည်။ ဦးသောင်းခက်ကလည်း ထိုငွေကိုဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒီနေ့တော့ ငါပြန်မယ်၊ သွေးဆိုတာ ဖြတ်လို့မရဘူးနော်”

ငွေထုပ်ပိုက်ပြီးပြန်သွားသော ဦးသောင်းခက်ကို စိတ်ပျက်စွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“အန်တီလေး”

“ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး သမီး။ ဒါတွေ အန်တီလေး သိတယ်၊ အန်တီလေးနဲ့သမီးတို့ကြားမှာ အားနာတာတွေမရှိဘူး ဟုတ်ပြီလား”

“သိပ်မုန်းတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ်ထဲစီးနေတဲ့ အဲဒီသွေးတွေကို ဖောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ”

“မပြောရဘူးသမီး၊ အဲဒီလိုမပြောရဘူး။ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်။ အန်တီလေးတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေလေ။ အနန္တဂိုဏ်းဝင်တွေကို မစော်ကားရဘူး။ သမီးလည်း မပြောရဘူး။ ဒါအန်တီလေး ကြည့်ဖြေရှင်းပေးပါမယ်။ သမီး ကံကြီးထိုက်လိမ့်မယ်။ သူ့ဘာသာသူ မကောင်းတာက မကောင်းတဲ့လမ်း သွားလိမ့်မှာပဲ။ သမီးတို့က မမှားရဘူး။ အဲဒါသမီးတို့အဖေလေ။ ဝေါဟာရကိုက အဖေလေ”

“အန်တီလေးရယ်”

ဒေါ်ခင်ထိပ်ထား၏ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်ကာ အားပါးတရ ငိုကြွေးမိတော့၏။ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားကလည်း မိခင်ပမာ ခေါင်းလေးကိုပွတ်သပ်ကာ ချော့မော့နေသည်။

“တရားရုံးမှာ သမီးက သတ္တိရှိလာပြောသွားတော့ အန်တီက သမီးကိုစိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ သိချင်သွားတယ်။ သမီးက ဘာလို့ ဒီလိုလာပြောရသလဲဆိုတဲ့အကြောင်းရင်းကို သိချင်လာတယ်။ အန်တီလေး လိုက်စုံစမ်းခဲ့တယ်။ အဲဒီလောက်ထိ သမီးက အန်တီလေးကိုဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့တာပါ”

သူမအံ့သြသွားသည်။ အကြောင်းအရင်းကို ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာသည်အထိ မကြားရပါဘဲ ခုမှရုတ်တရက်ကြီးပြောလာ၍ မျက်ရည်တွေကြားမှ အန်တီလေးကိုကြည့်နေမိသည်။

“ခက်ခဲနေတဲ့သမီးတို့ဘဝ၊ ငတ်ပြတ်နေတဲ့သမီးတို့မောင်နှမကို မြင်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီလေးက အသည်းမာသူမို့ ဆက်ပြီးစောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ စာဝကို သတ္တိရှိရှိရုန်းကန်နေတဲ့ သမီးရဲ့သတ္တိကို ချိုးကျူးမိလာတယ်။ ငတ်ပြတ်နေတဲ့ကြားက အမေ့အကြွေးကျေအောင် ဆပ်ခဲ့တဲ့သမီးရဲ့မာနကို အန်တီလေး ကြိုက်တယ်”

သူမအံ့သြသွားသည်။ ဒါတွေ အန်တီလေး သိလိမ့်မယ်ဟု လုံးဝထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။

“တကယ်တော့ မဋ္ဌေးကြည့်သေရတာ အန်တီလေး အပြစ်မကင်းပါဘူး။ သမီး... အန်တီလေးကိုမုန်းရင်လည်း မုန်းလောက်ပါတယ်”

ပိုပြီးအံ့သြသွားရသည်။ အဲဒီတုန်းက သူမရဲ့စိတ်ကိုပါ အန်တီလေး သိနေတယ်ဆိုပါလား။

“နေစရာမရှိလို့ လိုက်လာရတာပေမယ့် အန်တီလေးကို သမီးမုန်းနေတယ်ဆိုတာ အန်တီလေးသိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်

လည်း သမီးကို အန်တီလေးက ပိုသဘောကျခဲ့တာပဲ”

“အန်တီလေး”

“အဲဒီလို မုန်းတတ်တဲ့လူဟာ ရင်ထဲပိုလေးနက်လေ့ရှိတယ်။ အန်တီလေးက အပျိုကြီးပါ။ နောင်ရေးအမြဲပူပန်တယ်။ မျိုးစေ့မချနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ပေါက်လက်စအပင်လောင်းလေးကိုတော့ ရှင်သန်အောင်ပြုစုချင်တယ်။ အခု အန်တီလေးဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားပြီ။ အဲဒီအပင်ဟာ ရှင်သန်ရုံမက ကျန်းမာဖွံ့ဖြိုးနေတယ်။ အန်တီလေး သိပ်ကျေနပ်တာပဲ။ အဲဒီအတွက် သမီးကိုရော လေမိုးကိုပါ အန်တီလေး ကျေးဇူးတင်နေတယ်”

“အန်တီလေးရယ်၊ မဟုတ်တာ... ကျွန်မတို့ကသာ”

အန်တီလေးက ကြင်နာစွာ ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

“တာဝန်ယူပြီးမှတော့ ပြီးဆုံးသည်အထိ တာဝန်ယူရမှာပေါ့”

“ကျွန်မဘဝအရှုပ်ကြီးထဲ အန်တီလေးကို ဆွဲမသွင်းပစ်ရက်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း နာကျင်လှပါပြီ။ ရေးခြစ်ထားခဲ့တဲ့ ဒီအနက်ရောင်စုတ်ချက်တွေကို ဖျက်ပစ်ချင်နေလှပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဖျက်လို့မရဘူး။ အဖြူရောင်နဲ့ထပ်ဖုံးတော့ရော အဲဒီအနက်က မပေါ်တော့ဘူးတဲ့လား။ ကျွန်မတို့ဘဝက မွေးကတည်းက

အနက်ရောင်ပိတ်ကားပေါ်မှာပါ”

“သုံးတတ်ရင် အနက်ရောင်ပိတ်ကားက ပိုလို့ ရှင်လုံးကြွပါတယ်သမီးရယ်။ ဖြည့်တွေးလိုက်စမ်းပါ။ ဒီလိုအဖေမျိုးက မွေးလာပြီး ကုန်းကောက်စရာမရှိတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးခဲ့ရပေမယ့် သမီးက လူတော်တော်များများမော်ကြည့်ရတဲ့ အတော်ဆုံး ဒီဇိုင်းနာဖြစ်နေပြီလေ။ ဒါသမီးရဲ့အရည်အချင်းလေ။ ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ သမီးရယ်... နော်”

အန်တီလေး၏အားပေးစကားအဆုံးမှာတော့ သူမ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးပစ်တော့သည်။ အားရအောင်ငိုပါရစေ အန်တီလေးရယ်... ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ။





### အခန်း (၂၄)

“ဟင်! မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ နေ  
မကောင်းဘူးလား”

အန်တီလေးက ဆိုတော့ မျက်နှာလေးကိုပြင်ကာ...

“ဟာ... ကောင်းပါတယ်၊ လက်တွေ့ဆင်းရဲလို့ ပင်  
ပန်းနေတာပါ”

“ကိုကို၊ ငယ်လေးနဲ့ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်”

ငယ်လေးက ချစ်စဖွယ်နို့နဲ့ပြောလျှင်...

“ကိုယ် ဒီနေ့ပင်ပန်းလာလို့ ငယ်လေး၊ နောက်နေ့မှ  
အော်”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငယ်လေး၊ အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူးနော်၊ ဟွန်း! အစ်ကိုနဲ့ အစ်မက အလိုလိုက်တိုင်း ညည်းလေးက”

ဟု အန်တီလေးက ဟန့်လိုက်တော့မှ...

“ပြီးရော... ပြီးရော”

“ကဲ! သားလည်း နားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး၊ မမရော”

“ပင်ပန်းလို့ နားနေပြီ”

သူမျှက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ အန်တီလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့ပေမယ့်လည်း စိတ်ထဲ ဇေဝေဝေဖြစ်ရသည်။ အဖေက မမဆီကိုရော ရောက်သွားပြီလား။ သူ့စိတ်ပူသွားရသည်။ သူ့ကိုဒုက္ခပေးတာကတော့ ထားပါတော့ မမကိုထပ်ပြီးဒုက္ခပေးစေချင်ပါ။ မမက ဘဝမောနေလှပါပြီ။

သူ့ဆီ အဖေရောက်လာတဲ့အကြောင်းကို မမကိုပြောပြရမလား။ မပြောရဘူးလားဆိုတာ သူဝေခွဲမရပါ။ စာကြည့်စာဖွဲ့ရှေ့မှာထိုင်ပြီး ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေရသည်။

ဒီနေ့ နေ့ခင်းဘက်က သူ့ထံ အဖေ ဘယ်ကနေဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိ၊ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး သူငယ်ချင်းတွေလို ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းနေ၍ သူ့အရှက်ကွဲခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ

က ယောက်ျားလေးပါ။ ပြီးတော့ ကျောင်းသား။ အဖေက ဒီလိုလုပ်လို့ သိပ်ပြဿနာမရှိပေမယ့် မမကိုတော့ ဒီလိုလုပ်၍မဖြစ်ပါ။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ၌ တိုင်းသိပြည်သိဖက်ရှင်ဒီဒိုင်နာဖြစ်နေပါပြီ။ မဖြစ်ပါ။ သူဘာလုပ်ရမလဲ။ သိတော့မသိနိုင်သေးပါဘူး။ မမဆီကို လွယ်လွယ်နဲ့မရောက်နိုင်သေးပါဘူးဟု စိတ်ကိုပင် လျော့ထားလိုက်သည်။ ဟောက်ဆင်းနေသောဆေးရုံသို့ပင် လိုက်လာနိုင်သော အဖေ့ရဲ့စုံစမ်းရေးကို သူလက်ဖျားခါရပါသည်။ ဇကန္တအဖေ မမဆီရောက်ပြီးပြီလား။

သူ့စိတ်မလျော့နိုင်ပြန်ပါ။ ထိုကိစ္စက ရင်ထဲတန့်နဲ့ခံစားနေရသည်။ နေ့လယ်က သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ ဘယ်လောက်ထိ အရှက်ကွဲခဲ့ရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ့အသိဆုံးပါ။ အဖေ့ရဲ့မျက်နှာပြောင်ချက်ကတော့ လက်ဖျားခါရပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မမအတွက် စိတ်အေးရပါ့မလား။ မမကြုံပြီးရှောင်နိုင်ရန် သူသတိပေးရမလား။ ဒါလည်းမဖြစ်ပါဘူး။ သူသတိပေးလိုက်တော့မှ သူ့အတွက် မမကပိုပူပန်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲသွားလိမ့်မည်။ အလုပ်တွေနဲ့မအားလပ်တဲ့မမ၏ဦးနှောက်ထဲကို ဒီလိုဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စရပ်လေးတွေဖြင့် ရှုပ်အောင်မလုပ်ရက်ပါ။

မမကို သနားသည်။ ငယ်ငယ်က နှိပ်စက်ခံခဲ့ရသည့်မမ

၂၀၇ □ ဇော်နိုင် .

ကိုရော၊ ဈေးပန်းခေါင်းရွက်ရောင်းပြီး ထမင်းကျွေးခဲ့တဲ့မမကို  
ရော၊ သူ့ရှေ့မှာ အမေတစ်ယောက်ပမာ ရပ်ပေးခဲ့တဲ့မမကိုရော  
သူ့ချစ်သည်၊ ပြီးတော့ သနားသည်။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်သည်  
အထိ ရည်းစားလေးတောင် မထားနိုင်လောက်အောင် ဘဝကို  
ရုန်းကန်နေသည်မမကို သနားသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ်တွင် တံခါး  
ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“တံခါးဖွင့်ထားတယ်”

ထိုသို့အသံပြသောအခါ တံခါးချပ်ကြီးဖွင့်လာသည်။

“ဟင်! မမ”

မမ၏မျက်နှာက ဖြူဖျော့နေ၏။

“နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ နည်းနည်းပင်ပန်းနေလို့ပါ”

မမက ကုတင်ပေါ်ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်း နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားမတက်ချင်ဘူးလား

လေမိုး”

သူနားမလည်ပါ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုရုတ်တရက်ကြီးပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခြင်စွန်းပြီးသော စုတ်ချယ်များ □ ၂၀၈

လာရတာလဲ။

“မမ အားလုံးစိစဉ်ပေးမယ်”

သူသဘောပေါက်သွားပါပြီ။ အဖေ ကျိန်းသေပေါက်  
မမဆီရောက်ပြီးပြီပေါ့။

“အဖေ့ကြောင့်လား မမ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူမအံ့သြသွားရသည်။ ဒါလေးပြော  
မိရုံနဲ့ ဒါကြောင့်လို့အတတ်သိနေတော့ ဧကန္တ အဖေက လေမိုး  
ဆီပါ ရောက်ပြီးနေပြီပေါ့။

“မင်းကို ဘာပြဿနာလာရှာသွားသလဲ”

“သူ့သမီးနေမကောင်းလို့တဲ့၊ အိတ်ထဲမှာလည်း တစ်  
သိန်းပဲပါလို့ အဲဒီတစ်သိန်းပေးလိုက်တယ်”

“တောက်! အရှက်မရှိ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမမ”

ရပါပြီ။ ငရဲဆိုရင်တောင် သူမတစ်ယောက်တည်း ကျခံ  
ပါ့မယ်။ အပြစ်မဲ့တဲ့လေမိုးကိုတော့ ဒီအရှုပ်တော်ပုံထဲ ဆွဲမသွင်း  
ချင်ပါ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မမဆီလည်း ရောက်လာခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း”

“ဘာပြောသလဲ မမ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပြန်သွားတယ်။ အခြေအနေလာကြည့်တယ်ထင်ပါရဲ့။ အခု သူတို့ဘယ်မှာနေသလဲ”

“မြောက်ဒဂုံမှာလို့ပြောတယ်။ သူ့မိန်းမတော့ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်။ သူ့သမီးနေမကောင်းဘူးတဲ့။ ဆေးဖိုးရှာနေတယ်”

သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။

သူမတို့ကလည်း သားသမီးပါပဲ။ သို့သော် လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်က ဆေးဖိုးမဆိုထားနှင့်။ ဒဏ်ရာတွေအမျိုးမျိုးပေးပြီး ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ်ဖြစ်သလိုပစ်ထားခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။

သူမ အသည်းထဲအထိ နာကျင်ရသည်။

“ကဲကဲ... စာလုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့။ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်ဖို့ကိစ္စလည်း စဉ်းစားထားဦး။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ မမလည်းကျန်းမာရေးကရုစိုက်ဦး၊ ဖြူဖျော့နေပြီ”

“ငါ့ကိုစိတ်မပူစမ်းပါနဲ့၊ မင်းသာလုပ်စမ်းပါ”

“မမ”

အခန်းထဲကထွက်ဟန်ပြင်နေသောမမက လှည့်ကြည့်

လာပါသည်။

“အသက်ကြီးတဲ့အထိ အတူနေရအောင်၊ ယောက်ျားမယူနဲ့နော်”

“ဒီကောင်လေး ငါကအကောင်းမှတ်လို့”

ပြီးစိစိလေးထွက်သွားသောမမကိုကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရသည်။ ပျော်ရွှင်ရသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့အစ်မ၊ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ညီမလေး။ အမေလိုအရိပ်အာဝါသကောင်းတဲ့ အန်တီလေး။ သူ့ဘဝက ပြည့်စုံနေပါပြီ။ စုတ်ချက်မည်းကြီးသာ ရှိမနေခဲ့ရင် ဘဝက ပြည့်စုံနေပါပြီ။ သို့သော်...

□□□



### အခန်း (၂၅)

“ငယ်လေးနဲ့လေမိုးကို စေ့စပ်ထားချင်တယ် နွေမိုး”  
အန်တီလေး၏ပြောသံကို အခန်းပြင်မှ လေမိုး အတိုင်း  
သားကြားနေရသည်။ လေမိုးရင်ထဲ ထိတ်သွားခဲ့ပေမယ့် မမက  
တော့ သာမန်ပင်။

“စောနေသေးလားလို့ အန်တီလေးရယ်”

“နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတဲ့အသက်အရွယ်က မစောတော့  
ဘူး နွေမိုးရဲ့။ လေမိုးလည်း မကြာခင် ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မယ်။  
ပြီးတော့ ငယ်လေး။ သူ့ကို အန်တီလေး စိတ်ချချင်ပြီ”

“ငယ်လေးကရော ဘာပြောသလဲဟင်”

“ဘာပြောရမှာလဲ နွေမိုးရယ်၊ လေမိုးကိုတွယ်တာနေ

၂၂၀ □ ဇန်နဝါရီ

တဲ့ငယ်လေးရဲ့ပုံကို သမီးမခန့်မှန်းတတ်ဘူးလား။ မေးချင်းမေး၊  
လေမိုးကိုပဲမေးရမှာ။ ကျောင်းမှာ ချစ်သူရည်းစားများ ရှိနေပြီလား။  
ချစ်သူရှိလည်း မစိစဉ်တော့ပါဘူး။ မရှိရင်လည်း စိစဉ်ချင်ပြီ။  
ငယ်လေးကိုလေ၊ လေမိုးတစ်ယောက်ကလွဲရင် အန်တီလေး စိတ်  
မချနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ဆွဲမသွင်းပစ်ရက်ဘူး အန်တီလေး”

ပုန်းကွယ်ပြီး နားထောင်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။  
နွေမိုးရော အန်တီလေးကပါ သူ့ထံစိတ်ဝင်တစားကြည့်လာကြ  
သည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝအရှုပ်ထုပ်ထဲ ငယ်လေးလို ရိုးသားသူ  
ကို ဆွဲမထည့်ရက်ဘူး။ အဖေက ဘယ်အချိန်ထိ ဒီဘဝထဲဝင်  
စွက်နေမလဲဆိုတာ မသိဘူး။ အဖေက ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာကို  
အန်တီလေးအသိဆုံးပါ”

“လေမိုးရယ်”

မထူးတော့ပါ။ မမဆိုင်ကိုလှည့်ဝင်ရင်း မမဆိုင်မှ အဖေ  
ထွက်သွားသည်ကို သူမြင်ပါသည်။

အဖေ့နောက် အန်တီလေးက လိုက်စကားပြောနေသည်  
ကိုလည်း မြင်ပါသည်။ ပြီးနောက် ငွေသုံးသိန်း ပေးလိုက်ရတာ

လည်း မြင်ပါသည်။

“ကျွန်တော်အားလုံးသိတယ်၊ မနေ့က ကျွန်တော်အား  
လုံးမြင်တယ်”

“လေမိုးရယ်၊ ရပါတယ်... ဒါတွေကိုပြောနေဖို့မလို  
ပါဘူး။ မိသားစုဆိုတာ အေးအတူပူအမျှပါပဲ”

“အပူတွေချည်းပဲ အန်တီလေး၊ ဒါက အပူတွေချည်း  
ပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီအပူတွေကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လွှဲ  
ပြောင်းယူချင်နေပြီ။ မမကိုလည်းသနားတယ်၊ အန်တီလေးကို  
လည်း အားနာတယ်။ ဒီပြဿနာထဲ ငယ်လေးကိုပါ ဆွဲမသွင်း  
ချင်ဘူး”

“ငယ်လေးကတော့ ဝင်ချင်တယ်”

နောက်တစ်ယောက် ထပ်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

“ငယ်လေးကို ကလေးဆိုပြီး ပစ်မထားကြပါနဲ့။ ငယ်  
လေးအကုန်သိတယ်။ ငယ်လေးကို ကိုကိုနဲ့စိစဉ်နေတာတွေရော  
ကိုကိုထိ ကိုကိုအဖေလိုက်လာပြီး ငွေတောင်းတာတွေရော အကုန်  
အကုန်သိတယ်”

“ဘာ! ဘယ်လိုလေမိုး၊ နင့်ဆီမှာ အဖေ ပိုက်ဆံတောင်း  
တယ်။ ဟုတ်လား”

သူ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ပမာ ငြိမ်သက်သွားရသည်။

“အဖေအိမ်ကို ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ပြီးပြီမေ”

“ဘာ!”

“မယုံလို့ နောက်ကနေလိုက်ကြည့်တာ။ တကယ်ပဲ သူ့ သမီးနေမကောင်းဘူးမေ။ ဆေးရုံကြီးမှာရှိတယ်”

အားလုံးက မယုံနိုင်စွာပင် လေမိုးကို ဝိုင်းကြည့်ကြကုန် သည်။

“ကျွန်တော်က ဆရာဝန်လောင်းပါ။ စိတ်နာပေမယ့် ပစ်မှတ်ခိုင်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီကလေးကိုတော့ ကြင်နာယုယပြနေတဲ့ အဖေကြောင့် ရင်နာတယ်။ သူ့သမီးက သွေးကင်ဆာဖြစ်နေတယ် လေ”

“ဟင်!”

“အဲဒီဆေးပိုးတွေ မတတ်နိုင်တော့လို့ သူ့မိန်းမက ပစ် ပြေးသွားတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ပြောတာပဲ”

“ဘုရား! ဘုရား!”

“ပြီးတော့ အဖေမှာ ရောဂါရှိတယ်တဲ့”

“ဟင်!”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းကျဉ်ထားကြတယ်တဲ့”

“အေအိုင်ဒီအက်စ်လို့ပြောတယ်”

“အို. . . ဘုရား! ဘုရား!”

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။ အပ်ကျသ် ပင် မကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့မျိုးက အဲဒီလိုပါအန်တီလေး။ ဒါကြောင့် ငယ်လေးလို့မိန်းကလေးကို ကျွန်တော်. . .”

“အို! ကိုကိုကလည်း အဲဒါ ကိုကိုဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီရောဂါက မျိုးရိုးနဲ့ဆိုင်လို့လား။ တစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ဆိုင် တဲ့ဟာကို။ ကိုကိုစကားတတ်တိုင်း လိမ်ဖယ်ပြီး မပြောပါနဲ့။ ရ ပါတယ်. . . မလိုချင်လည်းနေပါ။ ဒီကမိန်းကလေးပဲ။ မာနတော့ ရှိပါတယ်. . . ဟွန်း!”

အခန်းထဲမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော ငယ်လေးကို ကြည့်ပြီး ရယ်ရမလား၊ ငိုရမလား မသိနိုင်ပါ။

“သားရယ်၊ သားကို ညီမလေးကိုချစ်ရှာပါတယ်။ အန် တီလေးကတော့ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲပဲ ဖိတ်စေချင်ပါ တယ်။ အန်တီလေး အားလုံးနားလည်တယ်။ ဟုတ်လား”

အကြောင်းအရာက တော်တော်ထူထဲသွားသည်။ ဝမ်း သာရမလား၊ ဝမ်းနည်းရမလား မသိတော့ပါ။ သို့သော် ကြည်နူး

၂၂၇ □ ဆန်ခိုင်

နေကြပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပွင့်လင်းတတ်သောငယ်လေးရင်  
ထဲမှ လေမိုး၏နေရာကို သိလိုက်ရ၍ပါ။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

## အခန်း (၂၆)

“ငါ ငွေလိုနေတယ် နွေမိုး”

ဒါမရိုးနိုင်သောစကားဖြစ်သည်။ သူမစိတ်ဗျက်လာပါ  
သည်။ ခေါင်းငုံ့ခံနေရင် ပိုဆိုးလာတော့မည်ဆိုတာလည်း သိပါ  
သည်။

“မပေးနိုင်တော့ဘူးအဖေ၊ ကျွန်မတို့က ငွေပင်ပေါက်  
နေတာမဟုတ်ဘူး။ အန်တီလေးဆီကရော လေမိုးဆီကရော  
ကျွန်မဆီကပါ အဖေယူနေတာ သိန်းနှစ်ဆယ်လောက်ရှိနေပြီ”

“ကားတဝိသိနဲ့ ဒီလောက်ချမ်းသာနေကြတာပဲ၊ ဒီသိန်း  
နှစ်ဆယ်လောက်ကို စကားထဲထည့်မပြောစမ်းနဲ့နွေမိုး။ ဒီငွေက  
ငါတို့စားသောက်ဆိုင်မှာ တစ်ခါထိုင်စာပဲရှိတယ်။ ငါးသိန်းပဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထပ်ပေးပါ။ ငါ့သမီးသေလိမ့်မယ်။ အဲဒါ မင်းတို့ညီမနော်”

“မသတ်မှတ်ဘူးအဖေ၊ မြင်လည်းမမြင်ဖူးဘူး၊ သိလည်း မသိဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး။ ဒီပုံစံနဲ့ ဒီနေရာကိုဝင်လိုဝင် ထွက် လိုထွက်လုပ်နေတာနဲ့တောင် အဖေလွန်နေပြီ။ တစ်ချိန်က ကျွန်မ တို့မောင်နှမကို ကျိုးထိုးထိုးခွေးစားစား ပစ်ထားခဲ့တာ ဘယ်သူ လဲ”

“ငါ အဲဒီလိုပစ်ထားခဲ့လို့လည်း မင်းတို့ ဒီအခြေအနေ ထိရောက်လာတာပေါ့ကွ။ ကျေးဇူးမတင် အပြစ်လာမတင်နဲ့”

သူမနုလုံးသားထဲမှာ အောင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ငွေငါးသိန်းပေးမှာလား မပေးဘူးလား”

“မပေးတော့ဘူး။ ကျွန်မမှာ အဆင်သင့်မရှိဘူး”

“ဘာ!”

“ဒါတွေက ကျွန်မငွေတွေမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီလေးရဲ့ ငွေတွေ။ ကျွန်မပေးချင်တိုင်း ပေးလို့မရဘူး”

“ငါ့ကို သူတောင်းစားများ မှတ်နေသလား... ဟမ်”

“မအော်ပါနဲ့ အခန်းပြင်မှာ ဝန်ထမ်းတွေရှိတယ်။ အဖေ့ ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရေရာမရှိအောင် သိက္ခာကျနေပြီ။ ဒါကို အဖေနားလည်ရဲ့လား”

“ကောင်မ! ငါ့ကိုများ”

ဦးသောင်းခက်ရင်ထဲ အနာပေါ်တုတ်ကျသလိုဖြစ်သွား ရကာ ထောင်ထားသော ကိန္နရီပန်းပုရုပ်နှင့် နွေမိုးထံသို့ ပစ်ပေါက် လိုက်၏။

“အား...”

နွေမိုး၏ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်ကို မှန်သွားသည်။ နွေမိုး ခွေခနဲလဲကျသွားသည်။ ဦးသောင်းခက် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အား...”

နာကျင်လွန်းတဲ့ညည်းတွားသံက ထပ်မံ၍ထွက်ပေါ်လာ သည်။ ပါးစပ်ဖျားမှ သွေးများ ကျလာသည်။

“မမ... မမ”

ထိုစဉ် သူက အခန်းထဲပြေးဝင်လာပြီး နွေမိုးကိုပွေ့ထူ သည်။

“အား...”

နာကျင်လွန်း၍ ညည်းတွားလိုက်သော နွေမိုး၏အသံက အခန်းတစ်ဝိုက် ပဲ့တင်ဟပ်လာသည်။

“မမ... မမ”

ဦးသောင်းခက် ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိ ပြာဝေသွား

သည်။ သူ့ဖခင်က ကေသုလိယ ဦးသောင်းခက်ကို အကြည့်စိမ်း  
စိမ်းနှင့်ကြည့်ကြသည်။

“ဖုန်းဆက်ပါ။ ဆရာဝန်ကိုဖုန်းဆက်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ဆေးရုံကိုဖို့မှပေါ့။ လာ...လာ  
မ၊ အန်တီလေးကို ဖုန်းဆက်မှပဲ”

“မဆက်နဲ့၊ အန်တီလေးကိုမဆက်နဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ  
မဆက်နဲ့”

ထိုစကားကို သူ့နောက်ဆုံးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ  
သတိရလာတော့ ဆေးရုံကတင်ပေါ် ရောက်နေပါပြီ။

“ဟင်! မမသတိရလာပြီလား”

“ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“..... ဆေးရုံမှာပါ”

“အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ထားသေးလား”

“မဆက်ထားပါဘူး မမ”

“အေး... ကောင်းတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။

“မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ပြန်ကြမယ်လေ၊ အလုပ်တွေက ပုံနေတာပဲဥစ္စာ”

“မနွေမိုး ခဏနေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားရောဂါက စစ်ဆေး  
ဖို့လိုနေပြီ”

ဆရာဝန် ဝင်လာပြီးပြောသည်။

“ရောဂါ”

“ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်လို့ သံသယရှိ  
တယ်။ ခင်ဗျားငယ်ငယ်တုန်းက ဗိုက်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဒဏ်  
ရာရဖူးသလား”

သူမ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။ သူမစဉ်းစားသည်။ ထို  
ဆရာဝန်က ဘာကိစ္စကြောင့် ထိုမေးခွန်းမျိုးကို မေးရတာပါလိမ့်။

“မနွေမိုး စဉ်းစားပါ”

ရဖူးတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးလောက်က  
အကန်ခံခဲ့ရသလို ဗိုက်တင်မက တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အညှို့အမည်း  
စွဲခဲ့ဖူးပါတယ်ဟု ရင်ထဲမှသာ အသံတိတ်ပြောမိနေပါသည်။

“ဘာလို့လဲ ဆရာ၊ ဘာကြောင့်မေးတာလဲ”

သူမအမေးကိုပြန်မဖြေပါဘဲ သူမကိုစိတ်မကောင်းစွာ  
စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူမရင်ထဲ မကောင်းပါ။ ထိုမျက်ဝန်းတွေ  
ကို သူမဖတ်တတ်နေခဲ့ပါသည်။ သူမသိနေခဲ့သည်။ အဖြေကို  
ကြားရပေမယ့် ရင်ထဲအလိုလိုသိနေပါပြီ။ အဖြေက မကောင်း

၂၃၀ □ \*ထေရ်

နိုင်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။

“မနွေမိုး”

ကုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်တော့ ဟန်ချက်ပျက်သွား၍ သူ  
ဇာတို့က ထိန်းထားရသည်။

“ကျွန်မကို ဆင်းခွင့်ပြပါဆရာ”

“စစ်ဆေးမှုခံယူသွားပါဦး မနွေမိုး”

“အရမ်းစိုးရိမ်ရသလား ဆရာ”

“ခင်ဗျားရဲ့အစာအိမ်ကို ကျွန်တော်တို့သံသယဖြစ်နေ  
ကြတယ်။ စောစောက ခင်ဗျားရောက်လာတော့ ပါးစပ်က သွေး  
တွေ အန်နေတယ်”သူမ လန့်သွားသည်။ ပြီးနောက် ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ကျန်  
နေသော သွေးစက်များကို သတိထားမိသွားသည်။

“ဘာ... ဘာ... ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆရာ”

“ခုနေတော့ တိတိကျကျမပြောနိုင်သေးဘူး။ စစ်ဆေး  
ကြည့်မှအဖြေထွက်မယ်”“ဆရာခန့်မှန်းမိသလောက်သာ ပြောပါ။ ကျွန်မ ခံနိုင်  
ရည်ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့အမျိုးသမီးပဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖြယ်နှုန်းခြီးစသော စုတ်ချယ်များ □ ၂၄၀

အစာအိမ်သွေးကြောပေါက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို သရက်ရွက်  
မှာ ဒဏ်ရာရှိနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ရှင်!”

သူမလန့်သွားသည်။

“စိုးရိမ်ရသလား ဆရာ”

“အရေးကြီးနေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ဆေးရုံတက်  
စေချင်တယ်”“ဒီနေ့တော့မဖြစ်သေးဘူး ဆရာ၊ မနက်ဖြန်မှလာခွဲ...  
အား...”

ဗိုက်က ဆက်အောင့်နေပြန်သည်။

“အား...”

သူမ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

“အား...”

သူမအသံက ပို၍ကျယ်လာသည်။ သူမမျက်လုံးတွေ  
ဝေဝါးကုန်ပါပြီ။ ချွေးစေးများလည်း ပျံလာရသည်။

“အား...”

ပါးစပ်မှ သွေးခဲများ အန်ထွက်လာသည်။

“မမ... မမ... မမ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၃၂ □ ခံထိခိုက်

အကြားအာရုံက တဖြည်းဖြည်းဖျော့တော့သွားရပါတော့  
သည်။

“မေ...မေ”

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၇)

“ကောင်းတယ်၊ ငါ့ကိုပြန်ပြောချင်တာကိုး။ သေပေါ့။  
ငါက အဖေပဲ။ ငါ့ကိုပြန်ပြောချင်တဲ့ကောင်မ သွေးစိမ်းအန်ပြီး  
သေပေါ့”

အရက်ကို တစ်ကျိုက်ပြီးတစ်ကျိုက်သောက်ကာ မူးမူး  
နှင့်ပြောမိပြောရာ ပြောနေခဲ့သည်။

စိတ်ထဲ၌လည်း ကစဉ့်ကလျားနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ  
ဖြစ်နေရ၏။ ပန်းပုရုပ်နှင့်ကောက်ပေါက်လိုက်၍ သွေးတွေအန်  
ကာ လဲကျသွားသောနွေမိုး၏ပုံကိုသာ အထပ်ထပ်မြင်ယောင်နေ  
မိသည်။

ဦးသောင်းခက် ငိုနေပါ၏။ မျက်ရည်တွေကျနေပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အရက်ကို ပုလင်းလိုက်မော့ချလိုက်ပေမယ့် မမူးပါချေ။ သူ ကန် ဆောင့်လိုက်၍ ထရံထောင့်တွင် လှူးလိုမ့်နေသော နွေမိုးကိုသာ အထပ်ထပ်မြင်ယောင်နေမိသည်။

“အဖေ သမီးရေဆာတယ်”

ဖြူဖျော့နေသော ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်လေးကဆိုလျှင် သောက်ရေအိုးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ကိုခပ်ကာ တိုက်လိုက်သည်။

“သမီးအိပ်ချင်တယ် အဖေ”

ဟုဆိုပြန်၍ ခေါင်းအုံချပေးလိုက်သည်။ အရိုးပေါ်အရေ တင် ပိန်ကပ်နေသောသမီးလေးက သူ့ဘေးတွင် အိပ်ပျော်နေ သည်။

သူ အရက်ပုလင်းကို ဆက်၍မော့ချလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုပြန်ပြောတာကိုး၊ ငါက ပေါက်ထည့်မှာ ပေါ့။ ငါးသိန်းကိုသာ လွယ်လွယ်ကူကူပေးရင် ဓါကလည်း အဲ ဒီလိုလုပ်ပါ့မလား”

ဦးသောင်းခက် ငိုနေပြန်သည်။

“ငါ့ကို သနားအောင်လို့ ငါ့မှာ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရှိနေ ပြီလို့ လေမိုးကိုလိမ်ပြောခဲ့တာ။ နှင်တို့က ငါ့ကိုမသနားတဲ့အပြင် သူတောင်းစားလိုဆက်ဆံခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီငွေက ငါသုံးဖို့လား”

ဟွန်း! လောကမှာရှိတဲ့ ဒီက မင်းတို့ညီမလေး ဆေးကုဖို့။ ဟွန်း! မင်းတို့ကျတော့ ကားတစ်စီးနဲ့ ဇိမ်ကျနေလိုက်ကြတာ။ ငါတို့က တော့ ကိုယ်ပိုင်ကားမပြောနဲ့၊ တက္ကစီဟောင် မစီးနိုင်ဘူး။ ဒါ လား သားသမီး၊ တရားသလား။ ငါတော့ တဲကုပ်မှာနေရပြီး သူတို့ကျတော့ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းနဲ့၊ အဲဒါတရားသလား။ ငွေ လေး ငါးသိန်းတောင်းတာကို မပေးချင်ဘူး။ ငါဒီလိုလုပ်တာ လွန်သလား။ သူတို့ကတော့ အကောင်းစားတွေစားပြီး ငါတို့က တော့ ထမင်းနပ်မမှန်တာ ကောင်းသလား”

ဦးသောင်းခက် ပြောရင်းငိုနေပြန်သည်။

“တီး! တီး!”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ ကားဟွန်းသံ ကြားလိုက်ရ သည်။ ဦးသောင်းခက် ဝမ်းသာသွားသည်။

ဧကန္တ သူ့ကိုကြောက်ပြီး ငါးသိန်းလာပေးပြီထင်ပါရဲ့။ ဦးသောင်းခက် ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးထွက်လာသည်။

အထင်နှင့်အမြင် တစ်ခြားစီဖြစ်ရသည်။ နွေမိုးမဟုတ် လေမိုးဖြစ်နေ၏။

လေမိုးက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဒေါကြီးမောကြီး သူ့ထံ လာနေသည်။ သူနည်းနည်းတော့ လန့်သွား၏။ လေမိုးက သူ့

အမြဲကြောက်ခဲ့သူလေ။ ထိုသို့ကြည့်မှီမပြောနှင့် စကားတောင်  
ရဲရဲပြောခဲ့ဖူးသူမဟုတ်။

“အဖေကျေနပ်ပြီလား”

ဦးသောင်းခက် ကြောင်နသွားရပါသည်။ စကားကြီးက  
ဘာလဲ။ အစမရှိအဆုံးမရှိနဲ့။

လေမိုးက ခြံထောင့်ရှိ သံချွန်ထွက်နေသော သစ်သား  
ချောင်းကိုကိုင်ပြီး ဦးသောင်းခက်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။  
ဦးသောင်းခက် နားမလည်ပါ။ လေမိုး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ  
နားမလည်ပါ။

“မကျေနပ်သေးရင် ကျွန်တော့်ကိုပါ သတ်လိုက်ပါဗျာ၊  
သတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

ဦးသောင်းခက် တအံ့တသြနှင့် လေမိုးကိုငေးကြည့်နေ  
မိသည်။

“မမက ကျွန်တော့်ဘဝပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့စံပြပုဂ္ဂိုလ်ပါ။  
ကျွန်တော်အလေးစားရဆုံးလူပါ။ ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးအရွယ်တည်း  
က ဈေးဗန်းခေါင်းရွက် ရောင်းကျွေးလာတဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ လေ  
မိုးဆိုတဲ့ကျွန်တော့်ဘဝက မမကြောင့် ခုလိုဖြစ်လာရတာ။ အဖေ  
အရမ်းရက်စက်တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အဲဒီလိုအရေးပါတဲ့လူ

ကို အဖေမို့ လုပ်ရက်တယ်။ အဖေဟာ အဖေပဲ။ ကျွန်တော်က  
ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ဘာလုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ  
ရိုက်သတ်လိုက်ပါတော့... ရိုက်ပါ။ ကိုယ့်အစ်မအသက်ကိုတောင်  
မကယ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဒီဆရာဝန်လောင်းလည်း အသုံးမကျဘူး။ ရိုက်  
သတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်အစ်မဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိ  
တဲ့ ဒီမောင်ကိုလည်း ရိုက်သတ်လိုက်ပါ။ ရိုက်လိုက်ပါဗျာ၊ ရိုက်  
ပါ။ ထုရိုက်လိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော်လည်း သေဖို့ကောင်းနေတဲ့  
လူပါ။ ရိုက်စမ်းပါဗျာ... ရိုက်ပါ”

ဦးသောင်းခက်လက်ထဲမှတုတ်ကြီး လွတ်ကျသွားရလေ  
တော့သည်။

“မမကိုတောင် ကာကွယ်မပေးနိုင်ဘဲ ဒီလောကကြီးမှာ  
ဘာကြောင့်အသက်ရှင်နေရမှာလဲ။ ဘာအသုံးဝင်လို့ အသက်ရှင်  
နေရမှာလဲ။ ရိုက်ပါ... ရိုက်သတ်လိုက်စမ်းပါ။ နားကပ်လေး  
တစ်ရံတောင် ဝယ်မပေးနိုင်သေးတဲ့ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပါ”

လေမိုးပြောရင်းပင် လှေကားခုံနှင့် သူနုဖူးကို အားပြင်း  
ပြင်းဆောင့်ချနေပါသည်။

ဦးသောင်းခက်လည်း မှင်တက်နေရသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်နဲ့”

နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ထပ်ဆိုက်လာပြန်သည်။ ကားပေါ်မှ ငယ်လေးနှင့် ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားတို့ ကသောကမျော ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့။ မမတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရတာနဲ့တင် တော်ပါပြီ။ မလုပ်ပါနဲ့ကိုကိုရယ်... နော်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

“သားရယ် မလုပ်ပါနဲ့။ အန်တီလေးကိုသနားပါ။ မလုပ်ပါနဲ့။ ခုဆို အန်တီလေးတို့မှာ သားပဲရှိတော့တာပါ။ မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားက လေမိုးကိုဆွဲပြီး ရင်ခွင်ထဲထည့်ထားခဲ့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်၊ သားဒီလိုဖြစ်နေတာကို နွေမိုးက တွေ့ချင်ပါ့မလား သားရယ်။ စိတ်ထိန်းမှပေါ့ကွယ် စိတ်ထိန်းပါ။ နွေမိုးမရှိတော့ပေမယ့် သားအနားမှာ အန်တီလေးတို့ရှိနေပါသေးတယ် သားရယ်။ လာပါ... အိမ်ပြန်ကြရအောင်။ နွေမိုးရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို ပြင်ဆင်ရဦးမယ်။ ပြန်ကြရအောင်နော်... သား။ လာပါကွယ်... လာပါ”

ဟုချော့မော့ကာ လေမိုးကိုတွဲခေါ်လာခဲ့ပြီးမှ ကားပေါ်

တက်စေကာ ငယ်လေးကိုမောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

ထိုကားလေး မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားက ကားထဲမှငွေထုပ်တစ်ထုပ်ကိုယူကာ ဦးသောင်းခက်ထံ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ရော့! ဒီငွေနဲ့ ရှင်ကြွက်သလောက် ပျော်လိုက်၊ ကျွန်မဆုတောင်းပေးလိုက်မယ် ကိုသောင်းခက်။ လိမ္မာတဲ့နွေမိုးလေးက ဘဝအဆက်ဆက်မှာ ရှင်လိုလူမျိုးနဲ့ အသိမိတ်ဆွေတောင် မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့။ ရှင် သုံးပါ ဖြုန်းပါ။ နောက် ရှင် လေမိုးရှေ့ဘယ်တော့မှပေါ်မလာနဲ့။ ပေါ်လာခဲ့ရင် အဲဒီအချိန် ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့။ ရှင်လိုလူမျိုးကို ကျွန်မတစ်သက်လုံးမတွေ့ဖူးဘူး။ ရှင်လိုအောက်တန်းကျပြီး အရှက်မရှိတဲ့လူမျိုးကို ရွံလည်းရွံတယ်။ ရှင်လိုအသုံးမကျတဲ့လူကြောင့် ဘဝတွေ ဘယ်လောက်နစ်နာနေကြပြီလဲ။ ရှင် နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ပါ။ ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေက စုတ်ပြတ်သတ်နေမှန်း သိလာလိမ့်မယ်။ ရှင် နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်မရှေ့ ပေါ်မလာပါစေနဲ့”

ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ကြည့်မှန်

၂၄၀ □ ထိုခိုက်

မှတစ်ဆင့် မြင်နေရပါသည်။

ဦးသောင်းခက်က လွင့်ကျနေသော ထောင်တန်အုပ်များကို အငမ်းမရကောက်ထုညှိနေခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ထိပ်ထားရင်ထဲ တူးခါးသွားရသည်။ မျက်ရည်များလည်း စီးကျလာရသည်။

အသည်းနာပါသည်။ ဒီလိုအဖေမျိုးထံ ဖြစ်တည်လာရသည့် နွေမိုးနှင့်လေမိုးတို့ဘဝကို သနားသည်။

ဝဋ်ရှိသမျှ ကျေပါစေတော့ နွေမိုးရယ်။ ပြီးပါပြီ။ သမီးဘဝရဲ့ စုတ်ချက်မည်းတွေ ပြီးဆုံးပါပြီ။ သမီးသွားလိုရာကိုသာ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါတော့သမီးရယ်။

သမီးရောက်လေရာဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ အန်တီလေး ဆုတောင်းနေပါ့မယ်။

□□□

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၈)

လေပြည်နက ဆန္ဒယ်များကို ကျီစယ်နေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေက သင်းယုံ့နေသည်။

“ဒီလိုသဘာဝလေမျိုး မရှူရတာ ကြာပြီ”

သုံးနှစ်အရွယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီထားသော လေမိုးက ဆိုလိုက်သည်။

“တီလေးကိုရော ဒေါ်လာရင်ကောင်းမယ်နော်”

“အန်တီလေး လာချင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီလေးက ကိုယ်တို့ထက် မမကိုအချစ်ပိုတယ်”

ခုံတန်းလေးပေါ် မိသားစုသုံးယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မမ ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ မမရဲ့တူမလေးလေ။ နွေငယ်မိုး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၅၂ □ ထေရ်

တဲ့၊ မမနဲ့မတူဘူးလား”

လေမိုးက ထိုသို့ပြောတော့ ငယ်လေး မျက်ရည်ကျမိပါသည်။

“ဒီကြားထဲ မမဆီရောက်မလာခဲ့တာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မမစိစဉ်ခဲ့သလို ကျွန်တော် ကျောင်းသွားတက်နေခဲ့တယ်”

စိစဉ်လာသောမျက်ရည်စများကို တို့ထိရုံ သုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“မမ ပျော်သလားဟင်၊ အေးချမ်းရဲ့လား”

“ချမ်းတယ်... အေးတယ် ဖေဖေ”

မြစ်ရေထဲမျောလွင့်နေတဲ့မမဟုတ်ဘဲ သုံးနှစ်အရွယ် သမီးလေးက ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူပြုံးလိုက်မိသည်။

“ချမ်းတယ်”

စကားပင် ပီပီသသမတတ်သေးသောသမီးက ဆိုလျှင် သူက သမီးကိုကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

သမီးက ပြုံးနေခဲ့သည်။ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်ကလေး နှင့်သမီးက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေခဲ့သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

ရွှေမဒေသာစာပေ

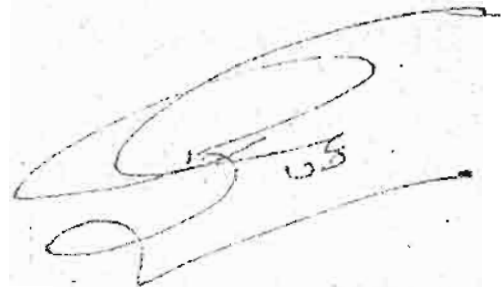
ခြေထုန်းပြီးထော စုတ်ချယ်ချား □ ၂၅၃

ထိုအပြုံးကို သူရင်းနှီးနေခဲ့ပါသည်။

ထိုအပြုံးကို သူသိနေခဲ့ပါသည်။

ထိုအပြုံးက သူ့ကိုပျော်ရွှင်စေပါသည်။ ။

ရတနာနှင့်ဖြည့်စုံပါစေ....



ထေရ်